

ဣဏ္ဍိတေဟိ ယနိးဘုရင်မလေး

မောင်ဇော်ဦး ရုပ်ဖွင့်သည်

နိဒါန်း

ဇော်လမ်းအစကတော့ ကျွန်တော် ရှစ်တန်း ဒုတိယ နှစ်၊ အသက်က ခင်ဗျားတို့ဘဲ တွက်ကြည့်လေ၊ ဘာရှိအုံးမလဲ၊ ၅ နှစ်မှာ ကျောင်းစနေတယ်ဗျာ၊ သူငယ်တန်းက စတာဆိုတော့ ရှစ်တန်းရောက်တော့ ၁၃-၁၄ နှစ်ပေါ့၊ တနှစ်ကျတော့ ဇော်လမ်းစဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ လွန်ရော ကျွန်ရော ပိုပို လိုလိုလေး တွက်ကြည့်တော့ ၁၅ နှစ်ဘဲ ထားပါ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ၁၅ နှစ်လို့တောင် သတိမထားမိပါဘူး။ အဲ ပြောရရင် ခုနှစ်တန်းအထိက ကျောင်းစစ် စာမေးပွဲ တွေဆိုတော့ ဆရာမ ကို ကြောက်ရ၊ စာမေးပွဲ ကျရင် မိဘ ဆူခံထိမှာ ကြောက်ရ နဲ့ ယောက်ကျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ အတတ်ဆန်း တွေကို လေ့လာ သင်ကြားဘို့ အခွင့်အရေး မရခဲ့ပါဘူး၊ အဲ ကျွန်တော်က စာအုပ်တော့ ကြိုက်တယ် ခင်ဗျ၊ ကာတွန်းကို မလွတ်တန်းဖတ်တယ်၊ ဝတ္ထု တွေလဲ ဖတ်တယ်၊ မှတ်မိသလောက်ပြောရရင် အရေးအသား သွက် တဲ့ မောင်ကိုဦးတို့ ညီညီနိုင်တို့ လို စုံထောက်လိုလို စွန့်စာခန်းလိုမျိုး တွေကြိုက်တယ်၊ ကျောင်းစကတော့ ကချလာ၊ အလယ်အလတ်လောက်ပေါ့၊ အတန်းထဲမှာ အညံ့ဆုံး သူက လေးဘာသာလောက် ကျရင် ကျွန်တော် က နှစ်ဘာသာလောက် ကျတယ် ဆိုတဲ့ အဆင့် လောက်ကပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုနှစ်တန်း အထိကတော့ တနှစ်တစ် တန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့ပါရဲ့၊ အဲ ဖောက်တာက ရှစ်တန်း စတက်တဲ့နှစ်၊

ကျွန်တော်နေတာက ပဲခူးမြို့၊ လူလတ်တန်းစာ ရပ်ကွက်တခု၊ အိမ်တွေက လုံးချင်းအိမ်တွေ၊ အိမ် တလုံးနဲ့ တလုံးကြား လူသွားလို့ရတယ်၊ လမ်းမကြီးကလဲ သွားလို့ရတယ်၊ အိမ်ကြားလမ်းက သွားရင် များသော အားဖြင့် နောက်ဖေးပေါက်တွေ ရောက်သွားတာ များတာဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ တအိမ်နဲ့ တအိမ် ကူး လည် ချင်ရင် အိမ်ကြားလမ်း ကိုဘဲ သုံးပြီး နောက်ဖေးပေါက်က တက်သွားလိုက်တာဘဲ၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင် က ရင်းနှီးပြီးသားတွေ လည်နေကြ ဆိုတော့ သိပ်ပြသနာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် အားရင် ပျင်းပျင်းရှိရင် ကာတွန်း စာအုပ် သွားသွား ဖတ်တတ်တဲ့ အိမ်ကတော့ မတင်တို့ အိမ်ပေါ့၊ သူ့ကို ကျွန်တော်က မတင်လို့ ဘဲခေါ်တယ်၊ သူက အမအကြီးဆုံး၊ သမီးလေး တယောက်ရှိတယ်၊ တခါတခါ သူနဲ့ နေတယ်၊ တခါတခါ သူ့ ယေက်ခမတွေနဲ့ နေတယ်၊ သမီးလေးက အင်း .. အဲဒီတုန်းက ရှိလျှ ၇ -၈ နှစ်ပေါ့၊ ယောက်ကျားက စစ်ဗိုလ် လို့တော့ ပြောတာဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာတော့ သူ့ ယောက်ကျား ပါမလာတော့ဘူး၊ တိုက်ပွဲ မှာ ကျပြီး ဆုံးပြီ လို့ ပြောတာဘဲ၊ အသက်က ၃၀ ကျော်လောက်ပေါ့၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ ရွှေဘဲ၊ တင်ဆို ကားပြီး တောင့်တုန်းဘဲ၊ ရင်လဲ လှတယ်၊ ခါးလေးလဲရှိတယ်၊ ရှိတယ်ဆိုတာက သိမ်ပြီး နေတာကို ပြောတာပါ၊ နောက်သူ့ညီမ မသန်းတဲ့၊ ပဲခူးဒေသကောလိပ်မှာ ဆရာမလုပ်တယ်၊ စာသင်တဲ့ ဆရာမတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ လက်တွေ့ခန်းတွေ မှာ ကြိုကြပ်ရတဲ့ ဆရာမ ဖြစ်ပုံရတယ်၊ ကျွန်တော်တော့သေချာ မသိဘူး၊ ကောလိပ်ကျောင်းကို ရောက်လဲမရောက် ဘူးတော့ မသိဘူး၊ အသက်က ၂၅ ဝန်းကျင်လောက် ထင်တယ် အပျိုကြီး၊ ကိုယ်လုံးက နဲ့နဲ့ပြည့်တယ်၊ ဝတယ်လို့ ပြောချင်ရင် တောင်ပြောလို့ ရတယ်၊ တကယ်တန်း တော့ မဝပါဘူး၊ ကျွန်တော်က တော့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလေး လို့ဘဲ ဆိုချင်တယ်၊ သူ့ အမ လောက် ခါးက မသိမ်ပေမဲ့ ကြည့်လို့ ရှုလို့ တော့ကောင်းပါတယ်၊ အဲ ညီမအငယ်ဆုံးက ချိုချိုတဲ့၊ ၁၀ တန်းကို တတိယ အကြိမ်ဖြေဘို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်၊ ကျွန်တော့် ထက်ကြီးလှ ၅ နှစ်ပေါ့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ လူတဲ့ စာရင်းဝင်ပါတယ်၊ ရိုးစားလဲ ရှိတယ်ပြောတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာ ကြားတာပါ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေကိုတော့ ရိုးစားမထားဘူး၊

အဲ သူတို့ ညီအမ ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာ ၃- နှစ်လောက်တော့ရှိပြီ၊ ဇော်လမ်းက ကျွန်တော် ၈-တန်း ဒုတိယ နှစ်မှာ စတာဆိုတော့ ကျွန်တော် ၆-တန်းလောက်ကတဲက ပြောင်းလာတယ်ဘဲ ဆိုပါစို့၊ နှစ်တွေက နံနံ ကြာပြီဆိုတော့ သေချာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အဲဒီလောက်အချိန်ကတဲက ကျွန်တော် သူတို့ အိမ်ကို တံခါးမရှိ ဒါးမရှိ ဝင်နေထွက်နေကြ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ခလေးဆိုတော့ ဘာပြသနာမှမရှိပါဘူး၊ ချိုချို ငှားလာတဲ့ စာအုပ်တွေ သွားသွားဖတ်တာဘဲ၊ အိမ်မှာ ပျင်းလာရင် အိမ်ကြားလမ်းက ကူး နောက်ဖေး ပေါက်ကဝင်ပြီး မတင်ရေ ကာတွန်းစာအုပ်ရှိလား ဆိုပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင် ဖတ်တာဘဲ၊ ပြီးရင် ပြန်၊ ဒါဘဲ၊ ဘာညာ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ ဇယားမရှိဘူး၊ အဲ တခါတခါ မသန်းက သူ့အားတဲ့ အချိန်ဆို အိမ်ရှေ့ ၂-ယောက်ထိုင် ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ သူ့ ပေါင်ပေါ်

ကျွန်တော့်ခေါင်းတင်ပြီး နားကလော်ပေးတတ်တယ်။ ငယ်သေးတော့ အဲဒီတုန်းက ဘာစိတ်မှ မဖြစ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာ၊ သာယာတာတော့ သာယာတာပေါ့လေ။ တနာစိတ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ငယ်ကလဲ ငယ်သေး တာကိုး၊ ချိုချိုနဲ့ ကတော့ မေးထူး ခေါ်ပြောလောက်ပါဘဲ။

အဲ ရှစ်တန်း စတက်တော့ ဆရာမလက်က လွတ်ပြီ။ ကျွတ်ပြီ ဆိုပြီး အစွန်းကုန် ကဲတော့တာဘဲ။ အတန်းထဲ မှာ ကလဲ အတန်းတိုင်းကို တဘုတ်ဘုတ် ကျပြီးတက်လာတဲ့ ဆရာသမား အကိုကြီးတွေနဲ့လဲ ဆုံပြီလေ။ အဲဒီမှာ ယောက်ကျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ အတတ်မျိုးစုံကို သင်တော့တာဘဲ။ ဆေးလိပ် သောက်တတ်လာတယ်။ ထန်းရေ သောက်တတ်လာတယ်။ ကျောင်းပြေးတတ်လာတယ်။ နောက်တခုက နှာ ကျတတ်လာတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော့်စိတ် ထင် အဲဒီအချိန်မှာ ဝှင်းစတိုက် တတ်လာတယ် ထင်တာဘဲ။ နှာ ကျတတ်လာတယ်ဆိုတာက အပြာစာအုပ် ခိုးဖတ်တတ်လာတာ ကစတယ်လို့ ပြောရမလား။ ပထမဆုံး အပြာစာအုပ် စဖတ်တဲ့ အချိန်ကဆိုဘာပြော ကောင်းမလဲ လီးဆို မာတောင့်နေတာဘဲ။ အလံတိုင်လား ထင်ရတယ်။ ပြီးတော့ စာမရ ဝမခန်း အကိုကြီး ဆရာ သမားတွေရဲ့ လုတ်ဇော်လား။ အမှန်အကန်လား မသိတဲ့ နှာ ဇော်လမ်းတွေ နားထောင်ဖြစ်တယ်လေ။ အဲဒီလို ယောက်ကျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ အတတ်တွေကို တနှစ်တာ လေ့လာပြီးသကာလ။ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ ကျပါလေရော။ သိတယ်။ ဖြေပြီးကတဲက ကိုယ့်အချေအနေ၊ ကျမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ။ ဒီတော့ အိမ်က ဆူကြိမ်းမဲ့ ဒဏ်သက်သာရအောင် ကိုယ့်လိုဘဲ စာမေးပွဲ ကျတဲ့ သူငယ်ချင်း ၂ ယောက်နဲ့ အတူ အောင်စာရင်း ထွက်တဲ့နေ့မှာဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘ ဘုန်းကြီး သင်္ကန်းနဲ့ ဘဲ ကိုရင်ဝတ်လိုက်တယ်လေ။ ဟ ဟ ဘာရမလဲ။ စာမေးပွဲ ကျတာ စိတ်ညစ်လို့ ကိုယ်ရင်ဝတ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့။ ပထမတော့ မထွက်တော့ဘူး လိုလို လေသံဖြစ်သေးတယ်။ ၂-ပတ်လောက်ကြာတော့ ကိုရင်ထွက်လိုက်တယ်။ ဆူတော့ ဆူခံထိသေးတာပေါ့။ သက်သာတာပေါ့လေ။ မှတ်မိသေးတယ်။ ကိုရင် က ထွက်ပြီး စက်ဘီး တစ်စီးနဲ့ သူငယ်ချင်း ၃ ယောက် ဂလေ ရိုက်နေတာကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုစလိုက်သည် မသိ။ ဆားပုလင်း နှင်းမောင် နှင့် ဂတုံး ၃ ကောင် ဆိုပြီး နာမည်တောင် တွင်သွားသေးတယ်။

တခုကောင်းတာက အဲလိုလေး ဖြစ်သွားတော့ လူက ခလေးအရာကနေ လူကြီးအရာကို ရောက်လာသလိုဘဲ။ ရပ်ကွက်ကလဲ အသိအမှတ်ပြုလာသလိုဘဲ။ အဲ မတင်တို့အိမ်ကို တော့ အားရင်အားသလို ရောက်မြဲ။ ကာတွန်း ဖတ်မြဲ။

အဲဒီမှာ နှာကျတတ်လာတာကကျွန်တော်။ ကာတွန်းဖတ်ရင် ဧည့်ခန်းက ခုံမှာ ထိုင်ဖတ်တယ်။ ဧည့်ခန်းက လှမ်း ကြည့်ရင် သူတို့ မီးဖိုချောင်ကို မြင်ရတယ်။ အကာအကွယ် မရှိဘူး။ မီးဖိုချောင်ရှေ့မှာ အိပ်ခန်းရှိတယ်။ တံခါး မရှိဘူး။ လိုက်ကာ ကာထားတယ်။ အခန်းကျယ်။ ညီအမ ၃ ယောက် တခန်းထဲအိပ်တယ်။ ကုတင် ၃ လုံးရှိတယ်။ မီးဖိုက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချက်ရတယ်။ အသားတွေ လှီးတာ ပုဂံ တွေဆေးတာ ကတော့ မီးဖိုချောင် နောက်ဖက် ရေကပြင်မှာ ဆေးတယ်။ အဲဒီမှာ ရေလဲချိုး တယ်။ ရေနဲ့ ပတ်သက်တာဆို အဲဒီမှာ အကုန်သုံး တယ်ပေါ့။ အဲဒီဘေးမှာ အိမ်သာ။

မတင်က ဟင်းချက်ရင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ချက်တာများတယ်။ အစကတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး။ အရင် အရင် ဘယ်တုန်းကမှလဲ သတိမထားမိခဲ့ဘူး။ အခုပထမဆုံး စသတိထားမိတဲ့ အချိန်အထိပေါ့။ ကာတွန်းဖတ် ရင်းနဲ့ မတင်ကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်တော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ဟင်းချက်နေတဲ့ မတင်က ကျွန်တော်နဲ့ ဘေးစောင်း အနေအထား။ ဟင်းချက်ရင်းထိုင်နေတာ အောက်စလွတ်နေတယ်လေ။ အရမ်းစောင်းမနေတော့ ပေါင်ရင်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကြီးကို မြင်နေရတယ်။ လင်းနေတော့ အကုန်မြင်နေရတာပေါ့။ အတွင်းခံ မဝတ်ထားဘူး။ ကျွန်တော့် ရင်တွေ တဒိတ်ဒတ်ခုန်ပြီး အသက်ရှူ ကြပ်လာသလိုဘဲ ခံစားရတယ်။ ပထမဆုံး အရှင်လတ်လတ် မိန်းမတယောက်ရဲ့ ပေါင်ရင်း အတွင်းသားကို စမြင်ဘူးတာ။ အခုတောင် ဒီစာ ရေးရင်း အဲဒီဖီလင် ပြန်ခံစားရသလိုဘဲ။ မတင်ကတော့ ဘာမှသတိမထားမိပါဘူး။ ခဏကြာတော့ သူနေရာရွှေ့တော့ ပေါင်နဲ့ ခြေသလုံးကြားညှပ်နေတဲ့ ထမီကို ဆွဲတင်လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်ကောင်းတုန်း မီပျက်သွားသလိုဘဲ။ အဲဒါ မီးပြန်လာ မလားဆိုပြီး ဖတ်လို့ ပြီးနေတဲ့ စာအုပ်ကို လက်ကမချသေးဘဲ မီးပြန်လာတာကို စောင့်နေတာ။ မီးက ပြန်မလာတော့ဘူး။ အဲလို စမြင်ဘူးပြီးသကာလ နောက်ဆို သူဟင်းချက်တဲ့ အချိန်တိုင်း သူ့ အိမ်သွားနေ ကျ ဖြစ်သွားပြီး ရုပ်ရှင် သွားသွားကြည့်တော့တာဘဲ။ တကယ်ပြောတာ သူ့အိမ်မှာနေရင် အတွင်းခံမဝတ်တာ အဲဒီမှာ သိတာပါဘဲ။ အဲဒီလို ရုပ်ရှင်သွားသွားကြည့်တာ ၃-၄ လ လောက်မှာ ရုပ်ရှင်ပြတိုင်း ဘယ်တော့မှ အတွင်းခံမပါဘူး။ တခါတခါ သူ့ အမွှေးမဲမဲ တွေဖုံးနေတဲ့ ပြကွက်ကောင်းကောင်းလဲ တွေတာဘဲ။ တခါတခါ လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ ကိုယ်အလှူမှာ ပေါ်သွားတာတွေကို ကောင်းဘို့ကားထဲကလို သေနပ်ဆွဲထုတ်တာ

မမြင်လိုက်ဘဲ သေနပ်သံကြားပြီး လူလဲသွားတာသာ မြင်လိုက်သလို မဖြစ်စေဘဲ၊ သေနပ်ဆွဲထုတ်တာ မြင်အောင် ကြည့်သလို မျက်စိကို အစွန်းကုန် ပြူးပြီး နဲနဲလေးမှ မလစ်အောင် ကြည့်တတ်နေပြီ။ ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပြီး အိမ်သာထဲဝင် ဝှင်းတိုက်ရတာ အမောပါဘဲ။

အဲ ဖြစ်ချင်တော့ တနေ့

နေ့ခင်းပိုင်းလောက် သူ့အိမ်ရောက်သွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်မှာ မတင် တယောက်ထဲရှိနေတယ်။

ကျွန်တော်လဲ အိမ်ရှေ့ ခုံမှာ ထိုင်ပြီး စားပွဲ ပေါ်က ကာတွန်းစာအုပ်ကို ဆွဲဖတ်လိုက်တယ်။

ခဏကြာတော့ မတင်က

”ဟဲ့ ငဇော် မတင်ကို မီးသီး လဲပေးမလား မတင် မမှီလို” ဆိုတော့

” အင်း အင်း ရတယ် မတင် ဘယ်ဟာလဲ” ဆိုပြီး စာအုပ်ကို ချပြီး မတင် ရှိရာ မီးဖို ဖက်ကို လာခဲ့တယ်။

ပြောပြီးပြီလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့် ကို တရပ်ကွက်လုံးက ငဇော် လို့ဘဲ ခေါ်ကြတယ်။ အိမ်ကလဲ အဲလိုဘဲ ခေါ်တယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ မီးဖို ခန်းမီးလုံး၊ အိမ်က နဲနဲမြင့်တော့ တော်ရုံ မမှီဘူး။ ကျွန်တော်လဲ မမှီဘူး။

ဒါနဲ့ အိမ်ရှေ့ က ကုလားထိုင် ယူပြီး တက်ကြည့်တယ်။ မမှီသေးဘူး။ အဲဒီကုလားထိုင် ပေါ် ခွေးခြေခုံ အပုလေး ထပ်တင်ပြီး

“ မတင် ကိုင်ထားပေးအုံး” ဆိုပြီး ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ခွေးခြေခုံလေးပေါ် လှမ်းတက်လိုက်တယ်။ မတင်က ကျွန်တော့်ရှေ့က ရပ်ပြီး ကျွန်တော့် ရှုပ်အင်္ကျီ (ဘိုက်သားနားက) ကို ကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်တော့် ငပဲ

နဲ့ မတင် မျက်နှာ နဲ့ က တတန်းတည်း။

အဲ မမှီတမှီလေး ခြေဖျား ထောက်လိုက်တော့ မှီသွားတယ်။ မီးလုံးက မီးကြိုးနဲ့

တွဲလောင်းလေးကျနေတာဆိုတော့ လက်တဖက်က မီးလုံးတပ်ထားတဲ့ အုံကို ကိုင်၊ တဖက်က မီးလုံးကို ကိုင် လို့ ဖြုတ်ရတယ်လေ။

”ဟဲ့ လဲတတ်ရဲ့လား” လို့ မတင်ကလှမ်းမေးတော့

”လဲတတ်ပါတယ် မတင်ရဲ့” လို့လဲ လှမ်းအဖြေ၊ ပြုံးဆို ကျွန်တော့် ပုဆိုးက ဝှင်းလုံး ကျွတ်ကျပါလေရော။

ခြေဖျားအထောက်၊ စကား လှမ်းအပြော၊ မီးလုံးကို အားစိုက် အလှည့် ဘိုက်သားက ချပ်သွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ပုဆိုးက ချောင်ပြီး ကျွတ်ကျပါလေရော။ ကံကောင်းချင်တော့ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီက မပါဘူးဗျာ။ အတွင်းခံ

ဘောင်းဘီ ပါရင် ဇော်လမ်းက ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ။

ကျွန်တော် လီးက မတင်မျက်နှာရှေ့မှာ တန်းလန်းကြီး။

ပြောရအုံးမယ် ကျွန်တော့် ငပဲ အကြောင်း၊ အဲဒါ လျှို့ဝှက်ချက် တော်ရုံ လူမသိဘူး။ ကျွန်တော်က ဗမာ လူမျိုး။

ဒါပေမဲ့ . . .

မေမေ ပြောတော့ ကျွန်တော် မွေးတုန်းက သားရေက ရှည်နေပြီး ရှုရှု မထွက်လို့ သားရေကို ဖြတ်လိုက်ရတယ် လို့ ပြောတာဘဲ။ ဆရာဝန်က ဘဲ လက်လွန်သွားတာလား၊ စေတနာ ဗလဝ ထားလိုက်တာလား တော့မသိဘူး။

ငယ်ငယ်လေးထဲက ဒစ်က လန်နေတယ်။ ဒီအတိုင်း ဘာမှ မဖြစ်တာတောင် ဒစ်က ပေါ်နေတယ်။ ဟိုလေ

ရှင်ပြုထားတဲ့ ကုလားတွေမျိုး။

”အဲ အဲ မတင် လုံချည် ကျွတ်ကျပြီ” ခွေးခြေခုံပေါ် ရပ်ရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

မတင်က ကျွန်တော့်လုံချည် ကူကောက်ပေးပါရဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ လုံချည်က ခွေးခြေခုံနဲ့ ညီပြီး တော်ရုံ ဆွဲတင်လို့ မရဖြစ်နေတယ်။ မတင်တော့ ကျွန်တော့် ငပဲ ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး မြင်သွားရှာတယ်။

ဆွဲတင်လို့ ရတော့ လုံချည်ကို ပြန်ဝတ်ပြီး မီးလုံး ကို လဲပေးလိုက်တယ်။ ဒါတောင် မီးလုံး အသစ် ပြန်တတ် ဘို့ အပေးမှာ မတင်က

” သတိထားအုံး လုံချည် ထပ်ကျွတ်အုံးမယ်တဲ့”

” အာ မတင်ကလဲ” ဒါဘဲ ပြောပြီး မီးလုံး တတ်ပေးလိုက်တယ်။ ရှက်လိုက်တာ အဲဒီတုန်းက။

လဲပြီး အိမ်ရှေ့ ခုံပေါ် ပြန်အထိုင် မတင် ကလိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေး ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော်

ထိုင်နေတာက ၂ ယောက်ထိုင် ခုံ။

” ဟဲ့ ငဇော် .. ပြစ်စမ်း မင်းဟာက လူကြီးလို ဘဲ” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ပုဆိုးချည်ထားတဲ့နေရာကို လှမ်းဖြေတော့

” အာ မတင်ကလဲ” ဆိုပြီး သူလက်ကို လှမ်းတားလိုက်တာ မမှီလိုက်ဘူး။

”နေစမ်းပါ ငဇော်ရယ်။ ငါကြည့် အုံးမယ်” ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ငပဲ ကို လှမ်းကိုင်ကြည့်တယ်။ ပထမတော့

လက်ချောင်းလေးနဲ့ လီးတံ ကို ကိုင်ကြည့်တယ်။ နောက် ဒစ်ပေါ်နေပေမဲ့ သားရေ ကို အောက်ကို ဆွဲကြည့်တယ်။ သားရေက အောက်ကို ထပ်လျှောက်ပြီး လီးနဲ့ တပြေးတည်းဖြစ်သွားရော၊ နောက် အပေါ်ကို ပြန်ဆွဲစု ကြည့်တယ်။ အဲလို ၃ - ၄ ခါလောက် မတင်က လုပ်တော့ ကျွန်တော့် ငပဲ က ထောင်လာပါ လေရော၊ သေချာတာ တခုကတော့ ပထမဆုံး မတင်အောက်စလွတ်တာ စမြင်ကာစလောက်ရင်မခုန်တာ အမှန်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ပူနေသလိုဘဲ။

ကျွန်တော့် ငပဲ ကထောင်လာတော့ သူက "ငဇော်ရယ် ငါက နင့်ကို ခလေးမှတ်နေတာ ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါအုံး" ဆိုပြီး ကျွန်တော့် နားပိုက်ပဲပြီး ကျွန်တော့် လီးကို သေချာ ဆုတ်ပြီး ဝှင်းတိုက်ပေးနေလေရဲ့။ ကောင်းလိုက်တာနော်၊ ကိုယ့်ဟာကို တိုက်တာနဲ့ တခြားစီဘဲ။ သူ့ လက်နဲ့ ဆုတ်လိုက်ကတဲက အရသာ က အပြည့်အဝ တက်နေပြီ။ တိုက်နေတာကလဲ ရွရွလေး၊ တခါတခါ ဥလေးကို လဲ ပွတ်ပေးရဲ့။ ကျွန်တော်လဲ မတင် ကို မှီပြီး ဖိလင်တက်နေလေရဲ့။ အဲဒီမှာ မတင်က ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ ပေါင်ကြားမှာ နေရာ ချပေး တယ်။ ဟင်အင်း ထမိပေါ်က မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ထမိကို ဘယ်တုန်းက ဖြည့်လိုက်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိ လိုက်ဘူး။ ချပေးတဲ့ နေရာ က သူ့ အမွေးကြမ်း ပေါ်မှာ။ ကျွန်တော်လဲ တတ်တဲ့ ပညာ မနေသာ ဆိုသလိုဘဲ။ အလိုအလျှောက်လား ဘာလားတော့ မသိဘူး။ သူ့ အဖုတ်လေးကို ပွတ်ပေးနေမိတယ်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သူက ကိုယ့်လီးကို ကိုင်ကစား၊ ကိုယ်က သူ့ အဖုတ်ကို ပွတ်ကစားနဲ့ ၂ ယောက်သား ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ ဇိမ်တက်နေကြတာ။ ပွတ်လို့ ကလဲ ကောင်းလိုက်တာ။ ကောင်းဆို သူကလဲ အလိုက်သသိဘဲ ကားထားပေးတာ ကိုး။ အရည်တွေဆို လက်မှာ ချွဲကျနေတာဘဲ။

အမှန်က အဲဒီနေရာ မှာ ဘာဂျာ တွေဘာတွေ အပြီအပြင်ဆွဲရမှာ။ အခုနေများ အဲလို အခွင့်အရေး ပြန်ရလို့ကတော့ မတင် နတ်ပြည်ရောက်တာထက်တောင် ကောင်းသွားနိုင်တယ်။ အင်း ပထမဆုံး အတွေ့ အကြုံ ဆိုတော့လဲ ဂလောက်တော့ ရှိပေမပေါ့။ ငယ်သေးတာလဲ ပါတာဘဲလေ။

ခဏလေးနေတော့ လာ ငဇော် ဆိုပြီး ကျွန်တော့် လက်ကို ဆွဲပြီး အခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ သူ့ ကုတင်မှာ သူက ကန့်လန့် လှဲချလိုက်တယ်။ ထမိမရှိတော့ဘူးနော်။ ကျွန်တော်လဲ လုံချည်မရှိတော့ဘူး။ အခန်းထဲရောက်ကတဲက ကျွတ်နေပြီ။

ပြီးတော့ သူ့ ခြေထောက် ၂ ချောင်းကို ထောင်လိုက်တော့ သူ့ အဖုတ်က အပေါ်တက်လာတယ်။ သိတယ်မူတ်လား။ အင်း ဥပမာ ပြောရရင် မတင်ကို ဘေးတိုက်အနေအထားက ကြည့်ရင် အင်္ဂလိပ် အကွရာ ဇက် လိုမျိုးလေ။ ခြေ ၂ ချောင်းက အပေါ်မှာ ကွေးကွေးလေး။

ကျွန်တော်လဲ သူ့ ခြေ ၂ ချောင်းကြားဝင်ရပ်တော့ ကျွန်တော့် လီးနဲ့ သူ့ အဖုတ်နဲ့ ကတန်းနေတာဘဲ။ သူက ကျွန်တော့်လီးကို ကိုင်ပြီး အပေါက်ဝ တေပေးတော့ ကျွန်တော်လဲ ထိုးချ လိုက်တယ်။ ရှုလွတ် ဆိုပြီး အရည်တွေ ရွဲနေတဲ့ သူ့အဖုတ်ထဲ ကျွန်တော့်လီးဟာ အဆုံးထိတန်းဝင်သွားတာပါဘဲ။

"အား ... ကောင်းလိုက်တာ ငဇော်ရယ်" ဆိုပြီး မတင် မျက်နှာ မှာ ပေါ်လာတဲ့ ခံစားချက် ကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ရေးပြရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ အင်း သူ့ လီးငတ်နေတာ တော်တော် ကြာပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။

ကျွန်တော်လား ... ဝိုး ဘယ်လိုပြောရမလဲ ခင်ဗျားတို့ ချောကလက်စားဘူးလား။ အင်မတန် ချိုဆိမ့်မွှေးကြိုင်နေတဲ့ ချောကလက် ကို ပါးစပ်ထဲ ထဲ့လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ခံစားလိုက်ရတဲ့ အရသာလေ။

ဟင်အင်း မတူဘူး။ တကယ်ပြောတာ၊ ဒီထက်ကောင်းတယ်။ အရသာက ပါးစပ်မှာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်လီးက အလွန်တရာ နူးညံ့တယ် လို့ ထင်ရတဲ့ အခေါင်းပေါက်လေးထဲကို အံဝင်ဝင်ကျလေး ဝင်နေတဲ့ အရသာဟာ လီးကတဆင့် ဦးနှောက်ဆီ ရောက်လာတော့ ဦးနှောက်က ဘာအရသာလဲ ဆိုတာ ရုတ်တရက် နာမည်ပေးလို့ မတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကောင်းတထက် ပိုကောင်းတယ်။ ပိုကောင်းတာထက် သာလွန်တယ် လို့ဘဲ ကမန်းကတမ်း နာမည်တတ်လိုက်ပြီး အရသာ နောက်ကို လူရော ဦးနှောက်ပါ မျောပါသွားတော့ တာပါဘဲ။

ပထမနှစ်တုန်းက စာတွေ့ သင်တန်းအရ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဒီလိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ဘယ်ပျောက်ကုန်တယ် မသိပါဘူး။ သဘာဝ အရ အလိုအလျှောက်ပါဘဲ။ အဆုံးထိ ဝင်သွားတော့ ဖြေးဖြေးလေး ပြန်ဆွဲထုတ် ကြည့်တယ်။ အင်းလေ ဆက်သွင်းလို့မှ မရတော့တာကိုး။

ရင်ထဲ ဟာသွားသလိုဘဲ။ ဒါနဲ့ ကမန်းကတမ်း ပြန်သွင်းလိုက်တယ်။ ပြန်ကောင်းသွားတယ်။
အဆုံးထိရောက်သွားတော့ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြန်ဟာသွားတယ်။ ပြန်သွင်းလိုက်တယ်။ အဲ ..
ပြန်ကောင်းသွားပြန်ရော။ အဲလိုလေး ၁၀ ချက်လောက်လုပ်လိုက်တော့ မတင်က
”အင်း အင်း ဆောင့် ငဇော် ဆောင့်။ မတင်ကို ဆောင့်ပေး” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်းဆွဲတော့
ကျွန်တော်လဲ သာသာလေး ဆွဲထုတ်လိုက်။ သာသာလေး ထိုးသွင်းလိုက် နဲ့ ကျွန်တော့် လီးက မတင်
စောက်ဖုတ်ထဲ ဝင်လိုက်။ ထွက်လိုက်

ဝင်သွားတဲ့ အချိန် မှာ မတင်ဆီက အင်း ဆိုပြီး ထွက်လာတဲ့ သာသာယာယာတိုးတိုးတိတ်တိတ်အသံဟာ
ကျွန်တော့် နားထဲမှာ မေဆွိ သီချင်းသံ ထက်ပို နားထောင်ကောင်းနေသလို
မတင် က တအင်း အင်း နဲ့ ကျွန်တော် ထိုးသွင်းတိုင်း အင်း တလုံးက ပါးစပ်က ထွက်ထွက် လာတယ်။
ခဏနေတော့

”ဆောင့် ဆောင့် ငဇော် မြန်မြန်ဆောင့် မြန်မြန်ဆောင့် မတင်ပီးတော့မယ်။ မြန်မြန်ဆောင့်” ဆိုတော့
ကျွန်တော်လဲ အရှိန်မြှင့် အဆောင့်။ သူကလဲ အပီး ကျွန်တော်လဲ အပီး အချိန်ကိုက်ဘဲ။ ပြီးတော့ သူက
ကျွန်တော့် လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ ကိုယ်ပေါ် ဆွဲချပြီး။ သူ့ ခြေထောက် ၂ ချောင်းက ကျွန်တော့် ခါးကို အတင်း
ခွထားတာပါဘဲ။ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ပထမဆုံး အကြိမ် လိုးဘူးချင်းဘဲ။

မပြီးသေးဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က အရည်ထွက်သွားပေမဲ့လဲ လီးက မတင် အဖုတ်ထဲမှာ စိုက်နေတုန်းဘဲလေ။
သူကလဲ ကျွန်တော့်ကို အတင်းဖက်ပြီး ခွထားတယ်ဆိုတော့ အရမ်းကောင်းတုန်းပေါ့။ နောက်တကြောင်းက
ကျွန်တော့် မျက်နှာက မတင် လည်တိုင်နဲ့ အပ်နေတာဘဲ။ အဲဒီအနံ့က သနပ်ခါးနဲ့ နဲ့ ချွေးနဲ့ စပ်ထားတာ တဲ့
အနံ့။ တစ်မျိုးလေး။ ကျွန်တော့် လက်ကလဲ မတင် ကိုယ်လေးကို ချိုင်းကြားအောက်က သိုင်းဖက်ထားတာ
ဆိုတော့ ဖီလင်က ပြန်တက်လာတာပေါ့။ ပြန်တက်တာတယ်သာ ဆိုရတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ဖီလင် က ကျမှ
ကျရဲ့လားလို့ မေးစရာတောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျိန်းသေတာကတော့ ကျွန်တော့်လီးက မတင် အဖုတ်ထဲမှာ
တောင်မြဲတောင်နေတယ် ဆိုတာပါဘဲ။

ခဏလေးနေတော့ မတင်က ကျွန်တော်ကို ဖက်ပြီး ကုတင်ပေါ်ကို နေသားတကျ ကိုယ်ကို တွန့်ပြီး ရွေ့
တက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ကို ခွထားတဲ့ ခြေထောက်ကိုလဲ ကုတင်ပေါ်မှာ ထောင်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ
ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို အံဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်သွားတယ် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် သိတော့ ကျွန်တော် ခြေ ၂ ချောင်း
ထောင်ပြီး အိပ်နေတဲ့ မတင်ကို ခူးထောက်ပြီး ဆောင့်လိုးနေတော့တာဘဲ။ မတင်ဘဲ သူ့အကျိုး တွေကို
ချွတ်လိုက်တာလား။ ကျွန်တော်ကဘဲ ချွတ်လိုက်တာလား။ သေချာ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲ
အခု ပုံဖော်လို့ ရတာကတော့ ကျွန်တော် ဆောင့်တိုင်း နဲနဲတွဲနေတဲ့ မတင် နို့ နှစ်လုံးက အပေါ်ကို
လှိုမ့်လှိုမ့်တက် သွားတာကိုဘဲ။ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းတာဗျ။ အဲဒီနေ့ကဗျာ လိုးလိုက်တာ ကျွန်တော်ကလဲ
ပထမ အတွေ့အကြုံ။ သူကလဲ ငတ်နေတာ နှစ်နဲ့ ချည်ရှိနေပြီဆိုတော့ မီးကုန်ယန်းကုန် ပါဘဲ။ နောက်နေ့
ကျွန်တော့် လီးဆို ကျိန်းနေတာပါဘဲ။

ပြောရရင် ကျွန်တော် လူပျိုရည် စပျက်တဲ့ တွင်းကတော့ တွင်းဟောင်းတော့တွင်းဟောင်း။ ဒါပေမဲ့ တွင်းကောင်း
ခင်ဗျ။ ခုခေတ် ကန်ထရိုက် တိုက်တွေလို ယိုယွင်းမနေဘူး။

အဲဒီမှာ စကားစပ်မိလို့ ပြောရအုံးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ မိန်းမလိုးရင် သူတို့ အရမ်း ဖီလင်တက်တာ ကို ကြည့်မိ။
စိတ်သွင်းမိရင် ကိုယ်ရော မြန်မြန်ပီးရောဘဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်က လိုးရင် စည်းချက်ညီညီ သူတို့ ခန္ဓာ ကိုယ်က
လှုတ်ရှားမှုကို ကြည့်ပြီး လိုးဗျာ။ ကြာကြာလိုးနိုင်လိမ့်မယ်။ ဥပမာဗျာ စောစောက ကျွန်တော် ပြောသလို
မတင်ကို ကျွန်တော် ဆောင့်တော့ သူ့နို့ နှစ်လုံး ဆောင့်တိုင်း အပေါ်ကို လှိုမ့်လှိုမ့်တက်လာကို ကြည့်ပြီး
ဆောင့်။ ကိုယ်က ဆောင့်လိုက် သူ့နို့လေး က အပေါ်ကို လှိုမ့်တက်လာလိုက်။ ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ
ဆင်းလာလိုက်။ စိတ်ထဲ အဲဒါလေးကို ဘော်လုံးပုတ်သလို ကစားသလို ကြည့်ပြီးဆောင့်ဗျာ။ အဲဒီမိန်းမ
ခင်ဗျားကို မစွဲဘဲ မနေဘူး။

အဲဒါ ကျွန်တော့် လီး ကျိန်းနေတာကို သူ့ကို ပြောပြတော့ ငဇော်ရယ် မင်းက အရမ်းဆော်တာကိုး ဆိုပြီး
ကျွန်တော့် ကို အခန်းထဲ ခေါ်ပြီး တချိန်ဆော် ကြသေးသဗျား။

အဲဒီမှာ မတင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ က လစ်ရင် လစ်သလို ဆော်ဆော် နေကြတာပါဘဲ။ ဘယ်သူမှ ဒီဇော်လမ်းကို
အဲဒီအချိန် ကမသိလိုက်ဘူး။ အခုကျွန်တော် ကြားလို့ ခင်ဗျားတို့ အကုန်သိကုန်ပြီ။

မပြီးသေးဘူးခင်ဗျ။ ဇော်လမ်းကရှိသေးတယ်။

အဲလို မတင်နဲ့ ကျွန်တော် ဆော်ဆော် နေတာ များသောအားဖြင့် စနေနေ့၊ တခြားရက်တွေလဲ လစ်ရင် ဆော်ဖြစ်တာပါဘဲလေ။ စနေနေ့ကတော့ ပုံမှန်လို ဘဲ ပြောရမလား၊ ဘာလိုလဲ ဆိုတော့ မသန်းကလဲ ကျောင်းသွားတယ်၊ ချိုချိုကလဲ ကျူရှင်သွားတယ်၊ သူ့သမီးလေးကလဲ သူ့အဖွားအိမ် အပတ်တိုင်းသွားတယ်။ ဒါကြောင့် စနေဆို ကျွန်တော် မတင်ကုတင်ပေါ်မှာ၊ ပြောအုံးမယ် ကောင်းခန်းတခု၊ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲ ကျန်ခဲ့တာ။

မတင်နဲ့ ကျွန်တော် ဆော်ဆော်နေတာ တလလောက်တော့ရှိပြီ ထင်တာဘဲ။ ကျွန်တော်ကချည်း သူ့ကို ဆော်နေရတယ်။ မတ်တပ်ရပ်ရက် ဆော်လိုက်၊ ခူးထောက်ဆော်လိုက် လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးပေါ့လေ။ အဲလိုဘဲ စခန်းသွားနေတာ တလလောက်ပေါ့။

ဒီစနေ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ မတင် ကရေချိုးနေတယ်။ ပြောပြီးပါကကော၊ ကျွန်တော်က နောက်ပေါက် ကဘဲ အမြဲဝင်တယ် ဆိုတာလေ။ အဲဒီအပေါက် ဘေးမှာ ရေကပြင်ဆိုတော့ ဝင်တာနဲ့ သူ့ရေချိုးနေတာကို တွေ့တာဘဲ။ သူက

”ငဇော် မတင်ရေပြီးအောင် ချိုးလိုက်အုံးမယ်” ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့အခန်းထဲက သူ့ကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပြီးစောင့်နေတာပေါ့။ သူက ရေချိုးပြီး ထမိရင်လျားနဲ့ အခန်းထဲဝင်လာပြီး ကျွန်တော် အိပ်နေတဲ့ဘေး ဝင်ထိုင်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်လုံချည်စ အသာဖြေပြီး ကျွန်တော့် လီးကို ကိုင်တော့တာပါဘဲ။ ဖွဖလေး ဆုတ်ပြီး ဝှင်းတိုက်ပေးတော့ လီးက ထုံးစံအတိုင်း တောင်လာပါလေရော။ အရွယ်ကလဲ ကောင်းတုန်း မလိုးရတာလဲ တပတ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ မတောင်ရင် ဖြတ်ပြစ်ဘို့ဘဲရှိတော့တယ်။

အဲ တောင်လာတော့ မတင်က ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ သူ့ထမိကို ချွတ်ချပြီး ကျွန်တော့်ပေါ် တက်ခွပါလေရော။ အိပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ပေါ်မှာ လေးဘက်ထောက်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်လီးကို သူ့လက်တဖက်နဲ့ ကိုင်ပြီး သူ့ အပေါက်ဝတော့ပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါလေရော။ စွပ် ကနဲ ထိုင်ချလိုက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ထိုင်ချလိုက်တာ၊ ဖြေးဖြေးလေးနဲ့ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပေါ်မှာ ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်နဲ့၊ ကြွလိုက် ထိုင်ချလိုက်နဲ့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် လေး လှုတ်ရုံတင် လှုတ်တာ။ လက် ၂ ဖက်က ကျွန်တော့် နံကြား ဘေး၂ ဖက်က ကုတင်ပေါ်မှာ ထောက်ပြီး တင်ပါးလေး ကို လှုတ်တယ်ဆိုရုံလေး ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် လုပ်တာ။

ကျွန်တော့်ခင်ဗျာ သူ့ထောက်တားတဲ့ လက် ၂ ဖက်ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို တင်းတင်းဆုတ်ပြီး မချိမဆန့် နဲ့ ကောင်းခန်းတက်နေတာများ ခင်ဗျားတို့ တွေးကြည့်ဗျာ။ ဒါတင်ဘယ်ကအုံးမလဲ သူ့ရှေ့တိုးလိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ဒုတ်ကနဲ ထိမိတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ သူ့အထဲက အရာတခုက ကျွန်တော့်ရဲ့ မချိမဆန့် ဝေဒနာကိုပန့်ပိုးပေး နေသလိုဘဲ။ မကြာပါဘူး ဘုန်း ခိုင်း ဆိုပြီး သူ့ရော ကျွန်တော်ရော မီးရှူးမီးပန်းတွေ ပေါက်ကွဲထွက်ပြီး သူ့ကျွန်တော့် အပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ကျလာပါလေရော။ ကျလာတဲ့ မတင် ခန္ဓာ ကိုယ်လေးကို လှမ်းဖက် ရင်း ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ မျက်လုံးတောင် မဖွင့်နိုင်ဘူး။

ဒါက စွဲကျန်ရစ်ခဲ့ တဲ့ အပိုင်းလေးတပိုင်း ပေါ့။ ပြောရင် သိပ်မကြာပါဘူး ဆော်ရတဲ့ အခွင့်အရေးက နဲ့လာတယ်။ မတင်က ရပ်ကွက်ထဲက စက်ချုပ်ဆိုင်တခု မှာစက်သွားချုပ်တယ်လေ။ ဖြစ်ကစာ တလ နှစ်လ လောက်ကတော့ မီးကုန်ယန်းကုန် ကျသလောက် နဲနဲကြာ လာတော့ သွေးနဲနဲအေးသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရင်လို ခဏခဏ မဖြစ်ပေမဲ့ တခါတခါတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး သူ ရိုးစားရသွားတဲ့ အထိပေါ့လေ။ တပင်လဲ လို့တပင်ထူတယ်လို့ ပြောရမလား၊ ယောက်ကျား ကလဲ ဆုံးသွားတာ ၅ နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ တခုလတ် ရှေ့နေ တယောက်နဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ စက်ချုပ်ရင်း ဘယ်သူက အောင်သွယ်ပေးလိုက်တယ် မသိပါဘူး ညီသွားပါလေရော။ အဲဒီမှာတင် သူနဲ့ ကျွန်တော် ဇော်လမ်း က ဘယ်သူကမှ မဖြတ်ဘဲ ပြီးသွားပါလေရော။

ကျွန်တော်လား၊ အင်း ပြောရရင် အသဲကွဲတာတို့ ဘာညာတို့ မခံစားလိုက်ရပါဘူး။ ဘာလိုလဲ ဆိုတော့ တစ်အချက်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲလေ နှစ်အချက်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ မသန်းနဲ့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ

ကံကြမ္မာ ကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ရမလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သူတို့ ညီအမ ရေစက်ကတော့ လုပ်ယူမယ် ဆိုရင်တောင် ဒီအတိုင်း ဖြစ်လာဘို့ မလွယ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လဲ ရိတ်မိရောပေါ့ ကျွန်တော်နဲ့ မသန်းဖြစ်တော့ မယ်ဆိုတာ၊ ဇော်လမ်းအစက ဒီလို

တခုသော စနေနေ့ မတင်က စက်ချုပ်ဆိုင်သွားပြီ။ ကျွန်တော်မသိဘူး။ သူသွားတာကို ကျွန်တော်က သူရှိမလား ဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လာတာ

သိတယ်နော် ကျွန်တော် အမြဲ နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်နေကြဆိုတာ။ ပြီးတော့ သူတို့ အိပ်ခန်းက တံခါးမရှိဘူး လိုက်ကာ လေးဘဲ ကာထားတယ်ဆိုတာ။

ကျွန်တော်လဲ ဝင်နေကြအတိုင်းဝင်လာပါလေရော။ တိုးတိုးတိုးတိုး အသံကြားလို့ လိုက်ကာကြားက ချောင်းကြည့်လိုက်တော့။ လား လား မသန်းလေ မသန်းပေါ့ ဘာလုပ်နေတယ်မှတ်လဲ

သူ့ရိုးစားနဲ့ အခန်းထဲမှာ ချိန်းတွေ့နေတာလေ

မသန်းအိပ်တာ အလည်ကုတင်၊ မတင် ကုတင်က တံခါးဝနား ကပ်လျက်၊ အစွန်ဆုံးက ချိုချို ပေါ့။

ကျွန်တော်လဲ အသာလေးဘဲ ချောင်းကြည့်နေလိုက်တယ်။ မကြည့်လို့လဲ မရဘူးလေ မြင်ပြီးပြီကိုး။

ကျွန်တော်စကြည့်တဲ့ အချိန်မှာ အတော်ခရီးရောက်နေကြပြီ။ သူတို့ ၂ ယောက်စလုံး အဝတ်တွေ ကျွတ်နေကြပြီ။

သူ့ အကောင်က သူ့ အပေါ် ကထပ်လို့ ချိုချိုနဲ့နေတာ။ သူက သူ့အကောင်ကို ဖက်ထားရင်း ပါစပ်က

အသံတမျိုး ထွက်ရင်း တွန့်လိမ်နေတာ။ သူ့အကောင်လဲ စို့တာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဘာပြောကောင်းမလဲ။

နွားပေါက်လေး သူ့အမေ နို့စို့သလိုမျိုး၊ ဟို အသီးပြောင်းစို့လိုက်၊ ဒီအသီးပြောင်းစို့လိုက်နဲ့၊ မသန်းကလဲ

အောက်က တွန့်တွန့်လူးနေတာဘဲ။ အဲလိုစို့နေရင်းနဲ့ သူ့အကောင် ကမန်းကတန်းနဲ့ ထထိုင်ပြီး မသန်းအဖုတ်

ထဲ သူ့လီးကို သွင်းတော့တာဘဲ။ မသန်းကလဲ ဘာမှမပြောဘူး ကားပေးတာဘဲ။ ကြည့်ရတာ လုပ်နေကြ ဖြစ်ပုံ

ရတယ်။ တခါတည်း ထည့်ပြီးတာနဲ့ ကမန်းကတန်း သွက်သွက်ကြီးဆောင့်တော့တာဘဲ။ ကုတင်လဲ

ခါနေတာဘဲ။ မကြာပါဘူး။ တကယ့်ကို ဘာမှမကြာပါဘူး။ ထတယ်။ သွင်းတယ်။ ဆောင့်တယ်။ ကြာလွန်းလှ

တမိနစ် နှစ်မိနစ်ပေါ့။ သူ့အကောင် တခါထဲ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ သူ့အပေါ်ထပ်လျက် ငြိမ်ကျသွားတယ်။

ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ သူ့အကောင်ပီးသွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောနေကျလေသံနဲ့ ပြေရင်

တက်ထွက်၊ တက်လဲချရော ထွက်လဲ ထွက်ရောဘဲ။

မသန်းလား ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ စိတ်တိုသံနဲ့

”ကိုတိုး .. ဘာလဲ ပီးသွားပြန်ပြီလား၊ ဒီက ခံတောင်မခံရသေးဘူး၊ အဲဒါပေါ့ ကိုတိုးကို စိတ်ကုန်တာ။

မလုပ်ခင်ကတော့ နင်းကန် လုပ်ချင်တယ် တပူပူ တကျိုကျိုနဲ့၊ လုပ်ရင် ဘယ်တော့မှ မသန်းကို ကျေနပ်အောင်

မလုပ်ပေးဘူး၊ သွား သွား နောက်ဘယ်တော့မှ လာမတောင်းနဲ့” ဆိုပြီး သူ့ကောင်ကိုအတင်းပြန်ခိုင်းတော့

တာဘဲ။ သူ့ကောင်ကလဲ တချိပ်ပီးသွားပြီးတော့ လီက ကျနေပြီ မတောင်တော့ဘူး၊ ညှပ်၊ ကျွန်တော်များ

သူတို့လုပ်တာ ကြည့်ပြီး လီးတောင်နေတာ အခုတောင် မကျသေးဘူး။

မသန်းလဲ ဝတ်လစစ်စစ်နဲ့ သူ့စောင်ပါးလေး ခြုံပြီး တဖက်လှည့် အိပ်တော့တာဘဲ။ သူ့ကောင်လဲ မသန်းစိတ်

တိုနေတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့အဝတ်အစားတွေ ပြန်ကောက်ဝတ်တော့တာဘဲ။ ပြီးတော့ မသန်းကို

”မသန်း ကိုတိုး သွားတော့မယ်” ဆိုတော့

”သွား သွား” နဲ့ စိတ်ဆိုးသံနဲ့ အော်ထုတ်တော့တာဘဲ။

ကျွန်တော်လဲ ကမန်းကတန်း မီးဖိုချောင်နောက်ဖက် တံခါးအကွယ်မှာ သွားပုန်းနေလိုက်တယ်။

သူ့အကောင်က အိမ်ရှေ့ပေါက်ကဘဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ခဏလေးနေတော့ ကျွန်တော်လဲ အရဲစွန့်ပြီး မသန်း အခန်းထဲ ဝင်လာပါလေရော

မသန်းကတော့ မတွေ့ဘူး။ ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးပြီး အိပ်နေတာကိုး

အနားရောက်တော့

”မသန်း”

မသန်း လန့်သွားပြီး ဖြတ်ကနဲ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

”ဟဲ့ ငဇော် နင်ဘယ်တုန်းကရောက်နေလဲ” ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော်ဘာဖြေရမလဲ

”ဟို လေ ဟို ဟို .. မသန်း ဟိုအကိုကြီးနဲ့ .. ”

ကျွန်တော့်စကား တပိုင်းတစနဲ့ ရပ်သွားတယ်

”ဒါဆို နင်အကုန်မြင်တာပေါ့”

”အင်း”

”နင် နင် ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

”ပြောပါဘူး မသန်းရဲ့၊ မသန်းဘဲကြီးက ကချလာကြီးပါ”

ကျွန်တော်လဲ နဲ့နဲ့ပြောရဲလာတယ်။

”ဘာကချလာကြီးလဲ၊ နင်က ဘာသိလို့လဲ”

ကျွန်တော့်ကိုများ သူက ခုထိခလေးထင်တုန်း

”သိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လူကြီးဖြစ်ပြီ၊ ပြရမလား” ဆိုတော့

”ဘာပြရမလားလဲ” သူက ပြန်မေးတော့

မထူးတော့ဘူး၊ လာကထဲက လိုးဘို့လာတာ မတင်ကမရှိဘူး၊ သူတို့အတွဲကြောင့် လီးကလဲ တောင်ပြီးနေပြီ၊

ကျွန်တော်လုံချည်ချွတ်ချလိုက်တယ်။

”ဟဲ့ ငဇော်” ဆိုပြီး မသန်းလား ကြောင်သွားတယ်

သိတယ်မူတ်လား၊ ငဇော်လီးအကြောင်း ဒီအချိန်မှာ အရမ်းမတောင်သေးပေမဲ့ တော်တော်လေးတော့ ထွားနေပြီ

ပြီးတော့ မသန်းလက်ကို ဆွဲပြီး ကျွန်တော့်လီးကို ပေးကိုင်လိုက်တယ်

မသန်းလား ကျွန်တော့် လီးကို ယောင်တောင်ပေါင်တောင် နဲ့ ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ လီးက တအား တောင်လာပါလေရော။

”ငဇော်ရယ် နင်ဟာလေ” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လီးကို ဆုတ်ဆုတ်ပေးနေတော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ဘေးကုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တော့တာပါဘဲ။

ပြီးတော့ သူ့ခြုံထားတဲ့ စောင်ပါးလေးကို အပေါ်ပိုင်က ခွာချပြီး စောစောက သူ့အကောင် စို့သွားတဲ့ နို့ကို စို့ပေးလိုက်တယ်။

ဟင်အင်း၊ မတင်နဲ့တုန်းက နို့မစို့ဘူးဘူး၊ နို့က အခုမှ စို့ဘူးတာ။

မသန်းနို့ ကတော်တော်စို့ လို့ ကောင်းတာဘဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့အကောင် နွားပေါက်လေးလို စို့တာပေါ့။

ကျွန်တော်လဲ အခု သူ့နေရာဝင်ယူလိုက်တယ်။ တဖက်ကို စို့နေရင် တဖက်က နို့အုံးလေးကို နယ်ပေးလိုက်။

နောက်တဖက် ပြောင်းစို့ရင် နောက်တဖက်ကို နယ်ပေးလိုက်။ ဖတ်ထားတဲ့ နှာစာပေက အခု နံနဲ အသုံးဝင် လာတယ်။ အတွေ့အကြုံကလဲ ရှိသားပြီးသားဆိုတော့။

မသန်းအသားစားလို့ကောင်းလို့ဘဲ ဆိုရမလား၊ မသန်းအသား က ဖြူပြီးဝင်းနေတာဘဲ။ ကိုယ်ခန္ဓာကလဲ ပြည့်ပြည့်ဆိုတော့ ဘယ်နေရာထိထိ ဆိမ့်နေတာဘဲ။

ကျွန်တော် ကုန်းပြီးသူနို့စို့နေတာသလို၊ သူ့လက်ကလဲ ကျွန်တော့်လီးကို မလွှတ်ဘူး၊ ဆုတ်ဆုတ်ပေးနေတယ်။ သူက မတင်လိုတော့ ဝှင်းမတိုက်ပေးဘူး၊ ဆုတ်ဆုတ်ပြီး ကစားပေးတယ်။

ကျွန်တော်လဲ စို့ရင်းစို့ရင်းနဲ့ သူ့ခြုံထားတဲ့ စောင်ကို ခွာပြီး သူ့ပေါင်ကြားထဲ ဝင်ဘို့ တဖြေးဖြေး တိုးလာတယ်။

ကျွန်တော့်လီးကို ဆုတ်ထားတဲ့ သူ့လက်ကလဲ ကျွန်တော် ရွှေရာ နောက် ပါလာတယ်။ သူ့ပေါင်ကြားကို ကျွန်တော့် ခါးက ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံး သူ့အပေါ် ရောက်ပြီပေါ့။ ပါးစပ်ကတော့ ချိုချိုစို့လို့

ကောင်းတုန်း၊ လက်ကလဲ ကိုင်လို့ကောင်းတုန်း၊ မသန်းလား ခြေ ၂ ချောင်းကို အလိုက်သင့်လေး

ထောင်ပေးပြီးနေပြီ။ လက်က လီးကို လွှတ်ပြီး နို့စို့နေတဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပွတ်ကစားနေလေရဲ့။ အဲဒီမှာ

သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရတာက မသန်းရဲ့ ငြီးသံ၊ သူ့အသံက မတင်နဲ့ မတူဘူး၊ မတင်က ကောင်းလာရင် အင်း အင်း လို့ အ သံနဲ့ ထွက်ပေမဲ့ မသန်းက ဟင်း လို လို အင်း လို လို ကြားက အသံမျိုး၊ ရေရလွယ်အောင်

ဟင်း လို့ဘဲ ရေးသွားတော့မယ်။

အတွေ့အကြုံအရ ကျွန်တော်သိနေပြီ။ အဲဒီလို အသံထွက်လာရင် သူတို့ အရမ်းတက်လာပြီဆိုတာကိုပေါ့။

ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်လီးကို မသန်း အဖုတ်ဝ တော့ပြီး ဖြေးဖြေးလေး ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ အရည်တွေက အရမ်းရွဲနေတော့ ဝင်တာတော့ ဝင်တာပေါ့။ ကျပ်တယ်၊ တော်တော်ကျပ်တယ်။ စေးစေးပိုင်ပိုင်ရှိလောက်အောင်

ကို ကျပ်တယ်။ မတင်နဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ မတင်နဲ့ က အံဝင်ဝင်ကျ၊ ဖစ်ဆိုဒ်၊ ထားပါ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ထုတ်လိုက် သွင်းလိုက် နဲ့ နံနဲကစားလိုက်တော့ စေးစေးပိုင်ပိုင် ကဏ္ဍလေးက ပျောက် သွားတယ်။ ကျပ်တာလေးဘဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒီမှာ စဆောင့်တော့တာဘဲ။ တချက်ချင်း ပုံမှန်ဆောင့်တာ

မသန်းဆို တဟင်းဟင်းနဲ့ ခေါင်း ဘယ်ညာရမ်းပြီး လူးနေတာဘဲ။

ဆောင့်ရင်း ဆောင့်ရင်း နဲ့ အရှိန်က ရလာတယ်။ သွက်လဲ သွက်လာတယ်။ မသန်း လူးနေတာကို မြင်နေရတော့ အရှိန်က ပိုပိုပြင်းလာတယ်။ လုပ်နေတဲ့သူက အရှိန်တက်လာသလို၊ ခံနေတဲ့သူကလဲ အရှိန်တက်လာတယ်။

အဲဒီမှာ ဘာမြင်လဲ သိလား၊ ကျွန်တော် ဆောင့်လိုက်တိုင်း လှုတ်သွားတဲ့ မသန်းနို့လေး၊ မတင်လို လိမ့်လိမ့် ပြီးတက်မလာဘူး၊ သူ့နို့အုံက မတင်ကို တွဲမနေဘဲ အုံလိုက်လေးတင်းနေတော့ ဆောင့်လိုက်တိုင်း တုန်တုန်

သွားတယ်၊ တမျိုးလေး၊ ကြည့်လို့ကောင်းသား၊

အဲလို တုန်အောင်လုပ်ပေးလိုက်၊ တုန်တာ ရပ်သွားတာနဲ့ ထပ်တုန်ပေးလိုက်၊ တခါတခါ တုန်တာ မရပ်ခင်မှာ ဆက်တိုက်လေး ပေးတုန်လိုက်၊ စိတ်ထဲ လုပ်ချင်သလို ကျွန်တော့် တင်ပါးက ဆောင့်ဆောင့်ပြီး လုပ်ကစား နေတာ မကြာပါဘူး မသန်းလက် ၂ ဖက်က မွေယာကို အတင်းဆုတ်ကာ တင်ပါး ၂ ဖက်ကို ညှစ်ပြီး ကိုယ်အောက်ပိုင်း က ခဏ ကြွတက်လာပြီး ရုတ်တရက် ဝုန်းဆို ခြေပြစ်လက်ပြစ် ပြန်ပြုတ်ကျ သွားသလို ပါးစပ်ကလဲ ဟင်း ကနဲ အသံရှည် ကြီးထွက်လာကာ ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။

ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ၊ မသန်း တချိပ်သွားပြီဆိုတာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဆောင့်ချက်ကို ခဏအနားပေးလိုက်ပြီး စိမ်ထားရက်နဲ့ဘဲ မသန်းနို့ကို ကုန်းစို့ လိုက်ပြန်တယ်။ မသန်းနဲ့ ကျမှ နို့စို့တာ ဓါတ်စာကျနေသလိုဘဲ။

မသန်းကိုယ်မှာ ချွေးသီးလေးများတောင် စို့နေသလိုဘဲ။ ပြီးတော့ မောသံလေးနဲ့

“ငဇော်လေ . . . မသန်းလေ . . . ” တဲ့ စကားဆက်မထွက်လာတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်က

“အင် ဘာလဲ မသန်း” ဆိုပြီးခေါင်းထောင်မေးတော့

“သွား သိဘူး” ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ခေါင်းကို သူ့နို့ဆီ ပြန်ဖိချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်သိတယ်။ သူတခုခု ပြောချင်တယ်ဆိုတာ သူပြောမထွက်ဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ အတင်းမမေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဓါတ်စာလေးဘဲ ကိုယ်ဆက်စားနေလိုက်တယ်။ ခဏလေးနေတော့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ ကျွန်တော့် ဇော်လမ်း ကိုပြန်ဆက်ကဘို့ တာရှုလိုက်တယ်။ စောစောကလို သူ့ပေါင်ကြားမှာဒူးထောက်ပြီး မသန်းခြေထောက် တဖက်ကို ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်တယ်။ နောက်ခြေတဖက်ကို တွန်းပြီး နံနံကားလိုက်တယ်။ လက်တဖက်က ကားထားတဲ့ ပေါင်အလည်လောက်ကို တွန်းထားရင်း တဖက်က ပုခုံးပေါ် လှမ်းတင်ထားတဲ့ ခြေထောက်ကို ဖက်ကာ ဆောင့်တော့တာပါဘဲ။ ခြေထောက်ကို ဖက်ဖက်ပြီးဆောက်တော့ ဆောက်ရတာ ပိုအားရလာသလိုဘဲ။ ဖက်လိုက်တိုင်းလဲ မသန်း စောက်ဖုတ်က ကျွန်တော့်ဖက်တိုးလာတော့ ကျွန်တော်က အားပြုပြီး ဖက်ဆောက်လိုက်တော့ သူကအတိုး ကျွန်တော်က အဝင် ပိုထိလာတယ်။ ပိုကောင်းလာတယ်။ အတွင်းက ခပ်မာမာ အရာတခုကို သွားသွားထောက်မိတယ်။ မသန်းလဲ ဟင်း ဟင်း ကနေ အင့်ကနဲ အင့်ကနဲ ဖြစ်လာတယ်။ မွေရာ ကိုလဲ ပိုဆုတ်လာတယ်။ ခဏကြာတော့ သူ့ပေါင်ကို တွန်းထားတဲ့ ကျွန်တော့် လက်တဖက်ကို အတင်းလှမ်းဆွဲတော့တာဘဲ။ သူ့လက်တဖက်က မွေယာကို ဆုတ်ထား၊ လက်တဖက်က ကျွန်တော့် လက်တဖက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ပေါင်တဖက်က လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး၊ အဲလို သူ လူးလိမ့်မို့ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ပီးချင်လာတယ်။ ကျွန်တော် ပီးတော့မယ်။ ဒီတော့

“မသန်း မသန်း ကျွန်တော်ပီးတော့မယ် မနေနိုင်တော့ဘူး” ဆိုတော့

“အင်း အင်း လုပ်လုပ်” ဆိုပြီး သူက အတင်းကော့ပေးတော့တာပါဘဲ။

ကျွန်တော်လဲ နောက် ၄ - ၅ - ၁၀ ချက်လောက် ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ဆောက်ရင်း ပီးသွားတော့တယ်။ ပီးတာနဲ့ သူ့ကိုပေါ် မှောက်ချလိုက်တော့တာပါဘဲ။ သူကလဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို အတင်းဖက်ထားတယ်။ တော်ကြာနေတော့ ဖက်အားလျော့သွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဘေးကို လှိမ့်ချလိုက်တယ်။ လီးကလဲ ခုမှ ဖြတ်ကနဲ အဖုတ်ထဲက ပြုတ်ထွက်သွားတယ်။

၂ ယောက်စလုံးမောနေတာ တော်ရုံစကားမပြောနိုင်ဘူး၊ ပြီးမှ ကျွန်တော်က

“ကဲ ယုံပြီလား ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုတာ” မေးတော့

“ငဇော် . . နင် နင် ဘယ်လို ဒါတွေတတ်နေရတာလဲ” ပြန်မေးတယ်။

“မသန်းကလဲ ဘာဆန်းလို့လဲ ကျွန်တော် ဦးအောင်ကြီး တို့အိမ်မှာ ဗီဒီယို ကြည့်နေကြ” ဆိုတော့

“ဟဲ့ ဘယ်က ဦးအောင်ကြီးလဲ”

“အာ မသန်းမသိပါဘူး၊ ဟိုဘက် ရပ်ကွက်က၊ သူက အပြာကားတွေ ပြစားတယ်လေ”

“ငဇော် နော် ငဇော် နင် တော်တော်ဆိုးနေပါလား၊ ငါက နင့်ကို ခလေးမှတ်နေတာ” မျက်စောင်းလေးနဲ့

ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြောတော့ စိတ်က ထောင်းကနဲ ပြန်ကြွလာသလို ..

ဟင်း . . . အချိန်မရတော့လို့ မတင်ပြန်လာခါနီးလို့ . . နို့မို့ ဆို နောက်တချိတ်ပဲဆွဲတယ်။

“သွားအုံးမယ် မသန်းရာ၊ ၅ နာရီထိုင်ခါနီးပြီ၊ တော်ကြာမတင်ပြန်လာတော့မယ်” ဆိုတော့

“အင်း အင်း ငဇော် .. ဘယ်သူ့ မှလဲလျှောက်ပြောမနေနဲ့အုံး” ဆိုပြီး စိုးရိမ်ပူပန်ရှာတယ်။

“စိတ်ချပါ မသန်းရာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်တာ ကောင်းလား” ဆိုပြီး ပုဆို ဝတ်နေရင်း မေးတော့

မျက်စောင်းထိုးရင်း ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲက တွန်းထုတ်ပါလေရော၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ အိမ်နောက်ပေါက်က

ပြေးဆင်းလာခဲ့တော့တာဘဲ။

ဒါက မသန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စဖြစ်တဲ့ ဇတ်လမ်း၊ အဲလို စဖြစ်တော့ မတင်နဲ့ ကမပြတ်သေးဘူး၊ သူက ရိုးစားလဲ မရသေးဘူး၊ ဒီတော့ စနေနေ့ နေ့ခင်း မတင်အိမ်ကိုလာရင် တွေ့တဲ့သူတော့ အလိုးခံရတာဘဲ၊ မတင်နဲ့ တွေ့ရင် မတင်ကို ဆော်၊ မသန်းနဲ့ တွေ့ရင် မသန်းကို လိုး၊ ၂ ယောက်စလုံး အိမ်မှာရှိနေရင်တော့ ၂ ယောက်စလုံးကို . အဲ ဟုတ်ဘူး၊ ၂ ယောက်စလုံးနဲ့ ဟေးလား ဝါးလား ဟို အကြောင်း ဒီအကြောင်းလေး ပြော၊

ကံကောင်းချင်တော့ မတင် စက်ချုပ်ဆိုင်မှာ စက်စချုပ် စမှာဘဲ မသန်းက စနေဆို အမြဲလိုလို အိမ်မှာ ရှိနေတော့တာဘဲ၊ ဆိုတော့ မသန်းနဲ့ဘဲ ဒီရက်တွေမှာ အမြဲလိုလိုခရီးသွား ဖြစ်နေတာပါဘဲ။

မသန်းနဲ့သူ့ရိုးစားလဲ ပြတ်သွားတယ် ပြောတာဘဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သူ့ကောင်ကို သူစိတ်ကုန်နေတာလဲ ပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီက သူမရဘူးတဲ့ အရသာ ရနေတာလဲ ပါချင်ပါမှာပေါ့၊ လောလောလတ်လတ်တော့ သူ့ရောကျွန်တော်ရော အိုကေ။ နောက် ၂ ကြိမ်လောက် ထပ်အဖြစ်အပြီးမှာ အပြောအဆိုလဲ ပိုပွင့်လင်းလာတယ်။

တနေ့ သူ့အိမ်ရောက်သွားတော့ သူက ကုတင်ပေါ်မှာ လှဲရင်း မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေလေရဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ သူ့ဘေး အသာဝင်လှဲရင်း လက်တဖက် သူ့အကျီအောက်က လျှို့ဝှက် နို့အုံလေးကို ဆုတ်၊ ခြေတောက် တဖက်က သူ့ပေါင်ကို ခွပြီး ပါးကလေးကို ရွတ်ကနဲ နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တော့

“ဟင်း လာရင် ဒါဘဲ” ဆိုပြီး စာအုပ်ကို ဘေးချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လား ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ သူဝတ်ထားတဲ့ ဘရာစီယာကို အပေါ်လှန်တင်ရင်း သူ့နို့အုံလေးကို လှမ်းပွတ်ပေးလိုက်တယ်။

“မသန်း”

“အင်”

“ကျွန်တော်လုပ်တာ ကောင်းလားဟင်”

အဖြေမလာဘူး၊ မျက်စောင်းဘဲလာတယ်

“ကောင်းလားဆို”

“-----” ဘာမှ မကြားရ

“မသန်း”

“အင်”

“ကောင်းလားဆို” နို့သီးခေါင်းလေး ကိုင်ကစားရင်း၊ ခြေထောက်က သူ့ကို တင်းတင်းလေး ခွပြီး ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“-----” ဗလာ၊ ကြည့်လိုက်တော့ မျက်စိလေး မှိတ်လို့၊ မိမ်ယူနေတာ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်ကို အပေါ်နဲနဲ ရွေ့တက်ပြီး တောင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်လီးနဲ့ အကျီလန်ပြီးပေါ်နေတဲ့ သူ့ခါးသားလေးကို သေချာချိန်ပြီး ခတ်ဆတ်ဆတ်အသံနဲ့

“မသန်း ကောင်းလား” ဆိုပြီး လီးက သူ့ခါးကို ဆတ်ကနဲ ထိုးလိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ပလုပ်တုပ် ကောင်းတယ်” ဆိုပြီး အသံထွက်ပါလေရော

ကျွန်တော်က တဟားဟားနဲ့ ရယ်တော့ ထုတယ်၊ လက်မောင်းကို မသန်းက ခါးတို့ရင် ယောင်တတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို အတင်းဖက်ပြီး လီးနဲ့ ခါးကို အတင်းထောက်ထားတော့ သူက တခစ်ခစ်နဲ့ အတင်းတွန့်လိမ်ပြီး ယားနေတာ၊ ကျွန်တော်က အတင်းဖက် အတင်းထိုးရင်း ပါးစပ်က ပြောလေ ကောင်းလားဆိုတာ ကို မရမကမေးတော့၊ သူက အတင်းရုန်း တခစ်ခစ်နဲ့ နောက်ဆုံး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် လို့ အသံထွက်လာပါလေရော။

“မသန်း တကယ်ပြောတာနော်”

“အင်းပေါ့ ငဇော်ရယ်၊ မသန်း အခုမှ ပီးတဲ့ အရသာ ခံစားဘူးတာ၊ အရမ်းကောင်းတာဘဲ”

ကျွန်တော်လဲ မသန်းဘိုက်သားလေး ကိုကိုင်ကစားနေရင်း လက်က ထမီအောက်က လျှို့ဝှက် ပေါင်ကြားထဲက အမွှေး နုနုလေးတွေကို ဖွက်စားနေမိတယ်၊ မသန်းအမွှေးတွေက မတင်လို ကြမ်းကြမ်းကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ကြဲကြဲနဲ့ နဲနဲလေး၊

ပြီးမှ လက်ခလယ်လေးကို အကွဲကြောင်းကြားလေးထဲ နှစ်ပြီး အထက်အောက် ဖြေးဖြေးလေး ပွတ်ဆွဲ ကစားပေးလိုက်တော့

မသန်းလား ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ဖက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွလိုက်ပါလေရော
အဲဒါမှ ပိုပွတ်လို့ ကောင်းသွားတယ်။ နဲ့နဲလေး ဆက်တိုက်ပွတ်ပေးလိုက်တော့ အရည်လေးတွေ စို့လာတယ်။
အရည်စို့လာမှ ပွတ်ရတာ ပိုအရသာ ရှိလာတယ်။ အစေ့လေးကို လက်ချောင်းလေးနဲ့ ဖိပြီးမွှေပေးလိုက်တော့
ခေါင်းလေး မော့ပြီး ပါးစပ်က ဟင်း ဆိုတဲ့ အသံရှည်လေးထွက်လာတယ်။ လက်တဖက်က ကျွန်တော့် လီးကို
ဆုတ်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ညှစ်ညှစ်ပြီး ကစားနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ လီးဆုတ်ထားတဲ့
မသန်းလက်ကို အပေါ်က ကိုင်ပြီး အထက်အောက် ဝှင်းတိုက်သလို လုပ်ပြလိုက်တော့
သဘောပေါက်သွားတယ်။ တော်တဲ့သူများ ၂ ခါမသင်ရဘူး။ တတ်တာဘဲ။

သူဖီလင်တော်တော်လေး တက်လာတော့

”မသန်း”

”အင်”

”ကျွန်တော် ဟိုလို လုပ်ကြည့်ချင်တယ်” နဲ့နဲကွန့်ကြည့်တယ်

”အင် ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်ချင်တာလဲ” မျက်လုံးက မဖွင့်ဘူး။ ကျွန်တော် ပွတ်ပေးနေတာ ဇိမ်ယူရင်း

ပြန်ပြောနေတာ။ အသံလေးက ညက်နေတာဘဲ။

”ဟိုလေး အပြာကားထဲကလိုလေ .. လေးဘက်ထောက်ပြီးလေ .. နော် နော်” ကျွန်တော်လဲ နဲ့နဲ ချဲ့လိုက်တယ်။

မျက်လုံးလေး နဲ့နဲပွင့်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး

”ဟင်အင်း မသန်းမသိဘူး” ဆိုတော့ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းလေးက သူ့အပေါက်လေးထဲကို သွင်းလိုက်တယ်။

”ဟင်း” အသံရှည်လေး ဆက်ထွက်လာပြီး မျက်စိ ပြန်မှိတ်သွားတယ်။ တချက် နှစ်ချက်

ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက် ကစားရင်း

”မသန်းကလဲ နော် နော်” ဆိုတော့ ”အင်း” တဲ့ ဟရေး ငါကွ (စိတ်ထဲမှ ပျော်သွားသံ)

ဒါနဲ့ ကျေးဇူးတင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ဖက်ထားတဲ့ မသန်းကိုယ်လေးကို လှဲချပြီး နို့လေးကို
စို့ပေးလိုက်တယ်။ မသန်းက နို့စို့ခံရတာ အရမ်းကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော်သိတယ်။ နို့စို့ပေးရင် လူးနေတာဘဲ။

ယားလို့လားတော့ မသိဘူး။

မသန်း အရမ်းဖီလင်လာတော့ မသန်းရေ လေးဘက်ထောက်ပေးလေ ဆိုတော့ အင်း ဆိုပြီး ကုန်ထပြီး

လေးဘက်ထောက်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လဲ သူ့နောက်မှာ ခူထောက်ပြီး တင်ပါးကို ကိုင်ရင်း သွင်းဘို့တာစူလိုက်တော့

အံမဝင်ဘူး။ အဖုတ်က အောက်မှာ ရောက်နေတယ်။ ဖင်ပေါက်ကြီးနဲ့ ဘဲ တည့်နေတယ်။

အာ ဝှက်ပြုပြီး ဦးနှောက်က ကမန်းကတန်း ကြည့်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဗီဒီယို ကားတွေကို ရီဖျူး ပြန်လုပ်ရတယ်။ ဒိုင်းကနဲ
အဖြေထွက်လာတယ်။

”မဟုတ်ဘူး မသန်း။ ခါးကို နဲ့နဲကော့ထား ဆိုပြီး ခါးလေးကို အလည်က ဖိချလိုက်တော့ အဖုတ်က အခုမှ
ခေါင်းပြုထွက်လာတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော့်လီးနဲ့ တည့်သွားတယ်။ ဖင်တုန်းလေးကို ညှစ်ရင်း တော့ပြီး
ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။

အရည်တွေ ဒီလောက်ရွှဲနေတာတောင် ကြပ်ကြပ်လေး ဒစ်ကဝင်သွားတယ်။ ဝင်သွားတော့ မသန်းခါးက
ပြန်ကုန်းလာတယ်။ လီးက ဖွတ်ကနဲ ပြန်ကျွတ်သွားတယ်။ ခါးလေးကို ပြန်ဖိချလိုက်တယ်။ အဖုတ်လေးက
ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ဒစ်လေးက ပြန်ဝင်သွားတယ်။

တော်သေးတယ်။ ဒီတခါတော့ ခါးက ပြန်ကုန်းမလာတော့လို့ နို့မို့ဆို ဂျာအေး သူ့အမေရိုက် ဇော်လမ်း လို
ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။

နဲ့နဲ အားစိုက်ပြီး ထပ်ထိုးလိုက်တော့ သူကလက်ထောက်ထားနိုင်တဲ့အင်အား မရှိတော့လို့လား မသိဘူး။

ခေါင်းက ကုတင်ပေါ်ကျသွားတယ်။ ဟား . ခုမှပိုအဆင်ပြေသွားတယ်။ အဖုတ်က

အရှေ့တုတ်ပိုရောက်လာတယ်။ တင်ပါးကို ဆုတ်ပြီး တဝက်လောက်ဝင်နေတဲ့ လီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

ပြန်ထိုးထဲလိုက်တယ် လေးပုံသုံးပုံလောက်ဝင်သွားတယ်။ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြန်ထိုးထဲလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ဆီးစပ်က သူ့အဖုတ်နဲ့ ကပ်သွားတယ်။ ဟ . အောင်ပြီ။ မသန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မွှေယာကို
ဆုတ်လို့။

ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်နဲ့ အစပျိုးလိုက်တယ်။ လွှတ်ကောင်းတာဘဲ။ စီးပိုင်နေတာဘဲ။ ဆောင့်ရတာ အဆင်လဲ
ပြေလို့။ တောက် ... တုန်တုန်နေတဲ့ နို့လေးကိုတော့ မမြင်ရတာ နာသကွာ။

ဆောင့်ရတာ အဆင်လဲပြေ၊ ပင်လဲမပင်ပန်းတာမို့ သွက်သွက်လေးဘဲ ဆက်တိုက်ဆောက်ပေးလိုက်တယ်၊
စေးစေးပိုင်ပိုင်လေးကလဲ ဖြစ်နေတော့ အသွင်းရော အထုတ်ရော လီးမှာ ခံစားရတဲ့ အရသာက
ကောင်းလွန်းတော့ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့မသန်းကို
”မသန်းပီးခါနီးပြောနေချိန်တော့” စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး
”အင်း အင်း ပီးတော့မယ် ပီးတော့မယ် ပီးပြီ ပီးပြီ” ဆိုတဲ့အသံ ဆက်တိုက်ထွက်လာပါလေရော၊
ကျွန်တော်လဲ နဲ့နဲ့ဆက်ဆောက်လိုက်တော့ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ နဲ့အရည်တွေပန်းထွက်ပါလေရော။
ပြီးတော့ သူ့ရော ကျွန်တော်ရော မှောက်ရက်ကြီးကုတင်ပေါ်ကို ထက်ရက် ကျသွားပါလေရော။
ဘာဘဲပြောပြော မသန်းတယောက်တော့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့တဲ့ ယေက်ကျားကောင်း မောင်းထောင်းသလိုဘဲ
ဆိုတဲ့ စကားပုံကို သဘောပေါက်သွားတန် ကောင်းပါရဲ့။

+++++

ဇော်လမ်းအစ

အဲဒီမှာ မသန်းအကြောင်း ခဏရပ်ပြီး ချိုချိုအကြောင်း အစပျိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဇော်လမ်းက အခုမှစတာ၊
အစောပိုင်းက မတင်တို့ မသန်းတို့က နိဒါန်းတွေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မပါပြန်ရင်လဲ ဒီဇော်လမ်းက ဖြစ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ၂ ယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်အခြေအနေကို အတိအကျ ခင်ဗျားတို့သိမှ ဒီဇော်လမ်းကို
နားလည်မှာ၊ ဆိုလိုတာကဗျာ၊ မတင်ရော မသန်းရော ကျွန်တော်နဲ့ ဖြစ်ကြတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ သူတို့
အချင်းချင်းလဲ မသိဘူး၊ အသက်ချင်းကလဲ အရမ်းကွာတော့ ဘယ်သူကမှလဲ မထင်ဘူး၊ အိုကေ၊ အိုကေ
စကားခံနေရင် ကြာတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ လက်ညှောင်းတယ်၊ ဇော်လမ်းစမယ်၊ ရယ်ဒီ . . .

တနေ့၊ စနေနေ့တော့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကျောင်းပိတ်တယ်၊ ဘာလို့ပိတ်လဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ
မမှတ်မိဘူး၊ စနေမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ စနေဆိုရင် မသန်း သို့မဟုတ် မတင်
အိမ်မှာရှိမယ်၊ ချိုချို အခုလို သောင်းကျန်းမယ်မထင်ဘူး။
သိတဲ့အတိုင်း သူတို့အိမ်လာရင် နောက်ဖေးက ဝင်နေကြနေော်၊ ဒီတခါတော့ ထူးခြားတယ် နောက်ဖေးတံခါးက
စေ့နေတယ်၊ များသောအားဖြင့် ပွင့်နေတာ များပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အသာတွန်းပြီး ဝင်လာတယ်၊
ဝင်လိုက်ချင်းချင်းဘဲ အသံကြားရသလိုဘဲ၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်အသံ၊ ဘာသံလဲဆိုတာ မသဲကွဲဘူး၊
ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ဘာရမလဲ၊ လိုက်ကာ ကြားက ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်၊ ဘာတွေ့တယ်မှတ်လဲ။
တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ရေတွက်ကြည့်တော့ ၄ ယောက်၊ ဟုတ်တယ် ချိုချိုနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းမ ၄ ယောက် ဗီဒီယို
ခိုးကြည့်နေတာကိုး၊ စိတ်ဝင်တာစား ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးကြည့်နေလိုက်တာ ငြိမ်လို့၊ အသံကို တိုးတိုးလေး
ဖွင့်ထားတာ၊ ဘာကားကြည့်နေတယ်မှတ်လဲ၊ အပြာကား၊ ဝိုး . . . တယ်ဆော်တဲ့ မမတွေပါလား၊
နဲ့နဲ့ဖြူသွားတယ်၊ ကျွန်တော် အသာလေး နောက်ဆုတ်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်သွားတယ်၊
လမ်းမှာ စဉ်းစားမိတယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ တီဗွီမရှိပါဘူး၊ ဒါငှားကြည့်တာ ဖြစ်မယ်၊ အမလေး လေး ဘယ်လိုများ
ငှားလာပါလိမ့်၊ တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး။
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ချိုချို ကို ဘာစိတ်နဲ့မှ မပြစ်မှားတာ သေချာတယ်၊ ဘုရားစူး၊
ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအောင်သန်းတို့အိမ် ဘက်ထွက်ခဲ့တယ်၊ အောင်သန်းကို ခေါ်ပြီး
လက်ဘက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း ထွေရာလေးပါး ရှောက်ပြော လေပန်း နေတော့တာဘဲ၊ ပြောရင်း အပြာကား
အကြောင်းရောက်သွားတော့ ကျွန်တော်က မိန်းခလေးရော ကြည့်တယ်လို့ မင်းထင်လား မေးကြည့်တော့
”ဟ ဘယ်ကြည့်မလဲကွ၊ သူတို့ အခွေ ဘယ်ကသွားငှားမလဲ” တဲ့၊ သူ့အထင်နဲ့ သူတော့ဟုတ်နေတာဘဲ။
ကျွန်တော်လဲ မငြင်းပါဘူး၊
ညနေစောင်းတော့ လမ်းထိပ်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ သူထမင်းသွားစားတုန်း
ခဏစောင့်ပေးရင်း၊

ချိုချို စာအုပ်လာငှားတယ်၊ ခါတိုင်းလဲ လာနေကြပါ၊ တွေ့နေကြပါ၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် ၅ နှစ်လောက်
ကြီးတာဘဲ၊ အပိုစကားတော့ သိပ်မပြောဖြစ်ပါဘူး၊ ရွယ်တူတွေ မဟုတ်လို့ ထင်တာဘဲ၊ တယောက်နဲ့

တယောက်က ရှိတိုး၊ ရှန်းတန်း တော့မရှိပါဘူး၊
သူလာအပ်တဲ့ စာအုပ်ကို စာရင်စာအုပ်မှာ မှတ်၊ စာအုပ်ဘိုးကို လှမ်းယူရင်း
စံရွှေမြင့် အသစ်ရှိတယ် ယူလားမေးတော့၊
ဟုတ်လား ပြစမ်းပါအုံး ကြည့်ရအောင် ဆိုတော့
အံ့စွဲ ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက စာအုပ်ကို ယူကြည့်ရင်း အင်း ယူမယ်တဲ့ ဒါနဲ့
စာအုပ်ကို စာအင်းစာအုပ်မှာ မှတ်ရင်း
“နေ့လည်က ဝီဒီယို ကောင်းလား” လို့ ခတ်တည်တည်ဘဲ မေးလိုက်တယ်။ အဓိက က စချင်လို့၊ သူတို့
ခိုးလုပ်တဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်သိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောချင်လို့၊
သူက “ဟင် ဘာဝီဒီယို ကားလဲ” မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်မေးတယ်။
“နင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နင်တို့အိမ်မှာ နေ့လည်က ကြည့်တာလေ” ခပ်တည်တည်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။
စိတ်ထဲကတော့ ရီချင်နေပြီ။
ချိုချို အဲဒီမှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်တော့တာပါဘဲ။
“ဟင် နင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ” ကမန်းကတန်းပြန်မေးတယ်။ ဆိုင်ထဲကို လဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ဆိုင်ထဲမှာက
လူတယောက်မှမရှိဘူး။
“ငါနေ့လည်က နင်တို့အိမ်ရောက်တယ်။ နင်တို့ ဆင်းရဲသားကား ကြည့်နေတာ တွေတော့ ငါအသံမပေးတော့ဘဲ
ပြန်သွားတာ”
“ဘာဆင်းရဲသားကားလဲ” သူကမေးတော့
“နင်တို့ကြည့်နေတဲ့ကားက မင်းသားမင်းသမီးတွေက ဆင်းရဲကြတော့ အဝတ်အစားတောင် မပါဘူးလေ”
ရိုကလဲ ရီချင်ဆိုတော့ မျက်နှာက ပြုံးဖိုးဖိုးနဲ့ ပြန်ပြောမိတယ်။
“နင် နင် ဘယ်သူတွေ ရှောက်ပြောပြီးပြီလဲ” သူလန့်သွားတယ်။
“အင်း အောင်သန်းရယ်။ . . .” ကျွန်တော့်စကားမဆုံးသေးဘူး။
“ငါတော့ သေပါပြီ ငစော်ရယ်” ဆိုပြီး မျက်နှာက ဇီးစေ့လောက်လေး၊ ကျွန်တော်လဲ သနားသွားတယ်။
“နင်ကလဲ ငါ့စကား ဆုံးအောင်နားထောင်ပါအုံး” ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။
“ငါပြောတာက အောင်သန်းရယ် ငါရယ် နေ့လည်က လဘက်ရည်သွားသောက်ကြတယ် ကိုပြောတာပါ။
အဲဒီအကြောင်း ငါဘယ်သူ့ကို မှ မပြောရသေးပါဘူး” လို့လဲ ဆိုလိုက်ရော
သူ့မျက်နှာမှာ အားတက်ရိပ် ပြန်ဝင်လာတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ထမင်းစားပြီး လို့ ဆိုင်ထဲ ပြန်ဆင်းလာတယ်။
ကျွန်တော်က ဟ အတော်ဘဲ ငါလဲ ပြန်တော့မလို့ ဆိုတော့
ချိုချိုလဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက် လိုက်ပြန်လာတယ်။ လမ်းမှာ
“ငစော်ရယ် နင်ဘယ်သူ့ကို မှ ရှောက်မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါသေလိမ့်မယ်” အတင်းကျွန်တော့်ကို ပိတ်တယ်။
ကျွန်တော်ကလဲ ဒါဆို နှုတ်ပိတ်ခဲ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ခပ်တည်တည် မေးတော့
“ပေးမယ်။ နင်စားချင်တာ ငါဝယ်ကျွေးမယ်” သူတကယ် အတည်ပြောနေတော့။ ကျွန်တော်လဲ သနားလာတာနဲ့
“မလိုပါဘူး ချိုချိုရယ်။ ငါက နင့်ကို နောက်တာပါ။ ငါ နင်သိကွကျအောင်လုပ်ပါ့မလား” သူက ကျွန်တော့်ကို
ကျေးဇူးတင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကြည့်တယ်။ ကျေးဇူးတင်တယ် လို့တော့ မပြောဘူး။ တကယ်နော် တဲ့
အဲဒီမှာ ကျွန်တော် သတိထားမိသွားတယ်။ သူ့မျက်နှာကို၊ သူတော်တော် ချောတာဘဲ။ ဒါကြောင့် လမ်းထဲက
အကိုကြီးတွေ ကြွတာကိုး၊ အရင်ကတော့ လှတော့လှတယ် ဆိုတာ တော့သိတယ်။ အခုလို သတိမထားမိဘူး။
“အင်းပါ၊ တကယ်ပါ”
“ဒါဆို ကျိမ်ပြ”
“ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်၊ ကဲကြေနပ်ပြီလား” ဆိုတော့
“အင်း” တဲ့။
စိတ်ထဲ သူနဲ့ ကျွန်တော် ပိုရင်းနှီးသွားသလိုဘဲ။
ကျွန်တော်က “ဒါဆို နင်ငါ့ကို လမ်းထိပ်က နာနာတီး ဖျော်ရည်ဝယ်တိုက်” ဆိုပြီး နာနာတီး ဖျော်ရည်ကို
စကားမပီသလို နာနာတီး လို့ ဆိုတော့
“ဘာ နာနာတီး ဖျော်ရည်လဲ” သူက နားမလည်သလို ပြန်မေးတယ်

”ဟိ ဟိ နာနတ်သီးပါ။ ငါလဲ ယောင်ပြီး နင်တို့ကြည့်တဲ့ကား အတိုင်းပြောမိတာ” လို့ ရီရင်းပြောတော့
”စောက်ကောင်စုတ်” လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ရိုက်လိုက်တာ ဖျန်း ကနဲ။
ပူသွားတာပဲ။

အဲဒီ ပူကနဲက များနတ်မောင်ပစ်လိုက်လို့ စိုက်သွားတဲ့ များဒဏ်ရာ ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိလိုက်ဘူး။

အဲဒီကစပြီး ချိုချိုနဲ့ ကျွန်တော်လဲ တော်တော်ရင်းနှီးသွားတယ်။ ကြိုရင်ကြိုသလို သလာပ သလာပ တွေ
ပြောတဲ့ အခြေအနေတွေ ရောက်လာတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဆီက ရပ်ကွက်ထဲက ဟိုလူအကြောင်း
ဒီလူအကြောင်း၊ များသောအားဖြင့် သူ့ကို လိုက်နေတဲ့ ကောင်တွေအကြောင်း စကားနှုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ
ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရော ပါးစပ်ထဲရှိရာ လျောက်ပြော တာဘဲ။ သူလဲ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားပုံ
မရပါဘူး။ မိန်းမ ပီပီ စပ်စုတာ နေမှာ။

အဲ ကျွန်တော့် စနေနေ့ ဇော်လမ်းကြီးက အဲဒီအချိန်မှာ ရှိတုန်းဘဲ။ မသန်းနဲ့က ပိုအဆင်ပြေလာတယ်။ မသန်းနဲ့
လုပ်ရတာကို ပိုကြိုက်လာတယ်။ ဒါက တပိုင်း

မတင်က တော့ အတွဲ ရသွားပြီဆိုတော့ မတွေ့ဖြစ်တော့ဘူး။ မတင်နဲ့က တခန်းရပ်သွားပြီ။

တဖက်ကလဲ ချိုချိုနဲ့ အဆင်ပြေလာတယ်။ ညနေဆိုရင် သူနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ကို အတူတူ စကားတပြောပြော
လျှောက်သွားတယ်။ အတူတူ ပြန်တယ်။ တခါတလေ စာအုပ်ဆိုင် နားက အအေးဆိုင်မှာ အအေးထိုင်သောက်
တယ်။ အဲဒါ မပြောရဘဲ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတာ။ ပြောရရင် ချိုချိုနဲ့ စကားပြောရတာ
အဆင်ပြေလာတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် နောက်ရင် သူကလဲ ပြန်ဆဲတာဘဲ။ သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေ လို
ဖြစ်လာတယ်။ ရွယ်တူတွေလိုဘဲ ဖြစ်လာတယ်။

တနေ့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို အတည်ပေါက်နဲ့
”ချိုချို နင့်မှာ ရိုးစားမရှိဘူးလား” မေးတော့
”နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ” လို့ပြန်မေးတယ်
”မူတ်ပါဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပြောတော့ နင့်မှာ ရိုးစားရှိတယ်တဲ့”
”ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”
”အောင်သန်းက”
”သူက ဘာသိလို့လဲ”
”သိဘူးလေ၊ သူပြောလို့ ငါက နင့်ကို ပြန်ပြောပြတာ”
”အဲဒါ ရှောက်ပြောနေတာ၊ အဲဒါ နင်ယုံရင် နင်အရှုံး”
”ထင်တော့ထင်သားဘဲ၊ နင်ရိုးစားနဲ့ တွဲတာ မတွေ့ပါဘူးလို့”
”ဩ ဩ ကျေးဇူးရှင်လေးရယ်၊ နင်က အဲဒီအောင်သန်းကို မမေးကြည့်ဘူးလား၊ ငါ့ရိုးစားဘယ်သူလဲလို့”
”မေးတာပေါ့ဟ၊ သူက သူလဲမသိဘူးတဲ့၊ ဟိုဘက်လမ်းက သူ့သူငယ်ချင်း ပြောတာတဲ့”
”အောင်မလေး တိကျလိုက်တဲ့သတင်း၊ မြန်မာ့အသံ အတိုင်းဘဲ”
”ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ကြိုက်နေတဲ့သူတွေကတော့ တပုန်ကြီးဘဲဟ”
”ဒါဆို ဒုက္ခပါဘဲ၊ တပုန်ကြီးဘဲ ဆိုတော့ လူကောင်းတယောက်မှ မပါဘူးပေါ့” သူက ရီရင်းပြောတယ်
ကျွန်တော်ကလဲ ရီရင်း ”ပါ ပါတယ်ဟ”
”ဘယ်သူလဲ”
”ငါလေ . . ဟား ဟား ဟား”
”စောက်ကောင်စုတ်” ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့် လက်မောင်း ပူကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။
တန်တယ်။ ဒီတချက်တန်တယ် လို့ဘဲ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်က စလို့ သူ့ကို လစ်ရင် လစ်သလို အကွက်ရရင် အကွက်ရသလို မထိတထိလေး ပြောဖြစ်လာတယ်။
သူကလဲ ကျွန်တော်ပြောတိုင်း စောက်ကောင်စုတ် ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆော်မြဲ

တစ်နေ့တော့ စကားစပ်မိပြီး၊ သူ့ကို

“နင်တို့ ဟိုတခါ ကြည့်တဲ့ ကားက ဘယ်လို ငှားလာတလဲ” လို့ မေးကြည့်တော့

“ငှားလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ငွေးငွေ့ ကို သူ့ဘဲက သူ့ကို ကြည့်တို့ ပေးထားတာတဲ့၊ သူက အိမ်မှာ မလစ်လို့ မကြည့်ရဘူး၊ အဲဒါကျူရှင်မှာ ငါတို့ကို ပြောပြတော့ ဆုဆု နဲ့ မိမ္မန်က သူတို့အိမ်က တီဗွီနဲ့ အောက်စက်ကို ယူလာပြီး ငါတို့အိမ်မှာ ဗီဒီယို ကြည့်ရင်းလဘက်သုတ်စားကြမယ် ဆိုပြီး ယူလာတာ၊ ငါတို့ အိမ်က နေ့လယ်ဆို ငါတယောက်ထဲလေ”

အဲလိုရှင်းပြတော့ ကျွန်တော်လဲ ဂလိုဂိုး ဆိုပြီး သဘောပေါက်သွားတယ်။

အဲ ခင်ဗျားတို့ကို မပြောပြရသေးဘူး ထင်တယ်၊ သူတို့ မိသားစု အကြောင်း၊ သူ့မိဘ တွေက ပဲခူးမြို့နဲ့ မိုင် ၅၀ လောက်ကွာတဲ့ ရွာတရွာက၊ လယ်ပိုင်၊ မြေပိုင် တွေပါဘဲ၊ စီးပွားရေးက စပါးတို့၊ မြေပဲတို့ စိုက်စားတယ်၊ လူငှားနဲ့ စိုက်တာပေါ့၊ သူတို့က ပိုင်ရှင်တွေဘဲ၊ အဲဒါ သူ့ သမီးတွေကို ရွာမှာ မထားဘဲ ပဲခူးမှာ အိမ်တလုံး ဝယ်ပြီး ထားတာလေ၊ မတင်ကတော့ သူ့ ဆုံးသွားတဲ့ သူ့ယောက်ကျားဆီက ရတဲ့ ပင်စင်လစာရယ်၊ သူစက်ချုပ်လို့ ရတဲ့ ဝင်ငွေရယ်ပေါ့၊ မသန်းကတော့ သူ့ ဆရာမလစာရတယ်၊ ချိုချိုကတော့ သူ့မိဘ ကထောက်ပံ့တယ်လေ၊ သူ့အိမ်မှာ ဆန်တို့ ဆီတို့ ဆို မပူရဘူး၊ သူ့မိဘက တလတခါ အပြည့် ပို့ပေး ထားတယ်။ သူ့မိဘတွေက တော့ တလ တခါ၊ ၂ လတခါ လောက်တော့ မြို့ကို ကိစ္စ နဲ့ လာရင်း လာကြည့်ပါတယ်။

တနေ့တော့ ရပ်ကွက်ထဲက သမဝါယမဆိုင်မှာ စာရေးမတဦးအရှိသည် လို့ကြော်ငြာ ထောင်ပါလေရော၊ ချိုချိုက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ စာအုပ်ဆိုင်သွားရင်း လမ်းမှာ သူ့လျှောက်ချင်တယ်ပြောတော့၊

“အာ နင်ကလဲ အေးအေးနေစမ်းပါ၊ နင်ဒီအလုပ်လုပ်ရင် သမဝါယမဆိုင်ကြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က အားပေးစကားပြောတော့

“ဘာပျက်စီးရမှာလဲ၊ ငါက တပတ်လုံး အားနေတာ၊ အလုပ်ရတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“နင်ဒီအလုပ်ရရင် ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေ ဆိုင်ရှေ့မှာ နင်ကို လာရစ်ရင်း အကုန်ပြုသနာတွေတက်ကုန်မှာ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ နင့်ဦးလေးကို ပြောပေးစမ်းပါ၊ နင့်ဦးလေးက အတွင်းရေးမှူးဘဲဟာ”

“-----” ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြော၊

“လုပ်ပါဟာ၊ အချင်းချင်းတွေဘဲဟာ၊ ငါက ဖေါင်တောင် ဖြည့်ပြီးနေပြီ”

ဘာမှပြန်မပြောတော့၊ ပြောလို့လဲ ရမယ်မထင်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့အိမ်ပေါ်ဝင်ထိုင်ရင်း မသန်းနဲ့ တွေ့တယ်၊

ခပ်တည်တည်ဘဲ မသန်းနေကောင်းလားလို့ လှမ်းမေးရင်း မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြလိုက်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မတွေ့၊

“အင်း၊ နေကောင်းပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောရင်း၊ မျက်စောင်းလေးက လှစ်ကနဲ ဝင်လာသည်။

ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း၊ ချိုချိုက အခန်းထဲက သူ့ဖြည့်ထားတဲ့ ဖေါင်ကို ကျွန်တော့်ကို ယူပြသည်။

“ဒီမှာတွေ့လား၊ ငါဖေါင်တောင်ဖြည့်ထားပြီးပြီ”

ကျွန်တော်က ယူကြည့်ရင်း “မသန်းရေ ကျွန်တော့်ဦးလေးကို သူ့အလုပ်ရအောင် အတင်းပြောခိုင်းနေလို့”

ဆိုပြီးတိုင်ဖြစ်သည်။ မသန်းက

“ပြောပေးလိုက်ပါ ငဇော်ရာ၊ သူ့အလုပ်ရမှ အိမ်မှာ မျက်စိနောက်သက်သာမယ်”

“ဟင် ပညာအရည်အချင်း ဆိုတဲ့ နေရာမှာလဲ မဖြည့်ရသေးဘူး”

ချိုချိုက

“အင်း ငါက ၉ တန်းအောင် လို့ ဖြည့်ရင်ကောင်းမလား၊ ၁၀ တန်းလို့ ဖြည့်ရင် ကောင်းမလား ဆိုတာ

စဉ်းစားနေတာ”

“လုပ်မနေနဲ့ နင်ဘယ်နှစ်တန်းလဲ ဆိုတာ တရပ်လုံးသိတယ်”

ကျွန်တော်လဲ ပြောရင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နောက်နေကျ စကားတလုံးကို သတိရသွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သူ့ကို စချင်လာတာနဲ့

“ပေး ပေး ဘောပင် ငါ့ကို ပေး၊ ငါ့ဘာသာဘဲ ဖြည့်ပြီး ငါ့ဦးလေးကို သွားပေးလိုက်မယ်”

သူက ဘောပင်ထုတ်ပေးတော့၊ ကျွန်တော်က ကောက်ရေးလိုက်တယ်။
“ပြစမ်းပါအုံး၊ နင်ဘာဖြည့်ထားသလိုဆိုတာ” သူတောင်းကြည့်တော့ စာရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။
သူကဖတ်ပြီး ပထမ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။
ဒုတိယ ပါးစပ်က “စောက်ကောင်၊ သေချင်းဆိုး၊ အယုတ်တမာ” ဆိုပြီး
တတိယ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ကြက်မွေးတံပျက်စီးကို လှမ်းဆွဲတော့၊ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း အိမ်ပေါ်က
ခုန်ဆင်းပြေးတာ ဖိနပ်တောင်မပါဘူး၊ မပြေးလိုက် မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတခါ သုံးလိုက်တဲ့ လက်နက်က လက်နက်ကြီး၊
မသန်းက စာရွက်ကို ယူဖတ်ကြည့်တော့
ပညာအရည်အချင်း။ ။ ခေသူမဟုတ်
အောက်ရောက်မှ မသန်းရေ မသန်း ကျွန်တော့်ဖိနပ် ပြစ်ချပေးပါ လို့ အော်မှ
မသန်းက ကျွန်တော့် ဖိနပ် လှမ်းပြစ်ပေးတယ်။
နောက်နေ့ ကျွန်တော့် ဦးလေး ဆီက ဖေါင် အသစ်တစောင်ယူပြီး၊ ငါ ငါ့ဦးလေးကို ပြောပြီးပြီ၊ သူက ဥက္ကဋ္ဌ
ကိုပြောပေးမယ်တဲ့ ဆိုပြီး စကားချိုသွေးလိုက်တော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ဖေါင် ကို ဆတ်ကနဲ လှမ်းဆွဲ
ယူလိုက်တယ်။
“အော် . . . ငါ့ဦးလေးကို မေးကြည့်တော့ ၉ တန်းအောင်လို့ ဘဲ ဖြည့်လိုက်ပါတဲ့” လို့ဆိုတော့ ဘုကြည့်က
ရောက်လာသေးတယ်။
ခဏ နေတော့ လာလေ စာအုပ်ဆိုင် သွားရအောင် တော်ကြာမိုးချုပ်သွားမယ် ဆိုတော့
ဆောင့်ဆောင့် အောက်အောက်နဲ့ စာအုပ် လှမ်းယူပြီး ထလိုက်လာတယ်။ လမ်းမှာ
“ဦးလေးကပြောတယ်၊ မနက်ဖြန် သမ ရုံးမှာ လာတင်လိုက်တဲ့ သူရှိနေမယ်တဲ့၊ အဲဒါ သွားတင်လိုက်နော့”
စကားချိုသွေးတော့ တလုံးထဲ ပြန်ပြောတယ် “အင်း”
လေသံကတော့ နဲ့နဲမာတုန်း၊ အမှန်က ကျေးဇူးဘဲ ဘာညာ ဖြစ်ရမဲ့ ကိစ္စ၊ အနောက် ကောင်းတော့ ခုတော့
ကိုယ်ကတောင် အောက်ကျို နေရတယ်။
အပြန်မှာ ရောကော သောကော နဲ့
“လာ ငါဒီနေ့ နင့်ကို အအေးတိုက်မယ်၊ မေမေ ပိုက်ဆံအိပ်ထဲက ငါနှိုက်လာတာ၊ နင့်ကို ပြုစုချင်လို့” ဆိုတော့
“ငဇော် နင်လေ ငါစိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်လိုက်လို့ကတော့ အသက်တောင် ဘယ်အပေါက်က ထွက်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားမယ်” ဆိုပြီး အအေးဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်လိုက်တယ်။
အမလေး လန့်စရာကြီးပါလား၊
သူလဲ ကြိမ်းဝါးလိုက်ရလို့လားတော့ မသိဘူး၊ စိတ်ပြေသွားတယ်၊ အရင်လို ဟေးလားဝါးလား
ပြန်ဖြစ်သွားတယ်၊ ဝှူး တော်သေးရဲ့၊
ဒါပေမဲ့ အအေးဆိုင်က အပြန် ကျွန်တော်က ထပ်သတိပေးလိုက်တယ်။
“မနက်ဖြန် တင်ဖြစ်အောင် တင်နော်၊ မေ့မနေနဲ့အုံး၊ ငါ့ဦးလေးကို ငါသေချာ ပြောထားပီးသား”
“အေးပါ ငါသွားတင်လိုက်ပါ့မယ်၊ ငါ နင့်ဦးလေးကို ဘယ်လိုပြောရလဲ”
“အာ နင်ကလဲ ငါသေချာပြောထားပြီးသား၊ နင်ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ အဲ နင်ပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့
ကျွန်မကတော့ ခေသူမဟုတ်ဘူးနော် လို့ဘဲ ပြောလိုက်ပေါ့” ဟု ပြီးစစ ပြန်ပြောလိုက်တော့
“စောက်ကောင် လာပြန်ပြီ” ဆိုပြီး လက်ဝါးရွယ်တော့
ဘာရမလဲ မနေ့ကဘဲ သိုင်းဝတ္ထု အသစ် ဖတ်ထားတာ ဆိုတော့ ဘေးကို ဇရက်ခုန်လေး ခုန်ရှောင်လိုက်တာ
ကံဆိုးချင်တော့ ပြန်အကျမှာ အုပ်ခဲကြိုး နင်းမိပြီး ခြေခေါက်လဲသွားတယ်၊ သူက
“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ လူကြီးကို နောက်ချင်လို့ ဘုရားရိုက်တာ၊ မှတ်ထား၊ စချင်အုံး”
မှဆိုးကြီး ပိုးထော် ကာတွန်းထဲက ဘိုက်ကလေး လေသံနဲ့ ပြောရင် ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါလား
အပြန်လမ်းမှာ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့
ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ၊ ချိုချိုက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ သေသေချာချာ နေရာယူလိုက်ပြီဆိုတာ၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့
သူစိတ်ဆိုးသွားတဲ့ ညက ကျွန်တော်အိပ်မရ တာဟာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ ချစ်ဘူးသူတိုင်းသိကြမှာပါ။

ဘာဘဲပြောပြော ဒီအလုပ်ကို သူမရလိုက်ပါဘူး၊ သူတင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးနေဝင်း သမီး လာလျှောက်ရင်တောင်
ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဥက္ကဋ္ဌ က သူ့မိန်းမရဲ့ တူမ တယောက်ကို ခန့်လိုက်တယ်လေ။

တရပ်ကွက်လုံးသိတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌ ကမိန်းမကြောက်ရတယ်ဆိုတာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့ ဆန္ဒလဲပြည့်။ သူလဲ ကြေနပ်သွားတယ်။

မသန်းနဲ့ ကျွန်တော်လဲ အဲလိုဘဲ ပုံမှန် ဆက်ဖြစ်နေရာကနေ ဇတ်လမ်းက ရပ်စရာ အကြောင်းက ဖန်လာတယ်။ တနေ့ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ ရွှေမော်ခေ ဘုရားဝန်းကျင်မှာ ဂလေရိုက်နေတုန်း၊ ဘုရားပေါ်က လက်ချင်းတွဲပြီး ဆင်းလာတဲ့ စုံတွဲ တွဲကို သွားမြင်တယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ မသန်းလေ။ ကျွန်တော် တော်တော် အံ့ဩသင့်သွားတယ်။ ဘယ်တုန်းကများ ရိုးစားရသွားပါလိမ့်။ အဲဒီတုန်းက မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် ဝမ်းတော်တော်နဲ့သွားတယ်။ နှမျော သလိုလို လဲ ခံစားလိုက်ရတယ်။ မတင်နဲ့ တုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ပေမဲ့။ အခုမသန်းနဲ့ ကျတော့ စိတ်ထဲ အဲလိုခံစားလိုက်ရတယ်။ ရုပ်ချည်းဆိုတော့ စိတ်ထဲက တော်တော် ဆွေးသွားတယ်။ အသားတွေတောင် တုန်သွားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်နေတဲ့ အပျော်တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး။

အဲဒါ နောက်နေ့ မသန်းကို မေးကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်တဲ့။ သူကရှင်းပြတယ်။ အဲဒီလူက စစ်ဗိုလ်တယောက်ဘဲ။ သူ့ကျောင်းက ဆရာမ တယောက်ရဲ့ အကို။ သူ့ကို လိုက်နေတာ တနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုဘဲ။ သူ့အဖြေပြန်ပေးလိုက်တာ တပတ်ဘဲရှိသေးတယ်တဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော်လဲ အဲလို အမြဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နေသွားဘို့က မသင့်တော်ဘူးတဲ့။ သူလဲ ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ကြိုက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ရည်ရှည်ကြတော့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ သူလဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အဲဒီလူကို အဖြေပြန်ပေး လိုက်တာတဲ့။

အင်းလေ။ သူပြောတော့လဲ မှန်နေတာဘဲ။ ကျွန်တော်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကတော့ သူ့စဉ်းစားဘို့ကောင်းတယ်။ သူ့အမ မတင်လဲ စစ်ဗိုလ် နဲ့ ယူမိလို့ အခု မုဆိုးမ ဖြစ်နေပြီလေ။ အခုသူက စစ်ဗိုလ်နဲ့ ယူအုံးမယ်။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ အမေကလဲ စောစောစီးစီး ယောက်ကျားယူပြီး စောစောစီးစီး ကျွန်တော့်ကို မွေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာညာ ကွီကွ နဲ့ တောင်တွေး မြောက်တွေး။ ဘယ်သူ့ကို ဒေါပွလို့ ပွရမှန်းမသိ။ လမ်းဘေးက ညောင်နာနာနဲ့ အိပ်နေတဲ့ ခွေးတကောင်ကို ပိတ်ကန်လိုက်တယ်။

“ဂိန့်”

စိတ်က သိပ်မကြည်သေး။ ညနေစောင်း ထုံးစံအတိုင်း ချိုချိုနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်သွားတော့ လူက မှုန်ကုပ်ကုပ်။ ချိုချိုက ဘာဖြစ်နေလဲ မေးတော့ စိတ်ညစ်နေတယ် လို့ဘဲ ပြီးစလွယ် ဖြေလိုက်တယ်။ သူကလဲ ဘာမှ ဆက်မမေး။ ကျွန်တော် ကလဲ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ၂ ယောက်သား စကားတလုံးမှ မဆိုဘဲ စာအုပ်ဆိုင် ရောက်လာတယ်။

စာအုပ်ဆိုင်က ပြန်တော့ ချိုချို က အအေးသွားသောက်မလား မေးတော့။ ကျွန်တော်က ရင်ပူနေတာနဲ့ အတော်ဘဲမို့ အေး လို့ တလုံးဖြေရင်း အအေးဆိုင်ဘက် ခြေဦးလှည့်ခဲ့ကြတယ်။

အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်မိတော့မှ “ပြောစမ်းဘာအုံး ငဇော်ရယ်။ ဘာတွေစိတ်ညစ်နေတာလဲ” ဆိုပြီးမေးတော့တာဘဲ ကျွန်တော်ဘာပြောရမလဲ။ နင့်အမ ရိုးစားရသွားလို့ ငါစိတ်ညစ်တာ လို့ သွားပြောရလို့ရမလား။ ခင်ဗျားတို့ဘဲ စဉ်းစားကြည့်။

“အာ နင်ကလဲ ငါအရမ်း စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ”
“အင်းလေ ဒါကြောင့် ဘာစိတ်ညစ်နေတာလဲလို့ ငါမေးနေတာပေါ့။ ငါသိတော့ အကြံလေး ဘာလေး ပေးလို့ရတာပေါ့။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ က သူငယ်ချင်း အရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးပါဟာ”
မရမက မေးတော့တာဘဲ။ မိန်းခလေးတွေဟာ ဒါဘဲ။ ဘာမဆို သိပ်သိချင်တာဘဲ။ အား ရုတ်တရက် ကျွန်တော် အကြံတခု ရလိုက်တယ်။

“မသိချင်ပါနဲ့ဟာ။ နင်သိတော့လဲ ဖြေရှင်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်တော်နဲ့နဲ့ထပ်မူလိုက်တယ်။
လာချတဲ့ အအေးခွက်ကို သောက်ရင်း
“ပြောပါ ငဇော်ရာ၊ ငါသေချာ နင့်အတွက်စဉ်းစားပေးပါ့မယ်” ကျွန်တော် ချလိုက်တဲ့ အကွက်ထဲဝင်လာတယ်။
“တကယ်နော်၊ နင်ငါ့ဘက်က စဉ်းစားပေးရမယ်နော်။ တခြားသူဘက်က မစဉ်းစားပေးရဘူး”

”အေးပါ၊ အေးပါ၊ ပြောမှသာ ပြောပါ၊ တကတဲ ဈေးကိုင်နေလိုက်တာ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို ပိုညှိုးလိုက်ရင်း

”ငါအမှန်အတိုင်းပြောမယ် ချိုချို၊ ငါအတည်ပြောတာ၊ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တနေ့ထက် တနေ့ ငါနှင့်ကို ပိုပို ချစ်လာတယ်၊ အဲဒါ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ အောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ အဲဒါ ငါနိုင်နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောမရလဲ ဆိုပြီး စိတ်ညစ်နေတာ”

ချိုချို မျက်လုံးလေး ပြူးပြီး သောက်လက်စ အအေးခွက်လေး နှုတ်ခမ်းဝမှာ ရပ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောတယ်

”အဲဒါ နင်ငါ့ဘက်က နင်စဉ်းစားပေးစမ်းပါဟာ၊ နင်ဘဲပြောတယ်နော်၊

နင်ငါ့ဘက်ကနေစဉ်းစားပေးမယ်ဆိုတာ”

”မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါစဉ်းစားပေးမယ်ဆိုတာ အခြားကိစ္စကို ပြောတာ၊ ဒီကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ” သူထန်းရွက်နဲ့ ကာဘို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

”ချိုချို ငါ့မှာ တခြားဘာကိစ္စ မှမရှိဘူး၊ ဒီကိစ္စ တခုဘဲ တနေ့တခြား ဖိစီးနေတာ”

”နင် ငယ်ပါသေးတယ် ငစော်ရယ်၊ ဒါတွေမစဉ်းစားပါနဲ့အုံး၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ ငါနဲ့က အသက်လဲ

အများကြီးကွာတယ်” ငြင်းတော့မငြင်း၊ ဒါဆို အခြေအနေက မဆိုး

”နင်ကလဲ ငါ့ကို တရားလာပြနေပြန်ပြီ၊ ငါက ပိုတောင် မစဉ်းစားချင်သေးတယ်၊ အခုကိစ္စက ငါ့ရင်ထဲ အလိုလို ဝင်လာတဲ့ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူး၊ တနေ့တခြား ကြီးထွားလာတာ” ကျွန်တော် ဒိုင်နဲနဲ ထပ်သွင်းလိုက်တယ်။

ချိုချို နဲနဲ ဝိုင်သွားတယ်၊ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော

”ချိုချို ငါလေ အခု နင့်ကို ဘယ်လိုမှ မချစ်ဘဲ မနေနိုင် တော့ဘူး သိလား၊ ငါ့ကို မတားပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့ကို ပြန်ချစ်ပါဟာ”

ပြောရင်း ပြောရင်း ဖီလင်တက်ပြီး အသံတောင် တုန်လာတယ်၊ ရောဂါက ချက်ချင်းလက်ငင်း မသန်းကနေ ချိုချို ဆီ ရွှေသွားတယ်။

”ချိုချို နင်ငါ့ကို တခုခု ပြန်ပြောပါအုံးဟာ၊ ဒီလိုချည်းမနေပါနဲ့” လို့ ဆိုတော့

”ငါ စဉ်းစားအုံးမယ် ငစော်ရယ်၊ ခုတော့ ပြန်တော့မယ်နော်” တဲ့

၂ ယောက်စလုံး အအေးတောင် ကုန်အောင် မသောက်နိုင်၊ ရင်ပြည့်နေကြသည်။

ဆိုင်မှ လှမ်းအထွက်

”မနက်ဖြန်ဘဲ နင်ငါ့ကို အဖြေပေးတော့နော်၊ မနက်ဖြန် စာအုပ်ဆိုင်လာရင်းနဲ့ နင်အဖြေပေးလေ”

ဒိုင်း ကနဲ မျက်စောင်းက ဝင်လာသည်၊ လက်ဝါး မဟုတ်တော့၊ သူလက်နက်ပြောင်းလိုက်ပြီ။

”တပတ်၊ တပတ် တိတိ ပြည့်တဲ့နေ့က နင့်ကို ငါပြောမယ်၊ ဒီကြားထဲ နင်နဲ့ ငါ မတွေ့ဘူးနော်၊ ငါ့ဘာသာငါ တယောက်ထဲစဉ်းစားမယ်”

”အာ တွေ့လဲရတာဘဲဟာ၊ တွေ့တော့ နင်စဉ်းစားနေတာ ဘယ်အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီလဲ ဆိုတာ ငါသိရတာပေါ့”

”မလိုချင်ဘူး၊ ငါစာအုပ်ဆိုင်လဲ မသွားဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ အိမ်မှာနေပြီး စဉ်းစားမယ်၊ နင်ငါ့ကို ဘာမှ လာမနှောက်ယှက်နဲ့”

”အာ တပတ်ကြီးတောင် အကြာကြီး စောင့်ရအုံးမယ်၊ ဒီကြားထဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ ငါသေချင်သေသွားမှာ”

နဲနဲ ဈေးဆစ်ကြည့်သည်၊ ကြားရတဲ့ အဖြေကတော့ အားရစရာ

”ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကြားထဲ နင်သေသွားရင် ငါအဖြေပေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒါ စောင့်နိုင်ရင်စောင့်၊ ဒါဘဲ လာ သွားမယ်”

ဆိုပြီး လှမ်းထွက်သွားတော့ သူ့နောက်က ကုတ်ချောင်း ကုတ်ချောင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ရသည်၊ သူတင်ပါးကို နောက်က လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးစိမ်းလေးတွေ မှိတ်လိုက် ပွင့်လိုက် နဲ့ မြင်သလိုလို တော်သေးသည်၊ အခုလို အမှတ်မထင် ဖွင့်ပြောဖြစ်သွားတော့ မသန်းရောဂါက ပျောက်သွားပြီး ချိုချိုရောဂါက ချက်ချင်းကြီး ဝင်လာသည်။ အဲဒီရောဂါက ပိုပြင်းတယ်။

တပတ်၊ တပတ်၊ ဘယ်သူကများ တပတ်ကို ခုနှစ်ရက် ကြီးများတောင်သတ်မှတ်လိုက်ပါလိမ့်၊ မသကာ သုံးရက်လောက်ဆို တော်သေး၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ရှစ်ရက် မသတ်မှတ်တာ တော်သေးတာပေါ့ ဟု

ဖြေတွေးလေးတွေးလိုက်ပြီး၊ ဒီတပတ် အတွင်း အကုသိုလ် အလုပ်တွေကို ရှောင်ရန်ကို လဲ သံမိဒါန် ချလိုက်သည်။

တပတ်လုံး ကျွန်တော် လဥ ကြမ်းကြား ညှပ်နေသည်။ နေလို့ထိုင်လို့မရ၊ ဟိုနေရာက ယားသလိုလို၊ ဒီနေရာက ယားသလိုလို၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လဘက်ရည် ဆိုင်ပြန်တော့လဲ သူတို့ ဘာပြောလဲ ဆိုတာ ကိုယ်က စိတ်မဝင်စား၊ ပြန်ပြောရင်လဲ အလွဲလွဲ အချော်ချော်၊ နောက်ဆုံး မနေနိုင်၊ အရင်းနှီးဆုံး ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်း အောင်သန်းနဲ့ ကျော်စိုး ကို ခေါ်ပြီး၊ ကျော်စိုးဆိုတာက စာအုပ်ဆိုင် ပိုင်ရှင် သူငယ်ချင်း၊ လဘက်ရည်ဆိုင်မှာ "ငါ မင်းတို့ကို ပြောစရာ ရှိလို့။"

ခပ်တည်တည်ဘဲ သူတို့ကို စကားခင်းလိုက်တော့၊ ကျွန်တော် အတည် တခုခု ပြောတော့မယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။

"ငါ ချို့ချို့ကို ရိုးစားစကားဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ"

"ဘာ"

"ဘယ်လို"

၂ ယောက်စလုံး အံ့သြသင့်သွားကြတယ်။ သူတို့ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ကိစ္စ ဟုတ်တယ်။ ငါဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်တော့တာနဲ့ ဟိုနေ့က မင်းဆိုင်က အပြန်မှာ ငါဖွင့်ပြောလိုက်တာ "

"သူက ဘာပြောလဲ" ကျော်စိုးက မေးသည်။

"တပတ် စဉ်းစားမယ်တဲ့"

ပိုင်းက ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

"တပတ်က ဘယ်တော့ပြည့်မှလဲ" အောင်သန်းက မေးတော့

"စနေနေ့"

ကျော်စိုး ကမန်းကတန်းထပြီး ကောင်တာမှာ ချိတ်ထားသော ပြက္ခဒိန်ကိုသွားကြည့်သည်။

"ရက်ရာဇာ ကျတယ်ကွ" ကောင်တာမှ လှမ်းအော်ပြောတော့ တချို့ လူတွေက ဘာကြောင်တာလဲ ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။

ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့လေ၊ ဒီတုန်းက ဘယ်သူမှ ရိုးစားမထားဘူးသေး၊

"အေကွ၊ ချို့ချို့က လှတော့လှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်ကွ"

အောင်သန်းက ပြောတော့

"ကြီးကြီးပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ချစ်လို့ ချစ်တာဘဲ၊ ချစ်လို့ရတယ်၊ ဟော့ကောင် ငဇော် ဆက်လုပ်"

ကျော်စိုးက တော့ အားပေးတယ်။

"ဟုတ်တယ်၊ အမကြီးတော့ အမိအရာတဲ့၊ အဖကြီးတော့ အဖိအရာတဲ့၊ စကားပုံရှိတာဘဲ လုပ် လုပ်"

အောင်သန်းလဲ ရောယောင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက် ပါလာပြီ၊ အင်းအဲလို အားပေးလို့ကတော့

"ဟော့ကောင် အောင်သန်း အမကြီးတော့ အမိအရာဘဲ ရှိပါတယ်၊ အဖကြီးတော့ အဖိအရာ ကဘာလဲကွ"

ကျော်စိုးက နားမလည်သလို လှမ်းမေးတော့၊ အောင်သန်းက

"အမကြီးလို့ အမိအရာ ဖြစ်မှတော့ အဖကြီးတော့ အဖိအရာ ဘဲဖြစ်တော့မှာပေါ့ကွ"

အဲဒီက စလို့ စကားတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက်၊ ဟိုငြင်း ဒီငြင်း၊

ဘာဘဲပြောပြော ရင်ထဲက အပူက နဲ့နဲ့ ငြိမ်းသွားအလိုလို၊

+++++

ဇော်လမ်း အလယ်

စနေနေ့၊ အိပ်ယာက အစောကြီးနိုသည်။ ရောဂါက ဖိစီးနေတော့ ညကတည်းက အိပ်ရတာ အဆင်မပြေ၊ အိပ်ပျော်သလိုလို ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်နိုးလိုက်နဲ့၊
တနေ့လုံးလဲ အိမ်ထဲမှာ ဂနာမငြိမ်၊ ဟိုဟာ လုပ်ရမလို၊ ဒီဟာ လုပ်ရမလို၊ နာရီ တကြည့်ကြည့်၊ မနက်စာ ထမင်းတောင် ၂ ခါစားမိသည်။ ပထမ တခါစားပြီးမှ မေ့သွားလို့ မစားရသေးဘူး ထင်ပြီး ထပ်စားခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့တာကလဲ ရှည်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ကဲ ဒီလောက်ရှည်ချင်တဲ့ နေ့တာ ရှည်စမ်း၊ နင်ဘဲ ရှည်နိုင်မလား၊ ငါဘဲ စောင့်နိုင်မလား ဆိုပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် မှာထိုင်စောင့်နေလိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ လန့်နိုးလာတော့ ညနေလေးနာရီ ကျော်ပြီ၊ ဟိုက်၊သောက်ဝူ၊ သွားနေကျအချိန်က ၅ နာရီလောက်ဆိုတော့ အချိန်က သိပ်မကျန်၊ ကမန်းကတန်း ရေချိုးခန်း ထဲဝင် ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ အကျိက ဘာဝတ်မလဲ ဆိုတာ ညကတည်းက စဉ်းစားထားတာဆိုတော့ သိပ်မကြာလိုက်၊ ဒါတောင် ခေါင်းဖီးတော့ ခေါင်းလိမ်းဆီထည့်တာ လက်လွန်သွားလို့ ထွက်လာတဲ့ ပုံက ဇော်မင်းသားလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေတော့၊ မဖြစ်သေးပါဘူး ဆိုပြီး မျက်နှာသုတ်ပုဝါနဲ့ ဆီတွေ သုတ်ပြစ်ရသေးတယ်၊ ကမန်းကတန်း အိမ်ကထွက်တော့ ၅ နာရီထိုးဘို့ တဲတဲလေး လိုတော့တယ်။ အိမ်ရှေ့ရောက်မှ သတိရလို့ အိမ်ထဲပြန်ပြေးဝင်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မတ်တပ်လေး လက်အုပ်ချီကာ "အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကြည့်ကျက် လုပ်ပေးပါဘုရား" လို့ ကမန်းကတန်း ဆုတောင်းလိုက်ရတယ်၊ ဘုရားစင်အရှေ့က ပြန်ပြေးအထွက်မှာတော့ အချိန်မရတော့လို့ ထိုင်မကန်တော့ ဖြစ်တာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရားလို့ စိတ်ထဲက တောင်းပန်လိုက်ရတယ်။

ချိုချိုတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ၅ နာရီ၊ ကွက်တိ၊ ဟူး၊ ချွေးတောင် ပြန်သွားတယ် မောလို့၊ အိမ်ရှေ့ပေါက်က လှမ်းခေါ် မယ်အလုပ် မယ်မင်းကြီးမက ထွက်လာပါလေရော၊
မောနေတဲ့ ကြားက ကျွန်တော် အသက်ရှု ခဏ ရပ်သွားတယ်၊
လှေခါးက ဆင်းလာတာက အဝါရောင်နုနုလေး ပေါ် မှာ အမဲရောင် အပွင့်အခက် ရေးချယ်ထားတဲ့ ပါတိတ် ဝမ်းဆက်လေးကို ဝတ်လို့၊ ကတ္တီပါ ဖိနပ် အနက်ကလေးနဲ့၊ ဆင်းလာတဲ့ အချိန်မှာ ခေါင်းလေးကို ခါလိုက်တော့ ကျောလယ်ရောက် ရောက်နေတဲ့ ဆံပင်က လေထဲကို ဝေ့သွားပုံကို မြင်လိုက်ရတာ မှော်ဆရာ တဦးဦး က ကျွန်တော့် လိပ်ပြာ နှုတ်ယူလိုက်သလိုဘဲ မတ်တပ်ကြီး ကျွန်တော် သေသွားတယ်။
"ဟိတ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ" ပုခုံးလေးကို အသာပုတ်ပြီး သူက လှမ်းမေးမှ
ရှိုးကနဲ၊ လွင့်သွားတဲ့ လိပ်ပြာက နေရာမှန်ကို ပြန်ဝင်လာတယ်၊
"အင်း၊ အဲ၊ နင် သိပ်လှတာဘဲ" ရူးကြောင်မူးကြောင် ဖြစ်နေတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ အမှန်အတိုင်းဘဲ ပါးစပ်က ထွက်သွားတယ်။
သူက ကျွန်တော် ရှိုးနဲ့ မိုးနဲ့ ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ခွဲကနဲ ရယ်တယ်၊ ပြီးမှ မျက်နှာပိုး သတ်ပြီး
"နားထောင်၊ ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့ ဒါကြောင့်" ခဏရပ်ပြီး
"ပထမ ဘုရားသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ငါက ဘုရားမှာ ဆီမီးကပ်မယ်၊ သက်စေ့ ပုတီးစိတ်မယ်၊ အဲဒါတွေ အကုန်ပြီးမှ နင့်ကို အဖြေပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"
"ဟုတ်"
လမ်းထိပ်ဘက် နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာတယ်၊ လှလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ချိုချိုဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ တင်စားပြီး ပြောမတတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မြင်အောင် ဥပမာပြရရင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က မေသန်းနုလိုမျိုး၊ မျက်နှာကျက ခပ်သွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်း၊ နဖူး၊ နားရွက်၊ မေးစေ့ အားလုံးကို တခုချင်းဘဲ ဖြုတ်ကြည့်ကြည့်၊ အားလုံးစုပေါင်းပြီး တစုတဝေးထဲဘဲ ကြည့်ကြည့်၊ အပြစ်ပြောစရာ တခုမှ မရှိဘူး၊
အဲလိုလှတာ၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံဖော် ကြည့်၊ မြင်တယ်နော်၊
လမ်းထိပ်ရောက်တော့ လာတဲ့ သုံးဘီး ကို လက်တားပြီးစီးတော့ စာအုပ်ဆိုင်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆိုင်ရှေ့ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာပြီး လှမ်းကြည့်တယ်၊ တာတာ လို့ လက်ပြလိုက်တယ်၊
ကားပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်တော့ ခူးချင်းက ထိနေတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ မဖယ်ဘူး၊ သူကလဲ မဖယ်ဘူး၊

လေတိုက်လို့ နောက်ကို လှင့်နေတဲ့ ဆံပင်လေးနဲ့ ရှေ့ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရတာ လှလွန်းလို့ မျက်တောင်ခတ် ရမှာတောင် နှမြောတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဘက် လှမ်းအကြည့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တွေတော့ မျက်စောင်းထိုးပြီး လက်က သူ့ခူးနဲ့ ထိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခူးကို ဖွဖွလေး ဆိတ်တယ်။ လုံးဝ မနာ၊ ဘာမှတော့မပြော။

ရွှေမော်မော ဘုရား စောင်းတန်းဝထိ ကားကမောင်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် ကားဆရာတောင်းတဲ့ ကားခ လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ တော်သေးတယ် တပတ်လုံးလုံး အိမ်မှာ မျောက်မီးခဲ ကိုင်သလို ဖြစ်နေတုန်း၊ လစ်ရင် လစ်သလို မေမေ ပိုက်ဆံအိပ်ထဲက နှက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံက အိပ်ထဲမှာ အပြည့်ပါလာတယ်။

ဘုရားပေါ် ကိုတက်လာရင်း

”ဒီနေ့ နှင့်မွေးနေ့ ဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ နင်ကလဲ ငါ့ကို ကြိုပြောတာမဟုတ်ဘူး”

”အခုသိပြီမဟုတ်လား၊ မှတ်ထား၊ နောက်ခါ မမေ့အောင်”

”အင်း မှတ်ထားလိုက်ပြီ၊ တသက်လုံး မမေ့တော့ဘူး”

”စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

အင်း အပြောအဆို ကြည့်ရသလောက်တော့ အဖြေက အပေါင်း လက္ခဏာ ပြနေတယ်။ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်မအ။

ဘုရားပေါ် ရောက်တော့ ဖရောင်းတိုင်က ၂၂ တိုင်၊ ပန်းက ၂၂ ခက်၊ ဝယ်တယ်။ သူက ၂၁ နှစ် ပြည့်တာဆိုတော့ တခုစီ ပိုဝယ်တာနဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံ လှမ်းပေးမယ်လုပ်တော့။

”ဟင်အင်း၊ ငါ့မွေးနေ့ ငါ့ဟာငါဘယ်ဝယ်မယ်တဲ့”

”ဟဲ့ နင်လဲ ဝယ်လေ နှင့်အတွက်” သူက သတိပေးတော့မှ ကျွန်တော်လဲ ရှေ့က ပန်းတစီး ကောက်ယူလိုက်တယ်။

”အဲဒါဝယ်တာမဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး လှလှပပ စည်းထားတဲ့ ပန်းစီးလေးကို လှမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော်လဲ

”အင်းအင်း” ဆိုပြီး လက်က ကိုင်ထားတာကို ချပြီး သူပြတဲ့ ပန်းစီးကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

”ဖရောင်းတိုင် ရော ဝယ်ရအုံးမလား” သူ့ကို လှမ်းမေးတော့

”မဝယ်နဲ့တော့၊ နင်ငါ့ဖရောင်းတိုင်တွေ ကူထွန်းပေး”

“အင်း အင်း” ဆိုပြီး ပန်းဘိုး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

”တနင်္လာ ဒေါင့်မှာဘဲ ကပ်မှာ မို့လား”

”အင်း၊ ဒါကျတော့ သိ” မျက်စောင်းလေးနဲ့ ပြန်ပြောပုံက ချစ်စရာ

နှစ်ယောက်သား အတူတွဲပြီး တနင်္လာ ဒေါင့်ကို လျှောက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးလိုက်တာ၊ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်အတူ ဆိုတာ ဒါကို ပြောတာ နေမှာ။

ရောက်တော့ သူက ပိုက်ဆံအိပ်ထဲက မီးချစ်လေးကို ထုတ်ပေးသည်။

”ချစ်မယ်နော်” ဟုတိုးတိုးလေး ဆိုရင်း မီးချစ်လေးကို ခြစ်လိုက်တယ်။

ချိုချို ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးလေး ”လူလည်”

တောက် ဘုရားပေါ်မှာ မို့လို့ မို့ကွာ၊ အသဲကို ယားသွားတာဘဲ။

ကျွန်တော် ဖရောင်းတိုင်တိုင်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ သူက ကျန်တဲ့ ဖရောင်းတိုင်တွေကို တတိုင်ပြီးတတိုင်

ကျွန်တော့် ဖရောင်းတိုင်ဆီက မီးလှမ်းကူးပြီး စင်မှာ ညီညီညာညာလေး စိုက်နေသည်။

သူ့ဆီက ဖရောင်းတိုင် ကုန်သွားတော့ ကျွန်တော်ကိုင်ထားတဲ့ အတိုင်ကို သူ နောက်ဆုံးစိုက်ခဲ့တဲ့

အတိုင်ဘေးမှာ ကပ်စိုက်လိုက်သည်။ သူက

”ဘုရားရှစ်ခိုးရအောင်” ဆိုတော့ နှစ်ယောက်သား ချထားတဲ့ ပန်းစီးကို ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ရင်ပြင်ပေါ်

ယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း ဘုရားကို သူနဲ့အတူ ဦးချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်ရတဲ့ ဩကာသကို အစအဆုံး ဆိုအပြီးမှာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူက

တတွတ်တွတ်ရွတ်တုန်း၊ ဒါနဲ့ နောက်တကြိမ်ထပ် ဩကာသ ရပြန်တယ်။ ဆိုပြီးတော့ သူ့ကို

လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက မပြီးသေး၊ နောက်တကြိမ် ထပ်ဆိုရပြန်သည်။ တဝက်လောက်ရောက် တော့သူက

ရွတ်လို့ ပြီးသွားပြီထင်ပ ဦးချရန် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်တော့ ကျွန်တော်လဲ ကမန်းကတန်း ရပ်ပြီး သူ့ကို

ပြုံးပြရင်း အတူတူ ဦးချလိုက်သည်။ ပျော်လိုက်တာ နော်၊ အရမ်း ကြည့်နူးဘို့ ကောင်းတာဘဲ။

”ရှေ့” ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကို သူ့ပန်းစည်း လှမ်းပေး တော့ ကျွန်တော်လဲ ယူပြီး ကျွန်တော့် ပန်းစည်းနဲ့

အတူပေါင်းကာ တအိုးထဲ သွားထိုးလိုက်သည်။ သူက ပြုံးလို့၊
ပြန်လာတော့ "တို့ ပုတီး စိတ်အုံးမယ်၊ ခဏစောင့်နော်" တဲ့
ဟာ ကြားရတာ နာဝမှာ သကာလောင်းလိုက်သလိုဘဲ။ ခါတိုင်း ပြောနေကျ ငါ ကနေ တို့ ဖြစ်သွားပြီး၊
အဲလိုပြောလို့ကတော့ ကြာချင်သလောက် ကြာပစေ
"အင်း စိတ်လေ" ဆိုပြီး သူ့ဘေးနား တင်ပလင်ခွေထိုင်ရင်း မျက်စိလေး မှိတ်ကာ ပါးစပ် တလူတ်လူတ်နဲ့
ပုတီးစိတ်နေတဲ့ သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရင်း ဘဝနာ ပွားနေလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရား
ဟောထားတာ တယ်မှန်တာဘဲ။ ကုသိုလ် ဆိုတာ ယူတတ်မှ ရတယ် ဆိုတာလေ။ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ
ချိုရယ်။
အတော်လေးကြာတော့ သူက ပုတီးကို သိမ်းပြီး ဘုရားကို ဦးချလိုက်သည်။
"ကဲ ပြီးပြီ၊ ဘုရားကို တပတ်ပတ်ရအောင်နော်"
"အင်း ပတ်တာပေါ့"
နှစ်ယောက် အတူတူ လက်ယာ ရစ် လျှောက်ရင်း
"သူက အင်္ဂါသားလား"
"အင်း"
"ဒါဆို အင်္ဂါဒေါင့်ရောက်ပြီ ရှစ်ခိုးအုံးလေ"
"ချိုက တို့နဲ့အတူ ရှစ်ခိုးမှာလား" ဘာရမလဲ ငစော်ဘဲ
သူလဲ ကျွန်တော် အသုံးအနှုံး ပြောင်းသွားတာ သတိထားမိဟန်တူရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့
ပြုံးရင်း
"အင်း ခိုးမှာပေါ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူဘဲဟာ"
"ဟာ ဘယ်လို ဘယ်လို" ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩသင့်သွားပြီး အသံတောင် နဲနဲကျယ်သွားတယ်။
တော်သေးတယ် အနားမှာ လူရှင်းနေလို့၊
"ပြန် ပြန် ပြန်ပြောပါအုံး" ဝမ်းသာလွန်းလို့ စကားတောင် ထစ် ထစ် ထစ် သွားတယ်။ ပျော်ချက်ကတော့
ခုချိန်မှာ အောင်ဘာလေ သိန်းဆုကြီး ပေါက်တဲ့သူကိုတောင် သနားတယ် လို့ပြောလို့ရတယ်။
"သွား ကြားရဲ့သားနဲ့" ကျွန်တော့် တထောင်ဆစ် ဘေးသားလေးကို ဖွဖွလေး လှမ်းလိမ်ရင်းပြောတယ်
"ထပ်ကြားချင်လို့ပါ ချိုရဲ့" ဆိုပြီး သူလှမ်းလိမ်တဲ့ လက်လေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်တော့၊ မရုန်း၊
"ဇော် ဘုရားပေါ် မှာနော်" တဲ့ အမလေး လေး ဇော်တဲ့ အရပ်ကတို့ရေ ဇော်တဲ့၊ စိတ်ထဲမှာ ဂျှန်းတောင်
ထိုးချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်။ ပျော်လွန်းလို့၊ ခင်ဗျားတို့ရော မပျော်ဘူးလားဟင်၊ သွား မပျော်ဘူးဆိုရင်
ဆက်မရေးတော့ဘူး။
"လာ ထိုင် အူမြူးမနေနဲ့ ဘုရားရှစ်ခိုးမယ်"
"ဟင်အင်း၊ စောစောက ရှစ်ခိုးပြီးပြီ၊ အခုဆုဘဲတောင်းတော့မယ်" ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို
"ကဲကဲ လက်အုပ်ချို၊ ပြီးတော့ လိုက်ဆို"
"ဘုရားတပည့်တော်တို့သည်"
"ဘုရားတပည့်တော်တို့သည်"
"စောစောက ပြုခဲ့သော"
"စောစောက ပြုခဲ့သော"
"ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်"
"ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့်"
"အိုအောင်မင်းအောင်"
"အိုအောင်မင်းအောင်"
"ပေါင်းရပါလို့၏"
"ပေါင်းရပါလို့၏"
"အရှင်ဘုရား"
"အရှင်ဘုရား"

ချိုက တကယ်ကို လိုက်ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလဲ ဆုကို ဒီလောက်ဘဲ တောင်းတတ်သည်။ ဆုတောင်းက တကယ်ပြည့် မပြည့်တော့ မပြောတတ်။ လောလောလတ်လတ်တော့ ကြည်နူးမှု တွေနဲ့ ပြည့်နေသည်ကတော့ အမှန်။

“ချို ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်တယ်နော်”

“ဘာ ကျွန်တော်လဲ၊ ဇော်လို့ ပြောစမ်းပါ” ချိုက ပြင်ခိုင်းတော့

“ချို ဇော်ကို တကယ်ချစ်တယ်နော်” တခါမှ အဲလို မပြောဘူးလို့လားမသိ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရီချင်နေသည်။ ပြောလို့တော့ ကောင်းသား။

“အင်း၊ မိုးလောက်ကြီးကို ချစ်တာ” ခလေးများလို လက်ကို ကားကာ ပြုံးပြီးပြောသည်။

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး” နဲ့ နွားသိုးကြီးလို ပါးစပ်ကြီး ပြုံးပြီး ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေပုံက တော်ရုံလူ အမြင်ကပ်လောက်တယ်။

မဖြစ်ဘူး၊ ဒီပုံနဲ့ ဆို ဘုရားပေါ် မှာ ကြော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေဖြစ်ပြီး၊ စောစော ကပြုထားတဲ့ ကုသိုလ် လေးပါ ပြန်အသိမ်း ခံရတို့ ရှိနေတယ်။

“လာ ချို၊ ချိုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ရော၊ ချစ်သူ တွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ရော၊ ခေါက်ဆွဲ သွားစားမယ်” ပြောကာ ထရပ်တော့၊ ချိုက သူ့လက်လေး တဖက်ကိုမြှောက်ပေးတယ်။ ဆွဲထူပါဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူက ကျွန်တော့်လက်ကို အားပြုပြီး ထရပ်တယ်။

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲ လျှက် ဘုရားပေါ် ကဆင်းလာခဲ့ကြတယ်။

“ချို”

“ဇော်”

“ဇော်ကို ဘယ်လို ချစ်သွားတာလဲဟင်” သိချင်စိတ်က မအောင့်နိုင်

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဘယ်အချိန်က ဇော်ကို စချစ်သွားမှန်း ချို လဲကိုယ့်ကိုကိုယ် မသိဘူး၊ ဇော်က ဖွင့်ပြောပြီး တပတ် မတွေ့ဘဲ နေတော့မှ သိတာ။ နေ့တိုင်း ဇော်ကို သတိရနေတော့တာဘဲ။ အဲဒီတော့မှ ဇော်ကို ချစ်မိနေမှန်းသိတာ” သူကဆက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ ချိုစဉ်းစားတယ်။ ဇော်နဲ့ ချိုက အသက် ၅ နှစ်လောက်ကွာတာဆိုတော့ သူများ ကဲ့ရဲ့ စရာဖြစ်မယ်လေ။ အဲဒါ ခံနိုင်လား၊ မခံနိုင်လား ဆိုတာ ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဇော်ကို အဖြေမပေးတော့ဘူးဆိုပြီး နေကြည့်တယ်။ နေလို့ မရဘူး ဇော်ရယ်။ အရမ်း ခံစားရတာဘဲ။ ဒါနဲ့ မထူးဘူး၊ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဇော်ကို ဘဲချစ်တော့မယ် လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မှ သက်သာရာ ရသွားတာ”

“စိတ်မပူနဲ့ ချို၊ ဇော်လဲ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဇော် ကြီးလာရင် ချိုကို လက်ထပ်မယ်။ ဘယ်သူမှ သဘောမတူရင် ခိုးပြေးမယ်။ ချိုလိုက်ရဲလား”

“အမလေး ဇော်ရယ်။ ဇော် ခေါ် လို့ကတော့ ချို ဘယ်မဆိုလိုက်မယ်။ ချို တသက်မှာ ဇော် တယောက်ကိုဘဲ ချစ်မယ်။ ဇော်ကိုဘဲ ယူမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဇော်လဲ အတူတူဘဲ။ ချိုကိုဘဲ ယူမယ်။ ချိုတယောက်ထဲကိုဘဲ ချစ်မယ်”

အသက်အငယ်ဆုံးနဲ့ ဒီနေ့ဘဲ ရိုးစားဖြစ်၊ ဒီနေ့ဘဲ လက်ထပ်ဘို့ ကိစ္စ ထိဆွေးနွေးဖြစ်တာ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ စုံတွဲ ဘဲရှိမယ် ထင်တယ်။

အဲဒီနေ့က စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။ ခေါက်ဆွဲ စားတော့လဲ တယောက်ပုဂံထဲ တယောက်ထည့်၊ တယောက်ပုဂံထဲက တယောက် နှိုက်စားနဲ့ ပျော်စရာကြီး၊

စားပြီးတော့ ဘုရားကြီး လမ်းတလျှောက် လက်တွဲ လျှောက်ကြသေးသည်။ မှောင်လာမှ သုံးဘီးစီးပြီး အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ပျော်လိုက်တဲ့နေ့။

သုံးဘီးပေါ် မှာ အလာတုံးက ခူးချင်းထိပြီး ထိုင်ခဲ့ပေမဲ့ အပြန်ကျတော့ ခူးတင်မက တော့ဘဲ လက်ချင်းပါ ဆုတ်ပြီး ထိုင်လာတယ်။ တဘက်တည်းတောင်မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဘက်လုံး၊ မတူတော့ဘူးလေ။ အခုက နှစ်ဦး သဘောတူ တရားဝင် ချစ်သူ၊ သုံးဘီးမောင်းတဲ့ ဆရာကတောင် နောက်ကြည့်မှန်ထဲက တကြည့်ကြည့်။

သုံးဘီးဆရာ ကို လမ်းထိပ်ရောက်ခင် တလမ်းအလိုမှာ ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီလမ်းဘက်က လျှောက်ပြန်မယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲက ဝင်ရင် အိမ်တွေများတော့ သိပ်မလွတ်လပ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကဘဲ အဲဒီလမ်းဘက်က လှည့်ဝင်ရအောင်ဆိုတော့ ချိုက မငြင်း၊ အဲဒီလမ်းက မူလတန်း

ကျောင်းလေးရှိတော့ လူရှင်းတယ်။

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲ လျှောက်လာလိုက်တာ ကျောင်းအစွန် ကျောင်းထောင့်က ပိတောက်ပင် ကြီးရှိတယ်။ အဲဒီနေရာက မှောင်ရိပ်နဲ့ကျတယ်။ ကျွန်တော်က အကြံနဲ့ အဲဒီမှောင်ရိပ်ထဲလဲ ရောက်ရော "ချိုကိုတောင် မွေးနေ့လက်ဆောင်မပေးရပေးသေးဘူး" ဆိုပြီး ချို ကိုယ်လုံးလေးကို ဖွဖွလေး ဖက်လိုက်တယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ ပြီးတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်နေော် ဆိုပြီး ချို နှုတ်ခမ်းလေးကို လှမ်း စုတ်လိုက်တယ်။ ချိုလဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖက်ပြီး ကျွန်တော်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ကြေကြေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံယူတယ်။ အောက်နှုတ်ခန်း လေးကို ဖြေးဖြေးလေး စုတ်လိုက်။ ပြီးတော့ အပေါ် နှုတ်ခမ်းလေး ပြောင်းစုတ်လိုက်နဲ့၊ ချိုလဲ ကျွန်တော့် ကို မသိမသာလေး တုန့်ပြန်လာသလိုဘဲ။ စုတ်ရင်း စုတ်ရင်းနဲ့ အားမရ ဖြစ်လာပြီး သူ့ ကိုယ်လေးကို တအားဘဲ ဖက်ထားလိုက်တယ်။ အောက်ခံ ဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်အောက်က တင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့် ဖွားဘက်တော်လေးကလဲ သူ့ ဘိုက်သားအောက်နားမှာ ထောက်လို့ပေါ့။ သူက ကျွန်တော့်ထက် မဆိုစလောက်လေးဘဲ နိမ့်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ လေးဟာ ခေါက်ဆွဲ စားတုန်းက ပျောက်သွားပြီ ထင်ပေမဲ့ အရသာ သင်းသင်းလေးကတော့ နှုတ်ခမ်းမှာ ကျန်နေတုန်း၊ တအောင့်လောက် အပေါ် အောက် တလှည့်စီ စုတ်ပေးအပြီးမှာ

"မောတယ် ဇော်ရယ်" တဲ့ ကျွန်တော်လဲ ခဏ အနားပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပါးမို့မို့လေး ၂ ဖက်ကို ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့် ပုခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းလေးတင်ပြီး မှေးနေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ ကျောကုန်းလေးကို အထက်အောက်ပွတ်လို့၊ သူက ကျွန်တော့် ခါးလေးကို ပြန်ဖက်ထားတယ်။

"ချို"

"ဇော်"

"ဇော် ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ကြိုက်လားဟင်"

"အင်း၊ အိမ်ရောက်ရင် မျက်နှာမသစ်ဘဲ အိပ်တော့မယ်။ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ပျောက်သွားမှာစိုးလို့။" ချစ်လိုက်ရတာ ချိုရယ်။ ပါးမို့မို့လေးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ထပ်ပေးမိတယ်။ နှဖူးလေးတို့ မျက်လုံးလေးတို့ ပါ အဆစ်အဖြစ်ပါသွားသေးတယ်။ ကိုယ်တကယ် ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို တကယ်ချစ်တဲ့ စိတ်တဲ့ နမ်းရတဲ့ အရသာဟာ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ပီတိပါဘဲ။ ပွင့်ဟနေတဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖွဖွလေး ပြန်စုတ်မိတယ်။ ချိုက ကျွန်တော့် အပေါ် နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြန်စုတ်လာတယ်။ လျှာက စုတ်ထားတဲ့ သူ့ နှုတ်ခမ်းအတွင်းသား လေးကို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့လျှာလေးက ကျွန်တော့် လျှာလေးကို လာထိတယ်။ အဲလို လာထိတဲ့ လျှာလေးကို ဖမ်းဆွဲစုတ်လိုက်တော့ သူ့လက် ၂ဖက်က ကျွန်တော့် ခါးကို တင်းတင်းလာဖက်ပြီး သူ့ကိုယ်လေးက ကော့လာတယ်။ နဂိုက ထောက်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် ပစ္စတိုက် သူ့ဘိုက်ထဲ နှစ်ဝင်သွားသလိုဘဲ။ ကျွန်တော်လက်ကလဲ သူ့ကျောကို အစုန်အဆန်ပွတ်လို့၊ တခါတခါ တင်ပါးထိအောင် အရှိန်လွန်သွားသေးတယ်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးတလဲ့၊ လျှာလေးကို တလဲ့ စုတ်လိုက်။ ပါးဖွေးဖွေးလေးကို နမ်းလိုက်နဲ့ တော်တော်လေးကြာသွားတယ်။

"ဇော် တော်ပြီနော်၊ လမ်းမကြီးမှာ" တဲ့

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လဲ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။ မလွှတ်ချင်ဘဲ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ သူက ထမိပြန်ဝတ်ရင်း တွန့်သွားတဲ့ အကျီလေးကို ပြန်ဆွဲဆန်နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ လုံချည်ပြင်ဝတ်ပြီးတော့ ၂ ယောက်တွဲပြီး မှောင်ရိပ်အောက်ကထွက်ခဲ့တယ်။ လမ်းဘေးမီးတိုင်အောက်လဲ ရောက်ရော၊ သူက "ချိုမျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ မိတ်ကပ်တွေ ကွက်ကုန်လားတဲ့" ကျွန်တော်က သေချာကြည့်ပြီး "ဟင်အင်း၊ မသိသာပါဘူး" လို့ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"လူဆိုး၊ ဟင်း ဒါတွေတော့ တတ်တယ်" ဆိုပြီး လက်မောင်းကို မနာအောင် ဆွဲဆိတ်တယ်။

"ချစ်တော့လဲ၊ ဒါတွေက သူ့အလိုလို တတ်လာတာပေါ့၊ ချိုရဲ့" လို့ ပြန်ပြောတော့ မျက်စောင်းလေးနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘဲ သူ့အိမ်ရေ ရောက်လာတယ်။

"သွားတော့မယ်နော်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် စာအုပ်ဆိုင်သွားဖို့ လာခေါ် အုံး"

"လာခေါ် မှာပေါ့၊ ချိုရဲ့"

"အခုဘယ်သွားအုန်းမလို့လဲ၊ ရှစ်နာရီကျော်ပြီ" သူကမေးတော့

"ကျော်စိုးတို့ဆိုင်၊ ဟိုကောင်တွေ စောင့်နေတယ်" ဆိုတော့

”ဘာလဲ သွားကြွားမလို့လား”

”အ ဟီး” သူ့ကို ရီပြလိုက်တယ်။

”အကုန်ရှောက်မပြောနဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့ကိုလဲ ရှောက်မောင်းမထုဘို့လဲ ပိတ်ထားအုံး”

”အင်းပါ ချိုရဲ့”

သူလဲ အိမ်ပေါ် လှမ်းတက်သွားတော့ ကျွန်တော်လဲ ကျော်စိုးတို့ ဆိုင်ဘက် အပြေးတပိုင်း ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ သူမှာတဲ့ အကုန်ရှောက်မပြောနဲ့ ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားထောင်လိမ့်မယ်လို့

ခင်ဗျားတို့ထင်လား။ အဲ မောင်းမထုဘို့တော့ ပိတ်ရမယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ အချစ်ဇော်လမ်းချည်းပါဘဲ။ အမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့တာလေးတွေကို တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြပါ့မယ်။ မျက်စိရှက်စရာတွေ ပါလာမဲ့ ကိစ္စ ဆိုတော့ မဖတ်ရဲကြဘူးဆိုရင် နောက်လာမဲ့ တချို့အပိုင်းလေးတွေကို ကျော်ဖတ်ကြပါလို့

တရားဝင် ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ အရမ်းပွင့်လင်းလာတယ်။ တကယ်ပြောတာ၊ ကြားဘူးတဲ့ ရိုးစားဇော်လမ်းများထဲက မိန်းခလေးတွေလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကြားဘူးသလောက်ပြောလိုက်ရင် တခြား စုံတွဲတွေလို ချိန်းတွေ့ပြီဆို ဟိုဟာတား၊ ဒီဟာတားတာ မရှိဘူး။ နောက်မှ သူပြောပြလို့ သိရတာက ကျွန်တော်ကို သူ့ဘဝ တသက်လုံးအတွက် ရည်စူးပြီး ရွေးလိုက်တာတဲ့။ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ချစ်သူတဲ့။ ကျွန်တော် သူ့ကို မယူလို့ကတော့ သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူတော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ခုချိန်ကစပြီး သူ့ကို ကျွန်တော်ပိုင်တယ်တဲ့။ ဒါက ကျွန်တော် နောက်မှသိရတာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်စရာ အကြောင်းလေးတွေ ဖတ်မိတဲ့ သူ့ရှိရင် စိတ်ထဲက ကျွန်တော့်ကောင်မလေး အညှာလွယ် လှချည်လား ထင်မှာစိုးလို့ ကြိုတင်ရှင်းပြထားတာ၊ ပုံပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

စာမေးပွဲကလဲ နီးပြီ၊ အောင်မှဖြစ်မယ်၊ မနှစ်ကလို ကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် စာကို နဲနဲ အာရုံစိုက်နေတဲ့ အချိန်၊ ချို့နဲ့ကတော့ တွေ့မြဲ၊ တွဲမြဲ၊ လစ်ရင် နမ်းမြဲပေါ့၊ တနေ့ ဖြစ်ချင်တော့ သူ့အမ နှစ်ယောက်လုံး ရွာ ပြန်ဘို့ ကိစ္စက ပေါ်လာတယ်။ အမှန်က သူပါလိုက်ပြန်ရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲက နီးနေတော့ သူမလိုက်ဘူး။ အဲဒါ စာအုပ်ဆိုင်သွားရင်း လမ်းမှာ

”ဇော်”

”ဘာလဲ ချို”

”မတင် နဲ့ မသန်း သောကြာနေ့ ရွာပြန်ကြမယ်၊ တနင်္ဂနွေ နေ့မှ ပြန်လာမယ်တဲ့”

”ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ချိုအိမ်မှာ တယောက်ထဲပေါ့”

”အင်း”

”တယောက်ထဲ ဆို ညဘက် ချိုမကြောက်ဘူးလား”

”ကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချို ကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်မယ်လေ” ပြုံးပြီးပြောတယ်။

”အင်း ချိုကြောက်တယ်ဆိုရင်၊ ဇော် သောကြာနေ့ညကတဲက အိမ်ကို အောင်သန်းတို့အိမ်စာသွားကျက်မယ်။

တနင်္ဂနွေ နေ့မှ ပြန်လာမယ်လို့အကြောင်းပြပြီး ချို့နဲ့ လာနေမယ်လေ”

”အင်း ကောင်းတယ်၊ ဇော်က အိမ်မှာ စာကျက်၊ ချိုက ဇော်ကို ချက်ကြွေးမယ်”

”ဘိုက်မှာ ကပ်နေတဲ့ ချက်လား” ကျွန်တော်က ပြုံးစစနဲ့ မေးတော့

သူက ပုခုံးချင်း တိုက်ပြီး

”အဲဒါဘဲ စားပြီး ဘိုက်ဝတယ် ဆိုရင်တော့ ချို ချက်ရသက်သာတာပေါ့” တဲ့

ကျွန်တော့် ချိုက အဲလို ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာ။

သောကြာနေ့ည၊ လွယ်အိပ်ထဲ အကျီ ၂ စုံလောက် အပိုထည့်၊ ကျက်ရမဲ့ စာအုပ်တွေထည့်၊ အိမ်ကို အောင်သန်းတို့ အိမ် စာစုကျက်ရင်း ဟိုမှာဘဲ အိပ်မယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှ ပြန်လာမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ စာမေးပွဲက တလကျော်ကျော်လောက် ဘဲလိုတော့တယ်လေ။ အိမ်ကတော့ ငါ့သား ဒီနှစ်မအောင်ရင် တပြည်လုံး ဘယ်သူမှ အောင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလောက် ထင်လောက် ကို ကြိုးစားပြလိုက်တယ်။

အိမ်ကြားလမ်းက ပတ်ပြီး ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် အိမ်နောက်ပေါက်က လှစ်ကနဲ ဝင်လိုက်တယ်။ ပြီး နောက်ဖေးပေါက် ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဘဲ ပိတ်ပြီး ဂျက်ထိုးလိုက်တယ်။ ”ဂလောက်” ဂျက်ကျသံနဲ့ အတူ ဖြေဖျား လက်ဖျား နဲ့နဲ့ အေးသွားတယ်။ မီးဖိုချောင် အပေါက်ဝက လွယ်အိပ်လေး ပိုက်လို့ တက်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံက မြို့တခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့ တောသားလေး ဝုန်းကနဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ရှေ့ကို ကျလာတဲ့ပုံ၊ တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့်၊

အခါပေါင်း ထောင်သောင်း များစွာ ဝင်ထွက်ဘူးတဲ့ ဒီအိမ်ကို ဒီတခါလာရတာ ရင် အတုန်ဆုံးဘဲ။ ကြည့်လိုက်တော့ ချိုက အိမ်ရှေ့ နှစ်ယောက်ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်လို့၊

“ချို့ ဘေးဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ချို့ လက်ကို ဆွဲကာ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ရင်း “တွေ့လား ဇော် ရင်တွေအရမ်းခွန်နေတာ”

ချို့က သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ရင်ပတ်ပေါ်မှာ ကပ်လိုက်။ ခွာလိုက်လုပ်ရင်း “အင်း ဟုတ်တယ်ဇော်၊ တဒိန်းဒိန်းနဲ့၊ ကုလား ဘုရားပွဲ လှည့်နေသလိုဘဲ”

အဲလို အပြောမျိုးတွေပေါ့။ နမ်းချင်စရာကောင်းတာ၊ ဆွဲဖက်ပြီး ပါးလေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းပြစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် အပြစ်မဟုတ်ဘူးဇော်၊ နမ်းချင်လာအောင် သူလုပ်တာ။

“ချို့ရော ရင်မခွန်ဘူးလား”

“ခွန်တာပေါ့၊ မခွန်ဘဲ နေမလား”

“မှန်းစမ်း”

ဆိုပြီး သူ့ရင်ပတ်ပေါ် နားလေး ကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟင် ဘာသံမှ မကြားရပါလား။

ချို့အသက်မှရှိသေးရဲ့လားမသိ။ အရမ်းစိုးရိမ်သွားတယ်။

“ဇော် ဇော်နားထောင်နေတာ ညာဘက်ကြီး”

နားက ရင်ဘတ်က မခွာဘဲ

“သိဘူးလေ၊ ရင်ခွန်သံအရမ်းကျယ်ရင် ညာဘက်ကလဲ ကြားရမယ်ထင်လို့”

“ပြောကောင်း” ဆိုပြီး ရင်ဘတ်မှာ ကပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့လက်နဲ့ ဖက်လာတယ်။

သူ့ရင်ဘတ်နဲ့ ထိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ပါးက သတင်းပို့လိုက်တယ်။ အောက်ခံ ဘော်လီ မဝတ်ထားဘူးတဲ့။

နိတ်ဟ၊ နို့အုံလေးကို အောက်ကလက်နဲ့ အသာပင့်ပြီး ပါးလေးနဲ့ အပေါ် ကဖိလိုက်တော့ ဒိတ် ဒိတ် ဒိတ် ဒိတ်

နဲ့တိုးတိုးလေး စကြားတယ်။ ညာဘက်က။

“ကြားရပြီ ချို့ရ”

“ကြားရအောင် သူလုပ်တာကို” ခေါင်းကို အတင်းဖက်လိုက်တယ်။

ခဏလေးနေတော့ ကျွန်တော်သူ့ပေါင်ပေါ် ပက်လက်လှန် လှဲချလိုက်တယ်။ ခြေထောက်က ကုလားထိုင်

လက်တန်းကန်ထားတဲ့ ပုံမျိုးပေါ့။ ချို့က ကျွန်တော့် နဖူးပေါ်က ဆံပင်လေး တွေပွတ်ကစားရင်း

“စာတွေ ကျက်ပြီးပြီလား”

“အင်း တော်တော် များများတော့ ကျက်ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ဒီနှစ် ကျိမ်းသေပေါက် အောင်ပြီပေါ့”

“အင်း၊ ထင်တာဘဲ၊ အောင်မှဖြစ်မယ် ချို့ရ၊ မြန်မြန်ကျောင်းပြီး၊ မြန်မြန်အလုပ်လုပ်မှ ချို့နဲ့ မြန်မြန်

အတူတူနေရမှာ”

“ဇော်က ဘာအလုပ်လုပ်မှာ မို့လို့လဲ”

“အင်း ဇော်က ၁၀ တန်းအောင်ပြီးရင်၊ ဘော့တနီယူမယ်၊ ပြီးရင် ပဲခူးမြို့ပြင် ရန်ကုန်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မေမေ့ကို

ခြံတခြံဝယ်ခိုင်းမယ်၊ ပြီးတော့ သစ်ခွတို့ နှင်းဆီတို့ ပန်းတွေ မျိုးစုံစိုက်စားမယ်၊ ချို့ ကြိုက်လား”

“အင်း ကြိုက်တယ်၊ ဒါဆို ချို့က ဇော် ပန်းခြံ ကြီးထဲမှာ ပန်းဘုရင်မလေးလုပ်မယ်”

“အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ဇော်က ပန်းဘုရင်မလေး ဝတ်ရည်ကို စုတ်မဲ့ ပျားဘုရင်ကြီးလုပ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် ထပြီး ပန်းဘုရင်မလေးကို ပျားဘုရင်ကြီးက အိပ်ခန်းထဲ ချီသွားပါတော့တယ်

ခင်ဗျား။

အမယ် အိပ်ယာလေးက သန့်လို့ ပြန့်လို့ ခါတိုင်း ဒီအခန်းထဲ ရောက်ဘူးပါတယ်။ ဒီအိပ်ယာက အရှုတ်ပွဆုံး၊ အိပ်ယာပေါ် ချပြီး သူ့ဘေးနား မှောက်ရက်ဝင်အိပ်လိုက်တယ်။ လက်တဖက်က သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲဖက်ပြီး

ကျွန်တော့်မျက်နှာက သူ့မျက်နှာကို အုပ်မိုးလိုက်တယ်။ နဖူးလေးကို ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းက ရွတ်နဲ့ နမ်းတယ်။ မျက်လုံးလေးကို နှာခေါင်းလေး နဲ့ ဘယ်တခါ၊ ညာတခါ နမ်းလိုက်တော့ မျက်လုံးလေး ပိတ်သွားတယ်။

ပြန်ပွင့်မလာတော့ဘူး၊ ပွင့်လာတာ က နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တစ်ခု။

လောဘကြီးကြီးဘဲ တစ်ခုလုံးကို ပါးစပ်နဲ့ ငုံ့လိုက်တယ်။ ပြီးမှ အပေါ် နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြန်လွှတ်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ခုကိုဘဲ သီးသန့်လေး စုတ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့လက် ၂ဖက်က ကျွန်တော့် လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လဲ လက်တဖက်က သူ့လည်တိုင်အောက် လျှိုလိုက်တယ်။ လက်တဖက်က သူဝတ်ထားတဲ့ ဘလောက်စ် အင်္ကျီပွပွလေး အောက်ကို ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို စုတ်နေတာလေးကို ခဏအနားပေးရင်း ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်း တစ်ခုလုံးက သူ့ နှုတ်ခမ်းကြားထဲ တိုးဝင်သွားပြီး ပုန်းနေတဲ့ လျှာလေးကို ဆွဲထုတ်လာတယ်။ လျှာလေးကို ဖွဖွလေးစုတ်ရင်း လျှာလျှာချင်း တို့ထိ ကစားနေကြတယ်။

အင်္ကျီအောက်ကို ဝင်သွားတဲ့ လက်က အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ရှေ့တိုးသွားတာ ပထမ မို့မို့ဖောင်းဖောင်းအရာလေးတစ်ခုကို သွားထိတယ်။ ထိပဲလေးထိ တက်သွားတော့ အသီး သေးသေးလေး တစ်ခုကို သွားစမ်းမိတယ်။ နူးအိနေတဲ့ မို့မို့ဖောင်းဖောင်းလေးကို အသာပွတ်ရင်း အသီးလေးကို လက်ညှိုးနဲ့ လက်မက ညှပ်ပြီး ဘာလေးလဲလို့ စူးစမ်းလိုက်တော့ "ဇော်ရယ်" တဲ့။ တကဲ့ကို တိုးတိုးလေး၊ လက်က အသာပြန်ဆင်းပြီး ဒီဘက်ကို ရွှေ့လာတော့ ဟင် ဒီဘက်မှာလဲ ပုံစံတူလေးတစ်ခု။ သေချာအောင် ဟိုဘက်က ဟာလေးကို စမ်းကြည့် လိုက်။ ဒီဘက်ကို လာပြန်စမ်းလိုက်နဲ့ လက်တဖက်တည်းနဲ့ အလုပ်ရှုတ်နေတော့ပါဘဲ။ "ချစ်တယ် ချိုရယ်၊ အရမ်းချစ်တာဘဲ" ပါးစပ်က တဖွဖွပြောရင်း လည်တိုင်လေးကို နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ စုတ်လိုက်တယ်။ လည်တိုင်အောက်တစ်ခုလုံးဖက်ထားတဲ့ ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး ဘလောက်စ် အင်္ကျီလေးကို အပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်ထားတဲ့ ချိုလက် ၂ ဖက်က အလိုက်တသိဘဲ မြောက်ပေး တော့ လျှော့လျှော့ရှုရှုဘဲ အင်္ကျီက ကိုယ်နဲ့ကွာသွားတယ်။ မို့မို့ဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ အလုပ်ရှုတ်နေတဲ့ လက်ကလဲ ကူတယ်လေ။

အိုး လှလိုက်တာ ချိုရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ မှောက်နေတဲ့ ကိုယ်က ချို့ပေါ် လှမ်းတက်တော့ ချိုက ပေါင် ၂ ဖက်ကို ကားပေးတယ်။ ကျနော် ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို ခေါင်းကနေ ဆွဲချွတ်ပြစ်လိုက်တယ်။ အဝတ်မဲ့နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ၂ ခု ထပ်ရက်လေး ကျသွားတော့ အိထွေးနေတဲ့ ရင်သား တစ်ခုဟာ ကျွန်တော့် ရင်သားနဲ့ ထိကပ်နေတော့တာပါဘဲ။ လက်နှစ်ဘက်က ချို့ ချိုင်းကြားအောက်က သိုင်းဖက်လိုက်တော့ ရင်သားလေးက ကော့လာတယ်။ ကျနော် နှုတ်ခမ်းက မနေနိုင်ဘူး၊ ကော့လာတဲ့ ရင်သားလေးပေါ်က နီညိုညို နို့သီးသေးသေးလေးကို လှမ်းစို့လိုက်တယ်။

"အ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း" ချို့ဆီက ငြီးညူသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာတယ်။ နှုတ်ခမ်းက နို့သီးလေးပါမကဘဲ၊ နို့အုံးလေးဘေးပတ်လည်ကို ပါ ပွတ်ကစားတော့ ချို့ဆီက အသံလေးတွေ တိတ်သွားလိုက်၊ ထွက်လာလိုက်နဲ့၊ တလှည့်စီ၊ စိတ်ကြိုက်ကစားပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းက နို့ကြားကို ဗဟိုပြုပြီး တရွေ့ရွေ့ အောက်ကို စုန်ဆင်းလာတယ်။ ချို့က ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေကို ပွတ်လို၊ စုန်ဆင်းလာတဲ့ နောက်ကို ဖက်ထားတဲ့ လက်က ပါလာတော့ လက်ပေါ်ရောက်တဲ့ ချို့ ကိုယ်လေးက ကော့ကော့လာတယ်။ ဘိုက်သားလေးပေါ် ကို နှုတ်ခမ်းရောက်လာတော့ ဘိုက်သားကို နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့သာမက နှာခေါင်းနဲ့ရော ပါးနဲ့ပါ ပွတ်ကစားပေးနေလိုက်တယ်။ ချက်လေးပေါ် ကို ပါးစပ်တေ့ပြီး လျှာနဲ့ ထိုးကစားလိုက်တော့ အင့် အင့် အင့် အင့် ဆိုပြီးတွန့်တယ်။

လက်တဖက်က ချို့ကြောအောက်က အသာထုတ်ပြီး ခပ်လျှော့လျှော့ ဖြစ်နေတဲ့ တမိစလေးကို ဖြေလိုက်တယ်။ အဲလို ဖြေလိုက်ရော ချို့လက်က ကျွန်တော့် ဆံပင်တွေကို ဆုတ်ဆွဲလာတယ်။ ထမီစကို ဖြေးဖြေးလေး အောက်ကို ဆွဲချလိုက်ပြီး ချို့ ပေါင်တဖက်ကို ထမီကြားထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ခြေထောက်တဖက်က အလိုက်သင့်လေးဘဲ ကွေးပြီးထွက်လာတယ်။ အသာလေး ဘေးကို ကားပြီး ဖွေးနေတဲ့ ပေါင်အတွင်းသားလေးပေါ် မျက်နှာအပ်လိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ နှာခေါင်းက အထက်အောက် စုန်ဆန် ပွတ်ကစားတော့ လျှာကလဲ သူ့လဲ ပါမယ်တဲ့။ ချို့က ကျွန်တော့်ဆံပင်ကို တင်းတင်းဆုတ်ရင်း ကိုယ်က တွန့်လိုက် ကော့လိုက်နဲ့၊ ထမီကြားထဲက နောက်ခြေတဖက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စောစောကလိုဘဲ ကွေးကွေးလေးဖြစ်နေတဲ့ ပေါင်အတွင်းသားလေးပေါ် မျက်နှာအပ်လိုက်ပြန်တယ်။ စောစောကလို စုန်ဆန်ဆွဲရင်း ကျွန်တော့်လက် ၂ ဖက်က ပေါင်ရင်းအောက်က လျှိုပြီး ဆံပင်တွေကို ဆွဲနေတဲ့ ချို့လက်လေးကို

ဆုတ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ခေါင်းထောင်ပြီး မျက်စိအရှေ့တွဲတွဲကို ကြည့်လိုက်တော့ အမွှေးနုနုလေးတွေရယ် ကားနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းသား ၂ဖက်ကြားက နီတာတာလေး ပြူနေတဲ့ အစေ့လေးကို မြစ်ဖျားခံပြီး တစ်မိမိနဲ့ နဲ့စီးကျနေတဲ့ အရည်ကြည်လေးတွေရယ်။ မျက်စိရှေ့မှာ အတိုင်းသား၊ ဘာမှ မစဉ်းနေတော့ဘူး။ အဲဒီ နီတာတာလေးကို လှမ်းငုံလိုက်တယ်။

ဆုတ်ကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို အတင်းညှစ်ပြီး ခြေဖျား ၂ဖက်က ကုတင်ကို ထောက်လို့ တင်ပါးက ကြွတက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ တဟင်းဟင်း နဲ့ အဖျားတက်သလို ငြီးနေတယ်။ လျှာလေးနဲ့ အဲဒီနီတာတာလေးကို ပွတ်ကစားလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ ကော့ထားတဲ့ တင်ပါးက အထက်အောက် ပြောင်းဆန်နေအောင် ယန်းနေတော့တာ။ ပါးစပ်ကလဲ တဟင်းဟင်း နဲ့ အဖျားတက်ရုံမကတော့ဘူး အူး လို လို အိုး လို လို အသံမျိုးပါ ပါလာတယ်။ ကျွန်တော့် လဲ သူယန်းနေတဲ့ နောက် ခေါင်းလိုက်ရင်း လျှာက တလျှောက်လုံးကို နေရာလပ်မကျန်အောင် ပွတ်ဆွဲနေလိုက်တယ်။ ခဏလေးနေတော့ သူတော်တော်မောသွားတယ်။ ယန်းနေတာ တွေ့ရပ်ပြီး တင်ပါးလေးက ကုတင်ပေါ် ကို နေရာတကျ ပြန်ကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျနော်လဲ ပေါင်အောက် လျှိုထားတဲ့ လက်ကို ထုတ်ပြီး တဖြေးဖြေး အပေါ် ကို ပြန်ဆန်တက်လာတယ်။ ချို့ ပါးဘေး မျက်နှာ အပိမိတော့

“ချို”

“ဇော်ရယ်”

“ချစ်လားဟင်”

“ချစ်တယ်ဇော်ရယ်။ အရမ်း ချစ်တယ်”

“ကောင်းရော ကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းလိုက်တာ ဇော်ရယ်။ ချိုဘာမှ မသိတော့ဘူး” မောသံလေးနဲ့

ကျွန်တော်လဲ အရမ်းတင်းမာနေတဲ့ ကျွန်တော့်လီးကို ချို့ အပေါက်ဝ တွေ့လိုက်တယ်။ အဝမှာ အရည်တွေနဲ့ ချောကျိနေတာ။ အကွဲကြောင်းလေးတလျှောက် တချက်လောက်ပွတ်ဆွဲပြီး ဖြေးဖြေးလေး စိုက်ချလိုက်တယ်။ ဒစ် မြုတ်ရုံလေး ဝင်သွားတယ် လို့တော့ထင်တာ။ ချို့ မျက်နှာလေး နဲ့ မဲ့သွားတယ်။ အသံတော့ မထွက်ဘူး။ ခဏနေတော့ အသာပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လက်နဲ့ အသာထိမ်းပြီး အကွဲကြောင်းလေးတလျှောက် ထပ်ဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အသာ ပြန်ဖိချလိုက်တယ်။ ချောကနဲ့ တဝက်လောက်ဝင်သွားတယ်လို့ ထင်တာ။ ချို့ပါးစပ်က အ ကနဲ အသံတခုထွက်လာတယ်။

ချို့ကို လက်တဖက်က လည်ပင်းအောက်က သိုင်းဖက်ပြီး လက်တဖက်က နဖူးပေါ်က ဆံပင်လေးကို သတ်ပေးရင်း

“ချို”

“နာသွားလားဟင်”

“အင်း နဲ့နဲ့” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကျောကို တင်းတင်းဖက်ထားတယ်။

ကျနော်ပြန်ဆွဲမထုတ်တော့ဘူး။ ထပ်ထိုးချလိုက်တယ်။ တပြိုင်တည်းလိုလိုပါဘဲ နဖူးက ဆံပင်ကို သတ်နေတဲ့ လက်က ကျောအောက်ကို လျှိုပြီး အတင်းဖက်လိုက်တယ်။

“အီး” ကနဲ အသံရှည်တချက်ထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို တအားဖက်ထားပါလေရော။ ကျွန်တော်လဲ မလှူတ်တော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းငြိမ်ငြိမ်လေးဘဲ စိုက်ထားလိုက်တယ်။

ညှစ်အား နဲ့နဲ့ လျော့သွားတော့မှ ကျနော်ကိုယ်ကို အပေါ် ကနဲနဲ့ လှူတ်ကစားကြည့်တယ်။ ခဏလောက်နေတော့ တဟင်းဟင်း နဲ့ အဖျား ပြန်တက်လာတယ်။ တအားလဲ ပြန်ဖက်လာတယ်။ အဲလို အရှိန်ရတော့မှ သူ့ခြေတချောင်းကို ဆွဲပင့်ပြီး ကျွန်တော့် တင်ပါးက ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ်နဲ့ စီးချက်မှန်မှန်လေး လုပ်ငန်းစ တော့တယ်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မနားတမ်းဘဲ အော်ရင်း ခေါင်းကို ယန်းနေတာပါ။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို ကြည့်ရင်း ဘယ်လိုမှ မထိန်းထားနိုင်ဘူး။

“အား အား အား ကျင်တယ် ကျင်တယ် ဇော်ရယ် အား အား ကျင်တယ် ကျင်တယ် နာတယ် နာတယ် အားအား” ဆိုပြီး ကျွန်တော်လဲ အရည်တွေပန်းထွက်။ သူ့လဲ ငြိမ်ကျသွားတော့တာပါ။

နှစ်ယောက်စလုံး မလှူတ်မယုတ် တယောက်နဲ့ တယောက် ထပ်ပြီး ဖက်ထားတာ အတော်ကြာတယ်။

တော်တော်လေး ကြာမှ ကျွန်တော်ထထိုင်ပြီး ကုတင် ခေါင်မိုးပေါ် တင်ထားတဲ့ ခြင်ထောင်ကို ချ၊ ခြေရင်းက ချည်စောင်ပါးလေးကို လှမ်းဆွဲပြီး ၂ယောက်အတူ ခြုံကာ ချို့ကို ရင်ခွင်ထဲ သွင်းပြီး အိပ်တော့တာဘဲ။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားတယ်မသိ၊ နိုးတော့ ဘေးနားမှာ အိပ်နေတဲ့ ချို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ချို့လဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တာနဲ့ ဆုံတယ်။ တပြိုင်တည်း အတူ နိုးလာကြတယ်။

“ဇော် အိပ်ပျော်သွားတယ် ချို့ရယ်” ဆိုတော့

“ချို့လဲ အိပ်ပျော်သွားတာဘဲ” တဲ့

ချို့ကို တင်းတင်းလေး ဆွဲဖက်ရင်း၊

“ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ မသိဘူး” ဆိုတော့

ချို့က ခြင်ထောင် အပြင်ဘက် ခေါင်းထွက်ပြီး နံရံ က နာရီကို ကြည့်တယ်။

“၁၂ နာရီ ၁၀ မိနစ်”

လူက လန်းဆန်းနေတယ်။ တအိမ်လုံးလဲ မီးတွေထိန်လို့၊

“အိမ်ရှေ့ က မီးတောင် မပိတ်ရသေးဘူး” ကျွန်တော် ပြောတော့

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ချို့ ရေသွား ဆေးရင်း မီးသွားပိတ်လိုက်အုံးမယ်နော်၊ ဇော်ရော”

“အင်း ဇော်လဲ ရေဆေးလိုက်အုံးမယ်၊ ပြီးမှ . . .”

ချို့က ကြည့်တော့၊ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး

“ပြန်အိပ်မယ်၊ လို့ပြောမလို့ပါ၊ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲမတွေးနဲ့နော်”

“ဇော်နော်” ပြောပြောဆိုဆို ကုတင်ပေါ် ကသူထမီလေးထဲ ခြေထောက်ကို ပြန်သွင်းတယ်။ ကျွန်တော်လဲ

လုံချည်ကို ပြန်ကောက်ဝတ်လိုက်တယ်။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ညိုညို အရာတွေက ခြေကံပြီး ကပ်နေတယ်။ အင်း . . . ကြားဘူးတာ မှန်နေပြီထင်တယ်။

အခန်းပြင်ရောက်တော့ သွား ဇော် အရင် သွားဆေးချည် ဆိုပြီး တွန်းလွှတ်တော့ ကျွန်တော် အိမ်နောက်က ရေကပြင်ကို ဆင်းပြီး ရေဆေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ပြန်တက်လာတော့ ချို့က အိမ်ရှေ့ ကမီးတွေ ပိတ်လိုက်အုံး ဆိုပြီး ထမီရင်လျှားနဲ့ ရေကပြင်ကို ဆင်းသွားတယ်။

မီးပိတ်ပြီး အိပ်ခန်းဝ က ချို့ကို စောင့်နေတော့၊ ချို့က ကွတ ကွတ နဲ့ ရေကပြင် က ပြန်တက်လာတယ်။

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ချို့”

“စပ်လိုက်တာ ဇော်ရယ်၊ ပြသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဒုက္ခပါဘဲ”

“ဟုတ်လား၊ ပြစမ်းပါအုံး၊ တော်တော်များသွားလား”

“လာ ကုတင်ပေါ်မှာ ကြည့်ပေး” ဆိုပြီး ကွတ ကွတ နဲ့ ကုတင်ဆီသို့ လှမ်းလာတယ်။ ကျွန်တော်လဲ

သူ့လက်မောင်းလေးကို ဖေးမပြီး ကိုင်လာခဲ့တယ်။

ကုတင်ပေါ် ရောက်တော့ ကုတင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ထမီလေးကို ဖြေချပြီး ပေါင် ၂ ချောင်းကို ကားပြတယ်။

ထိုင်နေတော့ သေချာမမြင်ရ၊

“ချို့ နဲ့နဲ့ လှဲချလိုက်၊ မမြင်ရဘူး” ဆိုတော့

လှဲချလိုက်တယ်။ တထောင်ဆစ်လေး ထောက်ရင်း ခေါင်းက ထောင်လို့

သူ့ပေါင်လေး ၂ ဖက်ကို နဲ့နဲ့ ကားပြီး နှုတ်ခမ်းသားလေ ကို ဖြုံကြည့်လိုက်တော့

ဟုတ်တယ်။ အောက်နားမှာ နီပြီး နဲ့နဲ့လေး ပြသွားသလို ဒဏ်ရာလေးတခု

လက်ညှိုးလေး နဲ့ အသာ တို့ကြည့်လိုက်တော့

“အား စပ်တယ်” တဲ့၊ သေချာပြီ၊ ပြသွားတာ

“ဟုတ်တယ်ချို့၊ နဲ့နဲ့လေး ပြသွားတယ်” ဆိုရင်း ရင်ထဲမှာ ချို့ ကို သနားသွားတယ်။ သနားစိတ်နဲ့

အတူဝင်လာတာက ကျေနပ် ပီတိစိတ် လေးတခု၊ ဘယ်လိုမှန်းတော့ မသိ။

“ချို့ အရမ်းနာနေလားဟင်”

“အင်း နာတော့နာတယ်၊ အရမ်းတော့မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းလျှောက်ရင် စပ်နေတယ်”

“လာ လာ ခြင်ထောင်ထဲဝင် မလျှောက်နဲ့တော့၊ မနက်ကျ ကောင်းသွားမှာပါ”

ချိုက ခြင်ထောင်ထဲ လှမ်းဝင်ရင်း

“မိပိတ်လိုက်အုံးနော်၊ ဟိုမှာ ညအိပ်မီးခလုပ်” ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ညအိပ်မီးခလုပ်ကို ဖွင့်ပြီး၊ မီးကြီးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လဲ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

ချို ဘေးနား အတင်းတိုးကပ်ပြီး ချို ခြုံထားတဲ့ စောင်ထဲ ကိုယ်ကို သွင်းရင်း ချိုကို တင်းတင်းဖက်လိုက်တယ်။

“ချို”

“ဇော်”

“ဇော် ချို ကို အရမ်းချစ်တယ် ချိုရယ်”

“ချိုလဲ ဇော်ကို အရမ်းချစ်တယ်” ဆိုပြီး ချိုက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖက်လာတယ်။

အထိအတွေ့ကြောင့် ကျွန်တော့် ဟာလေးကလဲ ပြန်ထောင်လာတယ်။ ချို ကို ခွထားတာ ဆိုတော့ ထောင်လာတဲ့

ဟာလေးက ချိုကို သွားထိတယ်။ ဒါကို သတိထားမိသွားတဲ့ ချိုက

“ဇော်ရယ်၊ ချိုကြောက်တယ်” တဲ့၊ စောစောက ကြောက်တယ်လို့ တခွန်းမှ မဆိုခဲ့တဲ့ ချိုက အခု နာလို့ ထင်ပါရဲ့

ကျွန်တော်လဲ ချိုလက်လေးကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့် ဟာလေးပေါ် တင်လိုက်တော့၊ ချိုက သာသာလေး ဆုတ်ပြီး၊

“ကြောက်စရာကြီး ဇော်ရယ်၊ ဒါကြောင့် ချို ပြသွားတာ နေမှာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ချိုကလဲ၊ ပထမဆုံး အကြိမ်ဆို ဒီလိုဘဲ ဖြစ်တတ်တာဘဲ”

“အင်း၊ ချိုလဲ သိပါတယ် ဇော်ရယ်၊ အော် ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ဇော် ဈေးထဲ သွားပြီး ဆေးဆိုင်မှာ ချိုအတွက် ဆေး

သွားဝယ်ပေးအုံးနော်”

“ဘာဆေးလဲ ဇော်”

ချိုက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး သူ့ဘိုက်ပေါ် လှမ်းတင်ရင်း

“ဒါလေး မကြီးအောင်လို့”

ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ကြီးကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ တော်တော်တုန်းတဲ့ ငါ၊

“ဆေးနာမည် ချိုသိလား”

“အင်း သိတယ်၊ ကျူရှင်စာအုပ်နောက်မှာ မှတ်ထားတယ်၊ ငွေးငွေးကို မေးထားတာ”

“ငွေးငွေး ဆိုတာ ဟိုတခါ ချိုအိမ်မှာ အခွေ ယူလာပြီး ကြည့်တဲ့ တယောက်လား”

“အင်း”

သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထပ်မမေးတော့၊

ချို နှုတ်ခမ်းလေးကို လှမ်းစုတ်လိုက်တယ်။ ချစ်လိုက်တာ ချိုရယ်။

ချိုက ကျွန်တော့်ကျောကို ပွတ်ရင်း ကျွန်တော် နမ်းသမ္မ ခံတယ်။ တုန်ပြန်လာတယ်။

ခဏလေးကြာတော့

“ချိုရယ်၊ ဇော်လေ ချို နမ်းတာ ခံချင်တယ်” တိုးတိုးလေးဆိုတော့

ချိုက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် လှမ်းတက်တယ်။ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်လေး ကိုယ်ကို ရွှေ့ ပေးတယ်။

အဝတ်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ၂ ခုက တဖြေးဖြေး နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ဆီ ဦးတည်သွားနေကြတယ်။

ကျွန်တော် က တဖြေးဖြေးနဲ့ အပေါ် ကို တိုးတက်ပေးရင်း၊ ချိုက ကျွန်တော့် ကိုယ်အပေါ် ပိုင်းကို သူ့

နှုတ်ခမ်းနဲ့ နမ်းရင်း အောက်ကို တဖြေးဖြေး ဆင်းလာတယ်။

ညအိပ်မီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာ ၂ ယောက်စလုံး ညီးညူသံ တသဲ့သဲ့နဲ့ လောကကြီးကို မေ့နေကြတယ်။

နွေးကနဲ ခံစားလိုက်ရတဲ့ အရသာနဲ့အတူ ကျွန်တော့် ဟာလေး စိုစွတ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာ ကြားထဲ

ဝင်သွားတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ တခါမှ မခံစားဘူးတဲ့ အရသာနဲ့ အတူ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က “အား

ကောင်းလိုက်တာ ချိုရယ်” ကျွန်တော့် ကိုယ်က ကော့တက်လာတယ်။

အရင်းပိုင်း ကို လက်နဲ့ အသာထိမ်းရင်း ဝင် သလောက် ထိပ်ဖျားလေးကို ချို စုတ်ပေးနေလေရဲ့၊ စုတ်နေရင်းနဲ့

စေးစေးလေး ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်၊ ပြန်ငုံပြီး စုတ်လိုက်နဲ့၊ လျှာလေးနဲ့ ထိပ်လေးကို ပွတ်လိုက် ချို စိတ်တိုင်းကျ

ကစားနေလေရဲ့၊

“ကောင်းလိုက်တာ ချိုရယ်၊ အား . . . အား . . . ကောင်းလိုက်တာ . . . အင်း အင်း အင်း”

ကျွန်တော် မနေနိုင်၊ စောစောက ချိုကို ကျွန်တော် ပြုမိသမ္မ ဝင်လိုက်နေသည်။ အင်းလေ ဒီလို ဝင်မျိုးက တော့

၁၀ ခါပြန် လိုက်စမ်းပါစေ။

တော်တော်လေးကြာကြာ ချို အားရပါးရ စုတ်အပြီးမှာတော့

”ဇော် ချိုကို လုပ်ပေးအုံးနော်”
ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဘေး လှဲချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ချို့ ပေါင်ကြားထဲ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း ထောင်ထားတဲ့ သူ့ ခြေထောက်ကို ပုခုံးပေါ် တင်လိုက်တယ်။
အပေါက်ဝ တော့ရင်း ဖြေးဖြေးလေး ထိုးထဲ့လိုက်တယ်။ စောစောကလိုဘဲ နဲနဲလေး ဝင်သွားလိုက်။ ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်နဲ့ ညင်ညင်သာသာဘဲ ဖြေးဖြေးချင်း သွင်းနေတယ်။ ချွဲကျိနေတဲ့ အရည်တွေက လျှောလျှောရှူရှူ ဖြစ်အောင် ကူညီပေးတယ်လေ။ ချို့ မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်တော့ မျက်စိကို မှိတ်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို အသာကိုက်လို့ ကာမ အရသာ အပြည့်အဝ ခံစားနေပုံဘဲ။

အဆုံးထိဝင်သွားတော့ ချိုက
”အထဲက နဲနဲ အောင့်တယ် ဇော်ရယ်။ နဲနဲ လျှော့နော်” တဲ့
”အင်း” ဆိုပြီး အဆုံးထိ တအားမထိုးဘဲ အလိုက်သင့်လေးဘဲ ဆောက်ပေးလိုက်တယ်။
သိပ်မကြာပါဘူး။

”အင်း အင်း ကောင်းလာပြီ ဇော် ကောင်းလာပြီ သွက်သွက်လေး ဆောင့်ပေးပါ အင်း အင်း အင်း အင်း”
နဲ့ ကျွန်တော်လဲ အားရပါးရ ဆောင့်လိုက်တော့
”အား အား နာတယ် နာတယ် နဲနဲ လျှော့ နဲနဲလျှော့”
အရှိန်နဲနဲ လျှော့လိုက်တယ်။

”အား အား ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။ သွက်သွက်လေး သွက်သွက်လေး”
ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်။ အတင်း အဆုံးထိ မသွင်းဘဲ သွက်သွက်လေး ဆောင့်ပေးလိုက်တော့
”အင်း အင်း အင်း ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် အား အား ထွက်ကုန်ပြီ ထွက်ကုန်ပြီ အား အား”
အဲလို ချို့ အရမ်း ကောင်းပြီး အရမ်းဖီလင်တက်နေတာ မြင်နေရတဲ့ ကျွန်တော်လဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။
သူလဲ ထွက်ကုန်ပြီလဲ ပြောရော၊ ကျွန်တော်လဲ အရည်ပန်းထွက်ရော၊
ခြေပြစ်လက်ပြစ်ပါဘဲ။ ပုခုံးပေါ် တင်ထားတဲ့ သူ့ ခြေထောက်ကို ကုတင်ပေါ် ပြန်ချရင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို မှောက်ချလိုက်တော့တယ်။ ချိုက သူ့ကိုယ်ပေါ် ကျလာတဲ့ ကျနေတဲ့ ကိုယ်ကို တင်းတင်းလှမ်းဖက်ထားလိုက်လေသတည်း။

ဘာဘဲပြောပြော ရတဲ့ အခွင့်အရေးကိုတော့ အပြည့်အဝ ယူလိုက်တယ်လို့တော့ ခင်ဗျားတို့ မထင်စေချင်ဘူး။ မနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းမှာ နှစ်ယောက်သား အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ တအီးအီး တအဲအဲ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ချစ်ဖြစ်တဲ့ လင်းဆွဲလေး ဆိုတာ ဘယ်လောက်အရသာရှိသလဲ ဆိုတာ ကြုံဘူးတဲ့ သူတွေဆို သိကြမှာပါ။
အသေးစိတ်ကိုတော့ စာမဖွဲ့တော့ပါဘူး။ အိပ်ချင်မူးတူးကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ သေချာမမှတ်မိလို့ပါ။ မှတ်မိသလောက်လေးက လူက မျက်စိလဲ မဖွင့်ချင်။ တောင်ကလဲ အရမ်းတောင်နေ ဆိုတော့ ဘေးတိုက်လေး အသာလေးသွင်းပြီး ဖြေးဖြေးလေး ဆောင့်လိုက်။ ခဏလေး နှပ်နေလိုက်။ အင်း အင်း အဲ အဲ နဲ့ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုး ဖက်လိုက်။ သတိလေးဝင်လာတော့ ပြန်ဆောင့်လိုက် နဲ့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအရသာလေးက တော်တော်ကောင်း တယ်ဗျာ။ အချိန်လဲ တော်တော်ကြာတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ဖက်လျှက် ပြန်နှပ်နေလိုက်ကြတာ နိုးတော့ ၉ နာရီကျော်ပြီ။

“ဇော်၊ ထတော့လေကွယ်၊ ၉ နာရီကျော်ပြီ”
“အင်း ဟုတ်လား” ဆိုပြီး လက်က ချို့ကို လှမ်းအဖက်
“ဟိုး ဟိုး ဆရာကြီး၊ နောက်တခါဆို မနက်စာ ငတ်တော့မယ်။ ချိုဈေးသွားမှ ဖြစ်မယ်။ တော်ကြာ ဈေးကွဲသွားလိမ့်မယ်”
ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်နားက ဈေးက မနက်ဘဲ စည်တယ်။ ၁၁ နာရီလောက်ဆို ဈေးကွဲပြီ။ ဘာမှမကျန်တော့။ ရေခဲသေတ္တာ မရှိတဲ့ ရပ်ကွက်မို့ အိမ်တိုင်း မနက်ဈေးသွားကြရတယ်။ အိပ်ယာကထပြီး အိမ်သာတက်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်အတူတူ ရေကပြင်မှာ မျက်နှာသစ်။ သွားတိုက်။ အဲ သွားပွတ်တံ ပါမလာလို့ ချို့ သွားပွတ်တံကို ဘဲယူသုံးပြီး ကမန်းကတန်း ချိုဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီကို သောက်လို့။ ဇိမ်ဘဲ။ အဟား မိန်းမ ရသလိုဘဲ။ ဒါကြောင့် ယောက်ကျားတွေ ဘာလို့ မိန်းမယူလဲ ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။

“ဇော်၊ ချို ဈေးသွားအုံးမယ်၊ ဇော်လဲ ချိုအတွက်ဆေးသွားဝယ်ပေးအုံး၊ ဒီမှာ ဆေးနာမည်” ဆိုပြီး စာအုပ်နောက်ကျောက် ဆုတ်ထားတဲ့ စာရွက်လေး လှမ်းပေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတာ ဆိုတော့ ကြိုးစား ဖတ်မနေတော့ပါဘူး။

အဲ ဆေးဆိုမှ ညက ချိုပြီသွားတဲ့ ကိစ္စ ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။

“ချို ရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ နာသေလား”

“မနာဘဲ နေမလား၊ တညလုံး ဇော်က နားမှ မနားတာ၊ ခုတောင် လမ်းလျှောက်ရင် ကွတတ တောင်ဖြစ်နေပလား မသိဘူး”

“ဒါဆို ဇော်ကို လျှောက်ပြလေ” ဆိုတော့

ချိုက ထိုင်ရာမှ ထပြီး အိမ်ရှေ့ မှ အိမ်နောက် အစမ်းလျှောက်ပြသည်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီခွက်လေး ကိုင်ရင်း ချို လမ်းလျှောက်ပုံကို ရှုစားတော်မူပြီး သကာလ

“အင်း မသိမသာလေးပါဘဲ၊ ကြည့်လို့တော့ ကောင်းသား ချိုရ”

ချိုက မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကဲ ကိုယ်တော်၊ သောက်ပြီး နောက်ဖေးပေါက်ကထွက်၊ ချို ဈေးသွားတာ တနာရီလောက်ကြာမယ်၊ ပြန်လာရင် နောက်ဖေးပေါက် ဖွင့်ထားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့” ပြောင်ချော်ချော်ပြောရင်း ချိုပါးလေးကို ရွတ်ကနဲ နမ်းပြီး နောက်ဖေးပေါက်က လှစ်ကနဲ ထွက်လိုက်သည်။

ကျော်စိုး ဆိုင်ကို တန်းပြေးပြီး သူ့ဆီက စက်ဘီးခဏယူကာ မြို့ထဲ ဈေးကို သုတ်ခြေတင်နင်းလာ ခဲ့တယ်။

ဟန်ကျချင်တော့ ဆေးဆိုင်မှာ လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း တယောက် အကူအညီနဲ့ ချိုလိုချင်တဲ့ ဆေးကို ရှာလို့ ရခဲ့တယ်။ လိုလိုမယ်မယ် ၁၀ လုံးဝယ်လိုက်တယ်။ ဒါတောင် ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးက

“ဟေ့ ဒါ ကိုယ်ဝန်မရအောင် သောက်တဲ့ဆေးကွ” လို့ ဆေးမှားမှာ စိုးလို့ သတိပေးသေးတယ်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ဒါဘဲလိုချင်တာ ဦးလေးရေ လို့ ဆိုချင်ပေမဲ့၊ ပါးစပ်ကတော့

“ဟုတ်လား ဦးလေး ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲက အကိုကြီး တယောက်ဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့” ဆိုပြီး အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြောလိုက်ရတယ်။

အပြန်လမ်းမှာ အောင်သန်းအိမ်ဘက် လှည့်ဝင်ရင်း အောင်သန်းကို ခေါ် ပြီး၊ ကျော်စိုး ဆိုင်ကိုပြန်လာ၊ အတူတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း ညက ချိုတို့ အိမ်မှာ စာအတော်ကျက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိပ်ချင်ပြေ

လဘက်သုတ်ကျွေးကြောင်း၊ ဘာညာ ကွဲကွဲ၊ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ကျက်ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့ သိတယ်လေ၊ ကျွန်တော် ချို အိမ်မှာ သွားအိပ်တယ်ဆိုတာ၊ အစကတဲက စီးဝါး ရိုက်ထားပြီးသား။

ဒါတောင် သူတို့က မင်း ချိုကို ဘာမှ မလုပ်လိုက်ဘူးလား လို့ အတင်းအောင့်အစ်မေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်က “အဟီး၊ စာတပုဒ်ရရင် တခါပေးနမ်းတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် စာတွေ ညက အများကြီးရသွားတာ”

သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို အားကျသလို ကြည့်သည်။ အမှန်အတိုင်းများ ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ကတော့ သရည်တွေ ချောင်းစီးသွားနိုင်တယ်။ တခါတလေ အဲလို လူလည် လုပ်ရတာလေးကလဲ အရသာ တခု။

“ဒါနဲ့ မင်းက စောစောစီးစီး ဈေး ဘာသွားလုပ်တာလဲ” ကျော်စိုးက မေးသည်။

ကျွန်တော်လဲ အရေးမကြီးဟန်နဲ့

“ချိုက ဆေးဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့” ဆိုပြီး ဝယ်လာတဲ့ ဆေးထုပ်ကို အိပ်ထဲက မြင်လောက်အောင်ဘဲ ထုတ်ပြပြီး ပြန်ထဲလိုက်တယ်။

သူငယ်ချင်း အရင်း ထဲမှာတော့ ကျော်စိုးက ဆက်မဖြေတော့၊ စာမေးပွဲ ကျပြီး သူဝါသနာ ပါရာ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး ဖွင့်ထားပြီး အဆင်ပြေနေလေရဲ့၊

အောင်သန်းကတော့ ဆက်ဖြေမယ်တဲ့၊ လေ့ခွက်ချည်းကျန် အလဲမလဲ ဆိုတဲ့ ဇွဲနဲ့ပေါ့။

ကျွန်တော်က တော့ အောင်မှကို ဖြစ်မှာ၊ တရက်လောက် ချိုနဲ့ အတူနေပြီးတဲ့ နောက် ရလာတဲ့ သုခက တသက်လုံး ဒီလို အတူနေဘို့ ငါကြိုးစားရမယ် ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မာ စေလိုက်တယ်လေ။

ခဏလောက် ဘဲ ထိုင်နိုင်တယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါပြန်အုံးမယ်၊ စာသွားကျက်လိုက်အုံးမယ်” ဆိုပြီး ထလစ်လာခဲ့တယ်။ သဘောပေါက်။

နောက်ဖေးပေါက်က လှစ်ကနဲ ပြန်ဝင်လိုက်တော့၊ ချိုက မီးဖိုချောင်မှာ ချက်လို့ ပြုတ်လို့၊

“လျှာအရင်း မျက်အောင် ဘာဟင်းချက်သတုန်း မိန်းမရေ” လို့ ဇော်ထဲက လူရွှင်တော်တွေ ဆိုနေတဲ့ လေသံနဲ့ မေးလိုက်တော့

“ငါးမြင်း ဘိုက်သား ရလာလို့ ဆီပြန်ချက်မယ်၊ ပုဇွန်ဆိတ်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ကျော်မယ်၊ ဘူးသီးဟင်းခါး”

“ဟ ဟား ဘိုက်တောင် ဆာလာပြီ၊ ကျက်ပြီလား” ဆိုတော့

“ဘာကျက်ပြီလားလဲ၊ ချိုက တခါမှ မချက်ဘူးတော့ ခုမှ စမ်းချက်ရမှာ၊ ဒါဘဲနော် ခုတဲက ပြောထားမယ်၊ ကောင်းလဲစား၊ မကောင်းလဲစား”

“စားမှာပေါ့ ချိုကလဲ၊ ချိုချက်ကျွေးတာဆို ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ဒါဆို ပြီးရော၊ လာ ချိုကို ချဉ်ပေါင်ရွက် ချောပေး”

ချိုဘေးနား ကပ်ထိုင်ရင်း ချဉ်ပေါင်ရွက် ချောရတာကိုက အရသာတခု၊ ပျော်လိုက်တဲ့ နေ့ရက်၊ တသက်လုံးဘယ်လိုမှ မမေ့။

ချိုကလဲ ကြီးစားပန်းစားချက်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ချိုဘေးကပ်ပြီး ချိုခိုင်းတဲ့ တောက်တိုမယ်ရ လေးတွေ ဝိုင်းကူ၊ ဟင်း ဝိုင်းမြီးပေး၊ နောက်ဆုံး ထွက်လာတဲ့ အရသာက “ဝှတ်”

ကဲ စားကြမယ် ၁၂ နာရီလဲ ထိုးပြီ၊ ဘိုက်လဲဆာနေပြီ ဆိုတော့ ချိုက “ဟောတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချို” ကျွန်တော်ကမေးတော့

ချိုက ရီကျဲကျဲနဲ့

“ထမင်းချက်ဘို့ မေ့နေတယ်၊ ထမင်း မချက်ရသေးဘူး” တဲ့

ဟား ဟား ဟား ဟား ဖြစ်ရမယ်၊ စိတ်ထဲကတော့ ထင်သား အားလုံး အဆင်ချောလှချည်းလားလို့

“ခဏလေးနော်၊ ချို ထမင်းချက်လိုက်အုံးမယ်” ဆိုပြီး ကမန်းကတန်း ထမင်း အိုး တည်တယ်။

ထမင်းအိုးတည်ထားရင်း ချိုက ကျွန်တော့်ဘေးလာထိုင်တယ်။

“ဇော် ဘိုက်အရမ်း ဆာနေပြီလား”

“ဆာသေးပါဘူး၊ စောစောက ဆေးဝယ်ရင်း ဟိုကောင်တွေနဲ့ လဘက်ရည်သောက်ခဲ့သေးတယ်”

ဆေးဆိုလို့ အိပ်ထဲကဆေး ချိုကိုထုတ်ပေးရင်း

“လိုလိုမယ်မယ် ဆိုပြီး ၁၀ လုံးဝယ်လိုက်တယ် ချို”

“ဘာ လိုလိုမယ်မယ်လဲ၊ အကြံအစည်နဲ့ ဝယ်တာများ၊ မသိရင်ခက်မယ်”

ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး နဲ့ ရီရင်း ညာတာပါတေးနဲ့ ချိုကို လှမ်းဖက်ရင်း

“ချစ်တာကိုး ချိုရ” ဆိုရင်း နှာခေါင်းက သက်သေပြလိုက်တယ်၊ ပါးမို့မို့လေးကို။

“ချို ဟိုစကား ကြားဘူးလား”

“ဘာ စကားလဲ”

“ထမင်း မစားခင် တစ်၊ စားပြီး တစ်” ဆိုတာလေ

“ဟင် ဘာကိုပြောတာလဲ ဇော်၊ မကြားဘူးပါဘူး”

“အာ ချိုကလဲ၊ အဓိပ္ပါယ်က မစားခင် တစ်ကြိမ်လုပ်ပါ၊ စားပြီး တစ်ကြိမ်လုပ်ပါတဲ့၊ အသက်ရှည်တယ်၊

အနာကင်းတယ်တဲ့၊ လာ ခု ထမင်း ချက်ထားတုန်း မစားခင် တစ်” ဆိုပြီး ချိုကို အိပ်ခန်းထဲ လက်ဆွဲ ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ လမ်းမှာ ချိုက

“ဇော် အဲဒါ ညနေစာရော ပါလားဟင်” တဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ဘဲ ကျွန်တော့်အစား အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပါဗျာ။

ဒီလောက်ဆိုရင် ချိုနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ရှေ့ဆက် စာဖွဲ့ ပြနေရင် ကြွားတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်ကုန်မယ်။ အဲဒီ ချိုနဲ့ နေခဲ့တဲ့ ၂ ရက်နဲ့ တပိုင်း ကာလလေးက တယောက်နဲ့ တယောက်ကို ပိုခိုင်မြဲ စေခဲ့တာကတော့ အမှန်။

ဘာလိုလိုနဲ့ စာမေးပွဲ ကြီး ကိုရောက်လာပါလေရော၊ ချိုကတော့ ၁၀ တန်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖြေပြီးမှ ဖြေရမယ်။

ကျွန်တော်က စာမေးပွဲကို ဘာသာတိုင်း နှစ်ခါဖြေရတယ်၊ ကျောင်းမှာ ရေးဖြေတခါ၊ ချိုဆီမှာ နှုတ်ဖြေတခါ၊ စာမေးပွဲဖြေပြီး ပြန်လာတိုင်း ချိုက ကျော်စိုးတို့ဆိုင်မှာ စောင့်နေတယ်၊ မေးခွန်းပြပြီး ဒါကဖြင့် ဒီလို၊

ဟိုဟာကဖြင့် ဟိုလို စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ ချို့ကိုရှင်းပြရတယ်။ ချို့က သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူ့အမှတ်ပေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်တော့ ဟုတ်နေတာဘဲ။ ကျွန်တော် အားလုံးဖြေနိုင်တယ်။ ဖြေရတာလဲ အားရတယ်။

ကျွန်တော်စာမေးဖြေပြီး ၂ ပတ်လောက်အကြာမှာ ချို့တို့ ဖြေရတယ်။ ချို့က အပြင်ဖြေဆိုတော့ အိမ်နဲ့ နဲနဲ လှမ်းတဲ့ ကျောင်းမှာ ဖြေရတယ်။ ကျွန်တော်က ချို့ရဲ့ အပို့တော်၊ အကြိုတော်ပေါ့။ စက်ဘီးနဲ့။ မနက် ချို့ကို စက်ဘီး နောက်ခံမှာ တင်ပြီး ကျောင်းကို လိုက်ပို့တယ်။ စာမေးပွဲ အချိန်အတွင်း အပြင်လူ မပေးဝင်တော့ ကျောင်းအပြင်က သစ်ပင်အောက်မှာ ချို့ကို ထိုင်စောင့်ရင်း ဖြေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ ဖြေပြီး ချို့ထွက်လာတော့ အမောတကော ဖြေနိုင်လားလို့ မေးရင်း နားမလည်တဲ့ မေးခွန်းစာရွက်ကို ယူကြည့်တယ်။ ချို့မရတာက အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ သင်္ချာ၊ ကျန်တာတွေတော့ ရပါတယ်။ အောင်ချင်လဲ အောင်နိုင်တယ်။ ကျချင်လဲ ကျနိုင်တယ်။ ကံဘဲ။ ချို့ကတော့ အပြုံးမပျက် ပါဘူး။ ဘာပြောလဲဆိုတော့ “ချို့က ပန်းဘုရင်မလေး လုပ်မဲ့သူဘဲ။ အောင် အောင် မအောင်အောင် အရေးမကြီးပါဘူးတဲ့” စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့က အတူတွဲပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လိုက်သေးတယ်။ အင်္ဂလိပ်ကား၊ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးက ကစ်(စ)ပေးပြတော့ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတွဲကလဲ အားကြမခံ ပြန်ပြီး ကစ်(စ)ပေးပြလိုက်တယ်။ ဟင်း ဒီလိုလာစမ်းလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ငဇော်ဘဲ။

အင်းလေ လောကကြီးမှာ အပျော်တွေချည်းဘဲအမြဲစုမနေပါဘူး။ ပျော်လွန်းရင် ငိုရတတ်တယ် ဆိုတဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်က အပျော်လွန်တိုင်း အမေပြောခဲ့တာ သွားသတိရသွားတယ်။ ပုတ်ရင်ပေါ်၊ ဟုတ်ရင်ကျော် ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တွဲတာ နဲနဲများသွားတော့ ဘာလိုလို သတင်းထွက်လာတယ်။ အဓိက က ချို့ကို ပြောကြတာပေါ့။ သတင်းကို သယ်လာတာက ကျော်စိုး၊ သူက စာအုပ်ဆိုင် ထိုင်တယ်ဆိုတော့ တရပ်လုံးက သူ့ဆီက စာအုပ်ငှားရင်း သူ့ကို မသိမသာ စပ်စုတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သူ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုတာ လူတိုင်းက သိနေတာဘဲ။ သူကတော့ ဖာဖာထေးထေးဘဲ ရိုးရိုးသားသားပါ။ ဘာညာ ရှိုးသေးတယ်။ သိတယ်မှုတ်လား၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေအကြောင်း၊ အဲလိုဖုံးလေ ပိုပြောလေချင်ဘဲ။

ဒီသတင်းကို ကျော်စိုးသယ်လာလာချင်းကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါတွေက ကြိုတွက်ပြီးသားဘဲ။ စိတ်မကောင်းတာက ချို့ဘက်က။ ခလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တယ် ဆိုတဲ့စကားကို ချို့ခံနိုင်ပါ့မလား။ ဟဲ့ ငါက မုန့်ပေးကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ခလေးက ငါ့မုန့်ကို အတင်းတောင်းစားလို့ ပေးလိုက်တာ လို့ တရပ်ကွက်လုံးကို ပြန်လှန်ရန်တွေ့လို့လဲ ရတာမဟုတ်တော့။ ချို့အတွက် အရမ်းစိတ်ပူတယ်။ ပြီးတော့ ချို့ကို ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိနေတော့ ရည်မှန်းချက်တွေ မပြည့်ခင် ဝေးရမှာကလဲ အရမ်းကြောက်တယ်။ အဲလိုတွေးမိတော့ လူက ပျာယာခတ်သွားတယ်။ တွေးလေ တွေးလေ အတွေးက အကောင်းဘက်က တခုမှ ဝင်မလာဘူး။

တွေးရင်း သူ့အမတွေများ ဒီအကြောင်းကို သိသွားရင်ဖြင့် ဟူး . . . ဆက်တောင်မစဉ်းစားရဲဘူး။ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး အချိန်တုန်းက ဒီအကြောင်းကို မတွေးမိခဲ့ဘူး။ ချို့ ပြောသလောက်လေးဘဲ။ လူတကာ တော့ ကဲ့ရဲ့ ကြမှာပေါ့ ဆိုတဲ့ စကားလေးလောက်ဘဲ တွေးပြီး ဒီလောက်တော့ အပျော့ ဆိုပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ကြတာ။ အင်းလေ ချို့က ဒီအကြောင်းတွေမှ မသိတာ။ သိများ သိသွားလို့ကဖြင့် သွားပြီ။ တကယ့်ကို သွားပြီ။ တပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်လာတယ်။ ဖြစ်ခဲ့တာက သူ့အမ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ဆိုတော့၊ လွမ်းခန်းတော့ ရောက်တော့မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်လိုရှင်းရပါ။

ချို့တော့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ ပြောနေပြီဆိုတာ သိမှ သိရဲ့လား မသိဘူး။ သူက ရပ်ကွက်ထဲမှာ အပေါင်းအသင်း နဲ့တယ်လေ။ အရင်ထဲက သူက သူ့ဟာသူ နေတာ များတယ်။ ကျွန်တော့်လို ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် မရှိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူတကာနဲ့သိတယ်။

ဒီအကြောင်း ချို့ကို ပြောပြတော့ ချို့က ပြောပစေပေ့တဲ့။ ချို့ အစောကြီးထဲက ကြိုတွက်ထားတာဘဲဟာ။ ချို့က အပြောဘဲ ခံမယ် ဇော်နဲ့ တော့ အကွဲ မခံဘူး ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ဘဲ ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ချို့ အမတွေက

သဘောမတူရင်ရော မေးတော့

“မတူဘလူပေါ့၊ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ သူတို့လဲ သူတို့ ယူချင်တဲ့ ယောက်ကျားကို ယူတယ်၊ ချိုလဲ ချိုကြိုက်တဲ့ ယောက်ကျားကို ယူမယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ အရေးကြီးတာက ဇော် ချို့ကို ယူဘို့ဘဲ၊ ချိုကြောက်တာ ဇော် ချို့ ကိုပြစ်သွားမှာကိုဘဲ”

ချိုကတော့ ရှင်းတယ်၊ ပြတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ချို့ လိုဘဲ၊ ရပ်ကွက်က ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော့် မိဘ တွေ သဘောမတူဘူး ပြောလဲကျွန်တော် နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မှာ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်ကို တားဆီးနိုင်မဲ့ နှလုံးရောဂါတို့လို ဘာညာ ရောဂါတွေလဲ မရှိဘူး။ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေး ကောင်းတုန်း။

ပြဿနာက ချို့ အမတွေနဲ့ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ။ ဒီကိစ္စကို သူ့အမ တွေက သူ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် . . . တယောက်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို တယောက်က မသိပေမဲ့၊ ၂ ယောက်ထဲက တယောက်ယောက်က သဘောမတူ လို့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ချို့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် စောစောက ပြတ်သားရဲရင့်တဲ့ ချိုက အဲဒီကိစ္စ ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေါင်းသင်းမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်သလား။

အဲ သူ့အမတွေဘက်ကလဲ စဉ်းစားကြည့်ရင် သူတို့နဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ ညီမကို ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို တသက်လုံး ယောက်ဖ တော်ရမဲ့ ကိစ္စ၊ အသက်ချင်း ကွာတာလေးကို ဘဲ အကြောင်းပြပြီး ဇွတ် သဘောမတူဘူး ငြင်းနေလဲ ချို့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိမှာဘဲ၊ ဒီတော့ သူ့ညီမကို ဒီကောင်လေးက ငါတို့နဲ့ ဖြစ်ခဲ့တယ် လို့ဘဲ တခွန်းထဲပြောလိုက်၊ ပွဲက ပြီးပြီ၊ ပတ်စာခွာ ဖျာသိမ်းဘဲ။

နောက်တနည်းက ဒီကိစ္စကို သူတို့ ချို့ကို မပြောခင် ကျွန်တော်က ချို့ကို ရိုးသာစွာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ ဆိုတာ အသာထား၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ ဆိုတာ ကို အရင်စဉ်းစားရမယ်။ ချို့ရယ် ကိုယ်အခုပြောမဲ့ စကားကို နားနဲမနာ ဖဝါး နဲ့ နာပါနော် ဆိုပြီး ဇော်လမ်း စဆုံး ဇော်စုံ ခင်းလိုကတော့ ဖဝါး နဲ့ မနာဘဲ ဖဝါးနဲ့ ကန်သွားမှာက သေချာပေါက်ဘဲ၊ ဗေဒင် မေးစရာမလိုဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ အခုကိစ္စက တကယ်ဖြစ်လာတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ စဉ်းစားမိသေးတာဘဲ ရှိသေးတယ်၊ ရင်ထဲက မီးလို ပူနေပြီ၊ သေချာတယ်၊ ဖြစ်လာမှာကတော့ အနေနဲ့ အမြန်ဆိုတာ ကျိမ်းသေပေါက်ဘဲ၊ အခုမှ ဒုက္ခ နဲ့ လှလှ နဲ့ တော့တွေ့ပြီ၊ ကယ်တော်မူကြပါဗျို့ လို့သာ ထိုင်အော်လိုက်ချင်တော့တယ်။

ဟား ဟုတ်ပြီ၊ အကြံရပြီ၊ ခိုးပြေးမယ်၊ ချို့ကို ဒီရက်အတွင်းမှာ ခိုးပြေးမယ်၊ ဒါဆို ပြဿနာ အားလုံး ရှင်းသွားပြီ၊ ဘယ်သူဘာပြောမလဲ၊ သူ့အမတွေလဲ ဘာမှ ပြောလို့မရတော့ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ ဖျက်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဟ ဟ ပိုင်လိုက်တဲ့ အကြံ၊ တော်လိုက်တဲ့ ငါ၊ မနက်ဖြန် ချို့ကို တိုင်ပင်ရမယ်၊ ချိုကတော့ ဒီည မျက်ခုံး လှူတ်နေမှာ မြင်ယောင်သေး၊ ဟေး ဟေး

တစုံတခုကို စဉ်းစားမိပြီး ဒိုင်းကနဲ တက်နေတဲ့ အပျော်က ဒုန်းကနဲ ပြန်ကျသွားတယ်၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်တို့ စုံတွဲကို ဘယ်သူက လက်ထပ်ပေးမှာလဲ၊ ကျွန်တော်က အခုမှ ၁၆ နှစ် တရက်စွန်း။ တောက်၊ ဒီအရွယ် ခိုးပြေးလိုကတော့ ပြဿနာတွေ တလှေကြီးတက်သွားမယ်၊ ဒီတော့ အကောင်းဆုံး နဲ့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကို အဖြေရှာရမယ်၊ ဟေ့ လူဘဲ၊ လူလုပ်ရင် လူတောင်ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားပေးလိုက်တယ်၊

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒေါ် ထားဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးတယောက်ရှိတယ်၊ တရပ်ကွက်လုံးရဲ့ သတင်းမျိုးစုံကို သူသိတယ်၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ရပ်ကွက် သတင်းဖြန့်ချိရေး ဌာနပေါ့၊ သတင်းစာထဲ ပါလာတဲ့ သတင်းတောင် သူက မှားတယ်၊ အမှန်က ဒီလိုဆိုပြီး လို့ တအိမ်တက် တအိမ်ဆင်းလိုက်ပြောရင်တောင် တရပ်ကွက်လုံးက လက်ခံသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရပ်ကွက် တော်တော်များများ မှာ ရှိပါတယ်။

အခု ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စလဲ ဒေါ် ထားနားပေါက်ကြားသွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော်ရိပ်မိလိုက်တယ်။ တိုက်စစ်စရတော့မယ်။ ငြိမ်နေလို့ ကတော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်တဲ့ အပြင် အရှုံးပါပေါ် သွားနိုင်တယ်။ တိုက်ရင်း ရှုံးတာက မြတ်သေးတယ် ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်း စိတ် နှလုံးသွင်းလိုက်တယ်။

နာမည်အကြီး ဆုံး ဒေါ်မြ ဆိုင်က ရှယ် လဘက်သုတ် တပွဲ ဝယ်လိုက်တယ်။ လက်ဘက်ကောင်းစားချင်ရင် ပုဇွန်ခြောက် များများထည့်ရတယ်။ ဆီရွှေ့ ဆမ်းရတယ် ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ညီအောင် ပိုက်ဆံပိုပေးပြီး သုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ လဘက်ထုတ်လေး ကိုင်ပြီး ဒေါ် ထားတို့ အိမ်ရှေ့ ကဖြတ်လျှောက်တော့ အိမ်ရှေ့ မှာ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း လောကကြီးကို သုံးသတ်နေတဲ့ ဒေါ် ထားနဲ့ တန်းတိုးတယ်။

“ဒေါ် ထား နေကောင်းလား”

ခပ်တည်တည်ဘဲ လမ်းမပေါ် က အော်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“အေး ကောင်းတယ်။ ငဇော် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်မှမသွားဘူး ဒေါ် ထားရေ၊ ဒေါ် ထားဆီ တမင်လာတာ၊ တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

ကြားသားမိုးကြိုး၊ ကျွန်တော့်လို ၁၆ နှစ်အရွယ် ကောင်လေးက အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ် အဖွားကြီးကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ဆိုတော့ အဖွားကြီး နဲ့ ပြူးသွားတယ်။ မျက်လုံး။

“ဘာများလဲ ကွဲ့”

“ဒီလိုဘာဘဲဒေါ် ထားရယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် လဘက်သုတ်ပါ ဝယ်လာတယ်။ လဘက်စားပြီး ပြောကြတာပေါ့” ဆိုပြီး ဆွဲလာတဲ့ လဘက်သုတ်ကို ဒေါ် ထားဆီ လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

ဒေါ် ထားလဲ ကျွန်တော့်လဘက်သုတ်ကို ပုဂံထဲ လှယ်ထဲပြီး အသင့်ရှိနေတဲ့ ရေနွေးကြမ်း အိုးပါ ဆွဲချလာတယ်။

“ဘာများလဲကွဲ့”

ဒေါ် ထား မအောင့်နိုင်၊ ထိုင်တောင် မထိုင်ရသေးဘဲ ရေနွေးအိုးနဲ့ လဘက်ပုဂံချရင်း လှမ်းမေးသည်။

“ဒီလို ဒေါ် ထားရေ၊ ဒေါ် ထားလဲ ကြားမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် နဲ့ ချိုချို ဇော်လမ်းလေ”

ဒေါ် ထား မျက်လုံး အစုံ ဝင်းလက်သွားတယ်။ ပြောစရာ အတင်း တော့ရပြီပေါ့။

“ဒေါ် ထားကို ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘဲ ပြောပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဒေါ် ထားဆီက အကြံဉာဏ် လေးလဲ လိုချင်လို့၊ ဒေါ် ထားက ဗဟုသုတ လဲ စုံတယ်မှတ်လား” နဲ့ မြေကပ်ပေးလိုက်တယ်။

“အမလေး ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ ငဇော်ရယ်” ဒေါ် ထားမနေနိုင်။

“ဒီလို ဒေါ် ထားရဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက တချို့လူတွေက ကျွန်တော်နဲ့ ချိုချို ဖြစ်နေကြတာကို အပြစ်ပြောချင်ကြတယ်။ အပြစ်ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒေါ် ထားရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ချိုချို နဲ့ ကအသက် ကွာတော့ သူတို့ အမြင်မှာ ခလေး မုန့်ပေးကြိုက်တာတို့ ဘာတို့ ညာတို့ ပေါ့ ဒေါ် ထားရယ်၊ အဲဒါမျိုး ပြောချင် ကြတယ်”

အောက်သံလေး နဲ့နဲ့ ပြစ်လိုက်တယ်။

“အေး အေး ဒေါ် ထားလဲ ကြားတယ်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ဒေါ် ထားရယ်၊ သူတို့က ဇော်လမ်းကို သေချာ မသိတော့ ရမ်းပြောကြတာ၊ အခု ဒေါ် ထားက လူကြီး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် နဲ့က ကိုယ့် ဆွေမျိုး ရင်းချာလို နေတာ မှတ်လား”

“အေးလေကွယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့”

“အမှန်တော့ ဒေါ် ထားရေ၊ ကျွန်တော်က ချိုချို ကို မရမက လိုက်တာ၊ ပထမတော့ ချိုချိုက ကျွန်တော့်ကို အတင်းညှင်းတာပေါ့ ဒေါ် ထားရယ်၊ အရွယ်ကလဲ မတူဘူးမဟုတ်လား၊ သူက ရှက်လဲ ရှက်တာပေါ့၊ ခလေး တယောက် ကသူ့ကို ကြိုက်ရပါ့မလားဆိုပြီးတော့ပေါ့” ကျွန်တော်လဲ ပြောရင်း အာခြောက်လာတော့ ရေနွေး တခွက်ယူသောက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဆက်ပြီး

“ဒေါ် ထားဘဲ စဉ်းစာကြည့်လေ၊ အချစ်မှာ မျက်စိပါတာမှ မဟုတ်တာ၊ ချိုချိုကို ကျွန်တော် ကသူ့ဟာသူ ချစ်မိသွားတာဘဲ။ ဦးလေး ဦးပန်းမောင် နဲ့ ဒေါ် ထားလိုပေါ့” ကျွန်တော် နဲ့ ရမ်းတုတ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ပန်းမောင်က ငါ့ကို ငယ်ငယ်လေးထဲက ချစ်ပြီး ရအောင်ပိုးလာတာ” ဟုဆိုရင်း မနှစ်က ဆုံးသွားသော သူ့ယောက်ျားကို သတိရသွားဟန်တူရဲ့၊ အရည်လေးတွေတောင် စို့လာတယ်။ မျက်ဝန်းမှာ။

ကျွန်တော်လဲ အကွက်ရသွားတော့ ဆက်ပြီး

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ ဒေါ် ထားရေ၊ အချစ်ဆိုတာ သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာတာ၊ ကြီးတာ ငယ်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ချိုချိုမှ ပြန်မချစ်ရင် စာမေးပွဲ လဲ မဖြေတော့ဘူး၊ ကျောင်းလဲ ဆက်မတက်တော့ဘူး ဆိုပြီး အတင်း ဇွဲနဲ့ ကြိုးစားမှ နောက်ဆုံး ချိုချိုက သနားပြီး ပြန်ချစ်သွားတာ ဒေါ် ထားရ”

“ကူညီပါအုံး ဒေါ် ထားရယ်၊ အဲဒါ ရုပ်ကွက်ထဲက လူတွေက အထင်မှားပြီး အတင်းပြောချင်ကြတာကို အမြင်မှန် ဝင်လာအောင် ဒေါ် ထားကို လာအကူအညီတောင်းတာ ဒေါ် ထားရေ”

ဒေါ် ထားလဲ လဘက်ကို ခတ်စားရင်း

“လဘက်လေးက ကောင်းလိုက်တာ ငဇော်ရယ်၊ ပုဇွန်ခြောက် ကလဲနိုင် ဆီကလဲ ရွဲ ဆိုတော့ လျှာဖျားမှာ အိနေတာဘဲ”

အရေးထဲ လဘက်ကို လာချီးမွန်းနေသေးတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ် ထားရ၊ ဒေါ် မြဆိုင်က ဒေါ် ထားအတွက် ရှယ်သုတ်လာခဲ့တာ”

“ဘာမှ မပူနဲ့ ငဇော်ရ၊ ဒီကိစ္စ ဒေါ် ထား ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါ် ထားရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ချိုချို မင်္ဂလာ ဆောင်ဖိတ်စာ လာကမ်းရင် ဒေါ် ထားအတွက် ယိုးဒယား ပါတိတ် အကောင်းစား လေးနဲ့ပါ လာကန်တော့ အုံးမယ်”

မက်လုံးလေး တခုပါ အပိုဆုပေး ပြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဆစ်နဲ့နဲ့ တောင်းလိုက်သည်။

“အော် ဒါနဲ့ ဒေါ် ထားရေ၊ ကျွန်တော့် အိမ်က ဒေါ် ထားကို ဒီအကြောင်းမေးရင် ကြည့်ကျက် လုပ်ပေးအုံးနော်၊ ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး ဒေါ် ထားရယ်”

“အေးပါ ငဇော်ရယ်၊ ဒေါ် ထားနားလည်ပါတယ်၊ စိတ်မပူနဲ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒေါ် ထားနဲ့ လာတိုင်ပင် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ် ထား၊ ကျွန်တော် သွားအုံးမယ်နော်”

“အေး အေး”

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် တကွက်တက်လိုက်သည်။ လူတွေ စိတ်ထင်ရာ ရမ်းတုတ် နေတာထက် စာရင်တော့ အဲလိုလေး နားလည်သွားတာက ပိုကောင်းတယ် လို့ ကျွန်တော်ထင်တာဘဲ။

အင်း မတင်နဲ့ မသန်း ကိစ္စလဲ ရှင်းရအုံးမယ်၊ မောတယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ တဲ့။

ဒေါ် ထားနဲ့ ပြောဆိုပြီး နောက်နေ့ မတင်ရှိတဲ့ စက်ချုပ်ဆိုင်ကို သွားလိုက်တယ်။ အချိန်သိပ်ဆွဲလို့က မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ဆီ နားမပေါက် ကြားခင် ရှင်းထားမှ၊ မတင်နဲ့ တွေ့တော့ မတင်ကို ပြောစရာ ရှိလို့ ဆိုပြီး အပြင် ခဏ ခေါ် ထုတ်လာခဲ့တယ်။ လူရှင်းတဲ့ လဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း လဘက်ရည် ၂ ခွက်မှာလိုက်တယ်။

“မတင်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောစရာ ရှိလို့”

“ဘာများလဲ ငဇော်”

“ချိုချိုနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ၊ အဲဒါ မတင်ကို အသိပေးမလို့၊ နောက်ပြီး . . .”

“မတင် ကျွန်တော့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ မတင်နဲ့ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ချိုချိုလဲ သူငယ်ချင်း တွေဖြစ်နေရာကနေ ချိုချိုကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်သွားတယ် မတင်ရာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ချိုချိုကို ဖွင့်ပြောတော့ ချိုချိုက သေချာ စဉ်းစားပြီး အဖြေပြန်ပေးတယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ဘို့ အထိပါ အစီအစဉ်ရှိတယ်။ အဲဒါ မတင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကအရင်က ဖြစ်ခဲ့ဘူးတော့ မတင် အထင်လွဲမှာ ကျွန်တော် စိုးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မတင်ရာ၊ ကျွန်တော် ချိုချို ကို တကယ်ချစ်တာပါ”

စကားရှည်ကြီးကို တောက်ရှောက် ပြောချလိုက်တယ်။ မထူးဘူး၊ လူလည်ကျလို့လဲ မရဘူး၊ ဒီကိစ္စက ရှင်းရှင်းလေး၊ ကာယကံရှင် နားလည်ဘို့ဘဲလိုတယ်။ ကာယကံရှင် နားလည်လို့ကတော့ ကိစ္စ ပြီးပြီ။

မတင်ဘာမှတော့ ပြန်မပြော၊ လဘက်ရည်သောက်နေသည်။ ကျွန်တော် မအောင်နိုင်

“မတင်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ နားရော နားလည်ရဲ့လား”

“ခဏနေစမ်းပါ ငဇော်၊ ဒီမှာ မတင် စဉ်းစားနေတယ်” ဆိုတော့

“မတင် ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့လား၊ ကျွန်တော် ချိုချိုကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“ဟဲ့ နင်နဲ့ ချိုချိုနဲ့ ကလွန်လွန်ကြူးကြူးတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား”

မထင်မှတ်တဲ့ ဒေါင့်က ဝင်လာတဲ့ မေးခွန်း၊ ဦးနှောက်ထဲ နဲ့နဲ့ အလုပ်ရှုတ်သွားတယ်။ မဖြစ်သေးဘူးလို့ ဖြေရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ ပေါ့။ အင်း မဖြစ်သေးဘူး ဆိုရင် သူ့ခွဲ နိုင်တယ်။ ဖြစ်ပြီးပြီဆို သူလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ တကယ်လဲ ဖြစ်ပြီးနေပြီ၊ ဒီတော့ “အင်း မတင်၊ ဟို မတင်တို့ ရွာပြန်တဲ့ နေ့က”

မတင် နဲ့နဲ့တွေ့ဝေသွားတယ်။ ခဏလောက် ငြိမ်သွားပြီး နောက် “ဒါဆိုလဲ မတင် ဘာပြောလို့ ရတော့မှာလဲ၊ မင်းကလဲ လက်သွက်လိုက်တာ လွန်ရော”

ပြောတော့ပါဘူးလေ၊ အဲဒါ သူဘဲသင်ပေးပြီးတော့ လို့ဆိုတာ၊ “အေး ကြည့်ကျက်လုပ်၊ တော်ကြာ အချိန်မတန်သေးဘဲ ကြော်မကောင်း ကြားမကောင်း တွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

“ဟို ဟို သူဆေးသောက်တယ် မတင်” မဝံမရဲ နဲ့ ပြောမိတယ်

“ဒါမျိုးတော့ တယ်တတ်၊ မတင်သွားမယ်” ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်တော့

“မတင် ကို ကျွန်တော် လာပြောပြတယ်ဆိုတာ ချို့ချို့ ကိုပြန်မပြောပြပါနဲ့နော်”

ဒိုင်းကနဲ့ မျက်စောင်းထိုးပြီး ထထွက်သွားတယ်။

အိုကေ။ ဂူး . . ရင်ထဲက အလုံးကြီး နဲ့ကျသွားတယ်။

အင်း ဒီအချိန်ဆို မသန်း ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ၊ ကျောင်းပိတ်ထားတာ ဆိုတော့ အိမ်မှာဘဲ ရှိမယ်။ အတော်ဘဲ ချိုချိုက သူ့သူငယ်ချင်း အိမ်သွားလည်အုံးမယ် လို့ မနေ့က ပြောထားတာဆိုတော့၊ အိမ်မှာ သူတယောက်ထဲ။ နောက်ဖေးပေါက်က မဝင်တော့၊ အိမ်ရှေ့ ကဘဲ ခပ်တည်တည် တက်လာခဲ့တယ်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ မသန်းကို တွေ့တော့

“မသန်း ဘယ်မှမသွားဘူးလား” ခပ်တည်တည် မေးရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ငဇော် နင်ဘာလုပ်တာလဲ” အလန့်ထညက် လှမ်းမေးသည်။ အရင်တုန်းကလို သူထင်နေလားမသိ။

“ဟ ဟ ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့” ကျွန်တော် မိုးပေါ် ကိုထောင်ပြစ်လိုက်သည်။

သူလန့်သွားသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ငဇော် နင့်ကို ငါပြောထားပြီးသားနော်၊ နင် နင် ငါ့ကို ပြဿနာ လာမရှာနဲ့”

“အာ မသန်းကလဲ ဘာတွေ ရှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ကာတွန်းလာဖတ်တာပါ၊ နောက်ပြီး မသန်းကို အသိပေးစရာလဲ ရှိလို့”

“ဘာ အသိပေးစရာလဲ၊ ငါ့ကို မဟုတ်တရုပ်တော့ လာမလုပ်နဲ့နော်”

“အာ မသန်းကလဲ ကျွန်တော် မသန်းကို ကျွန်တော့် နှလုံးသားရေးရာ ကိစ္စ တိုင်ပင်မလို့ပါ” စကားကြီး စကားကျယ် သုံးလိုက်သည်။

“အမလေး ငဇော်ရယ်၊ နင်က ကြိုက်မဲ့သူတွေနေလို့လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ ဆိုတာ မသန်းနဲ့ အများကြီး ပတ်သက်နေတယ်၊ ကြိုပြောထားမယ်၊ ကျွန်တော် အတည်ပြောနေတာ၊ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်” ခပ်တည်တည်ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။

“အေးပါ၊ အေးပါ”

“ပြောရင် မသန်း အံ့ဩသင့်သွားမယ်၊ ဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ မသန်းညီမ ချိုချို”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် မသန်း၊ ချိုချို၊ ကျွန်တော် ချိုချို ကို တကယ်ချစ်နေတာ၊ အဲဒါ မသန်း သဘောတူလား”

တိုက်ရိုက်ဘဲ မေးချလိုက်သည်။

“နင် နင် ငါ့ကို မကြေနပ်လို့ ချိုချို ကို ကြမလို့ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်ကလဲ ဟန်မဆောင်တတ်။

“ဒီမှာ မသန်း ကျွန်တော် ဒီလောက် အောက်တန်းမကျဘူး၊ မသန်းကို အခု ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောတာက ချိုချို အမတယောက်အနေနဲ့ သိသင့်တယ် ထင်လို့၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်နဲ့ ချိုချိုက ရိုးစားဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ဘို့ပါ အစီအစဉ် ဆွဲပြီးသား၊ ကျွန်တော် ချိုကို ချစ်တာ ရင်ထဲက ချစ်တဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်တာ၊ မသန်းနဲ့ ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်းလို ပြီးပြီးရော မဟုတ်ဘူး”

စိတ်ထဲ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ရင်ဖွင့်ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ပြောမည့် စိတ်ကူးက ဒီလိုမဟုတ်၊ အခု ဇာတ်လမ်းက မသန်းဖြစ်သွားသည်။ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် မသန်းကို တော့ ကျွန်တော် မကြောက်၊ စိတ်ထဲကကို မကြောက်တာ။

ငယ်ငယ်ထဲက။

မသန်းလဲ နဲ့ ဖြူသွားပုံရသည်။ စိတ်ထဲကလဲ ယုံသွားပုံပါဘဲ။ လေသံက နဲ့ပျော့လာသည်။

“နင်တကယ်ပြောတာနော်”

“ဒီမှာ မသန်း၊ ကျွန်တော်အပျော်ကြိတာ ဆိုရင် မသန်းကို တောင် ဖွင့်ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး။ အခု ဖွင့်ပြောတာက မသန်း အထင်မှားမှာ စိုးလို့ ကြိုရှင်းထားတဲ့ သဘောဘဲ”

ရင်ထဲမှာ မကြေနှပ်စိတ်ကြောင့် လေသံက နဲ့ မာဆဲ။

“အေးပါ။ အေးပါ။ နင်တကယ် အတည်ကြံရင် ပြီးတာဘဲ။ ငါက ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ချိုချိုက နင့်ထက် အများကြီး ကြီးတော့ ကြာရင် နင် စိတ်ပြောင်းသွားမှာ ငါကစိုးတာပါ”

လေပြေလေး တိုက်လာပြီ။

“မပြောင်းဘူး။ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းဘူး။ မသန်းစောင့်ကြည့်”

“ကြည့်မယ်။ ကြည့်မယ်။ နင်မဟုတ်တရုတ် လုပ်လို့ကတော့ နင်နဲ့ငါ အတူဘဲ”

နဲ့တော့ ထွက်ခတ် ခတ်သွားသေးတယ်။ မိန်းမတွေများ ဒီလိုဘဲ။ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာ တွေတော့ရှင်းသွားပြီ။ ခုမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တော့မယ် လို့ထင်တာဘဲ။ ဟ ဟ ။

“ငဇော် အိမ်ခဏစောင့်နေစမ်း။ ငါ အပြင်သွားစရာ ရှိလို့။ တော်ကြာ ချိုချို ပြန်လာတော့မယ်။ သူသော့ မယူသွားဘူး”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၃ နာရီ ထိုးခါနီး။ မတင်က ၅ နာရီလောက်မှ ပြန်လာမှာ။ အခု ချိုချို ပြန်လာလို့ကတော့ နှစ်ပါးသွား တခန်းလောက် ကလို့ရတယ်။ ပျားက မုတ်ဆိတ်ကို လာဆွဲတာလား။ မုတ်ဆိတ်က ပျားဆွဲ ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာလား တော့မသိ။ ကံများကောင်းချင်တော့ ဒီလို။

“မသန်း ဘဲကြီးနဲ့ ချိန်းထားတာ မဟုတ်လား။ သွားပေါ့။ ဒါဘဲနော်။ မသန်းကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီနော်။ ချိုချိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရိုးစားနော်။ အခု မသန်းရှောင်ပေးတာနော်”

မထိတထိလေး စလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်လိုရေစက်လဲ မသိ။ မသန်းဆို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မကြောက်။

“အေး၊ ငါကလဲ နင့်ကို စကားကုန်ပြောပြီးပြီ။ နင်မဟုတ်တရုတ် လုပ်လို့ကတော့ သွားချီး ယိုးဒယား က ကသွားမယ်မှတ်”

သူကလဲ ခတ်တည်တည် ပြန်ကြိမ်းပြီး။ ပိုက်ဆံအိပ်လေးဆွဲကာ ကျော့ကျော့လေး အိမ်ပေါ် ကဆင်းသွားပါတော့တယ်။

စားပွဲပေါ် ခြေနှစ်ချောင်းတင်ပြီး။ အိမ်ဦးနတ်လို စတိုင်နဲ့ အိမ်ရှေ့ ခုံမှာ ထိုင်ရင်း ချို ပြန်အလာကို စောင့်နေတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ဖြစ်တာလဲ နဲ့ကြာပြီဆိုတော့ အခုလို အခွင့်အရေးရတုန်း အပြည့်အဝ အသုံးချဘို့ စိတ်ကူယဉ်နေမိတယ်။ ချိုကလဲ ကြာလိုက်တာ။

၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ ချိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့ဩသင့်သွားတယ်။

“ဟင် ဇော် ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ။ မသန်းရော” ဆိုပြီး ဝင်လာတယ်။

“မသန်း ဇော်ကို အိမ်စောင့် ခိုင်းပြီး အပြင်ထွက်သွားပြီ။ အခုအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ အပိုင်ဘဲ”

ဆိုရင်း ချိုလက်ကို ဆွဲကာ အခန်းထဲဆီ ဦးတည်လိုက်တယ်။ အချိန်ရှိခိုက် လုံးလစိုက်တဲ့။

“မပိုင်နဲ့ ဇော်ရေ၊ ချို ဟိုဟာလာနေတယ်” တဲ့

သေရော၊ ခဲလေသမျှ ပဲရေပွ ပါဘဲ။ ဟေ့ ငဇော်ဘဲ။ ငါးမရ ရေချိုးပြန်မဲ့ကောင် ဘာမှတ်လဲ။

“လာတော့ဘာဖြစ်လဲ။ အပေါ် ပိုင်းက အလတ်ကြီး” ဟုဆိုရင်း ဦးတည်နေတဲ့ ခြေလှမ်းကို မလှဲ၊ ပြီးတော့ ချိုကို စုတ်ခိုင်းလို့လဲ ရတာဘဲ ဟာ ချိုက အရမ်း ချစ်စရာကောင်းသည်။ ချစ်စရာမို့ ချစ်ပါသည်ပေါ့။

အခြေအနေတွေက အရမ်းကို ကောင်းနေသည်။ ရုပ်ကွက်ကလဲ ကျွန်တော်နဲ့ ချိုချိုကို သိပ်ချစ်ကြတဲ့ စုံတွဲ လို့ အသိအမှတ် ပြုလာကြသည်။ ပေါ် ပေါ် တင်တင် တွဲသွားတွဲလာ သွားတဲ့အဆင့်ထိရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့် အိမ်ကတော့ တခွန်းဘဲ ပြောသည်။ ငါတို့ကို ရုပ်ကွက်ထဲမှာ မျက်နှာပျက်အောင် တော့ မင်းမလုပ်နဲ့တဲ့။ လုပ်ရင်တော့ သေခန်းပြတ်ဘဲတဲ့။ မလုပ်၊ လုံးဝ မလုပ်၊ မလုပ်ရေးချ မလုပ်၊ ဟုဘဲ စိတ်ထဲက

ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ရည်မှန်းချက်တွေကို ပြောပြနေလို့ကတော့ သူတို့ ကို ဟာဒရ ရှင်ဆေး တိုက်ကြွေးသလို ဖြစ်နေမယ်။ ယုံတို့မမြင်၊ နဂိုကတဲက ကျွန်တော်က ခပ်ညံ့ညံ့ဆိုတော့။

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းတပိတ်အတွင်း အခြေအနေက တမျိုး ဖန်တီးလာတယ်။ မတင် တပင်ထူမဲ့ ကိစ္စ၊ သူ့ ရိုးစား ရှေ့နေနဲ့၊ နှစ်ယောက်စလုံးက မုဆိုးမနဲ့ တခုလပ်ဆိုတော့ မင်္ဂလာ ကိစ္စက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မစီစဉ်ပါဘူး။ သူ့ရိုးစား မိဘတွေ ရှိတဲ့ မြို့မှာ လက်မှတ်ထိုး၊ မင်္ဂလာ ဆွမ်းလေးကြွေး၊ ပြီးတော့ ဟိုမှာ တလလောက်နေ၊ နောက်တော့ သူ့ရိုးစားက ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတော့ ဒီပြန်လာ၊ သူ့ ယောက်ကျားနဲ့ လိုက်နေ၊ ဒီလောက်ပါဘဲ။ ချိုချိုနဲ့ မသန်းက မတင် မင်္ဂလာဆောင် လိုက်သွားမယ်။ တောက သူ့အမေလဲ ပါမယ်။ မတင် သမီးလေးက မလိုက်။ သူ့အဖေဘက်က အဖိုးအဖွားတွေနဲ့ နေခဲ့မယ်တဲ့။ မင်္ဂလာ ဆွမ်းကြွေးပြီး သူတို့ အားလုံး ပြန်လာမယ်။ မတင်က ဟိုမှာ ခဏ နေခဲ့မယ်။ နောက်မှ ပြန်လာပြီး သူ့ယောက်ကျား အိမ် သွားနေမှာ။ အင်း ပြန်လာပြီးရင် ဒီမှာလဲ အသိအမှတ်ပြုသဘောလေး အိမ်မှာ ရင်းနှီးတဲ့ အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေတွေကို လဘက်ရည်လေး ဘာလေး နဲ့ ဧည့်ခံအုံးမယ်လို့ တော့ ပြောတာဘဲ။ ဒါတွေ အားလုံး ချိုချိုက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတာပါ။

ကားဂိတ်ကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ မင်္ဂလာ ဆွမ်းကြွေးမှာ ဆိုတော့ သောကြာနေ့ကတဲက သူတို့ သွားကြသည်။ မတင်ရယ်၊ မသန်းရယ်၊ ချိုချိုရယ်၊ သူတို့ အမေရယ်ပေါ့။ သူ့အဖေတော့မပါ။ အင်္ဂါနေ့ ပြန်လာမယ်တဲ့။ ၄ ရက်ကြာမယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်ပါ လိုက်သွားချင်တာ။ မဖြစ်သာလို့သာ နေခဲ့ရတယ်။ ကားဂိတ်ရောက်တော့ လက်မှတ်က ကြိုဝယ်ထားတာဆိုတော့ အဆင်သင့်၊ ဒတ်ဆန်း အမြန်ကား၊ ရှေ့ခန်းက ၂ ယောက်၊ နောက်ခန်းက ၂ ယောက်၊ မတင်နဲ့ ချိုချိုနဲ့က ရှေ့ခန်းက၊ မသန်းနဲ့ သူ့အမေက နောက်ခန်းက၊ သူ့အမေက ရှေ့ခန်းက စီးရင် မူးတတ်တယ်ဆိုတော့ မထိုင်၊ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့က လမ်းမှာ ဆင်းမှာဘဲ။ မတင် ရိုးစား နေတာက ဘီးလင်းမှာ၊ ပဲခူးနဲ့ ဘီးလင်း မောင်းရ အလွန်ဆုံး ၄ နာရီပေါ့။ ကားထွက်ခါနီး ချိုချိုကို အလွမ်းသယ်ချင်ပေမဲ့၊ သူ့အမေပါနေလို့ အောက်ထားရတယ်။ သူတို့ ပစ္စည်းတွေ ပိုင်းကူတင်ပေးပြီး သူတို့ နေသားတကျ ကားပေါ် ရောက်သွားတော့ ကျွန်တော်လဲ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ မခွဲဘူးလို့လား မသိဘူး။ ကားတောင် မထွက်သေးဘူး လွမ်းလာပြီ။ လွမ်းတဲ့ အရသာကလဲ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး။ မျက်စိက ကားနံပါတ်ဆီရောက်သွားတယ်။ ၈/၀၁၄၉

ဘာဘဲပြောပြော အင်္ဂါဆို သူတို့ပြန်လာမယ်။ နောက်နေ့ သူ့အမေ ပြန်သွားရင် အိမ်မှာ မသန်းနဲ့ ချိုချိုနဲ့ဘဲ ကျန်မယ်။ မသန်းက ခဏခဏ အပြင်ထွက်တော့ အိမ်မှာ သူနဲ့ ချိုချို နှစ်ယောက်ထဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သဘောရှိ၊ နိတ်ဟ၊ သူတို့ မပြန်လာခင် ဆေးကို အလုံး ၃၀ လောက် ကြိုဝယ်ထားလိုက်မယ်။ စိတ်ကူးလေး ယဉ်ပြီး လွမ်းစိတ်ကိုဖြေရင်း ပြန်လာတယ်။ မြေကြီးနဲ့ ခြေထောက် ထိတယ်လို့တောင် မထင်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ စောင်းကောက်တံဆိပ် ကတ္တီပါ ဖိနပ်လေးက မြေကြီးနဲ့ ခြေထောက်ကြားမှာ၊ အော် ဒါကြောင့်ကိုး။

အိမ်မပြန်ချင်သေးတာနဲ့ ကျော်စိုးတို့ဆိုင်ဘက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ချိုချိုတို့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိတော့ သော့ခလောက်တန်းလန်းလေးနဲ့၊ စိတ်ထဲက ဘာလိုလို။

+++++

ဇော်လမ်းအဆုံး

“ဘာ”

ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း စာအုပ်တအုပ်နဲ့ နှပ်နေတဲ့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လာပြီး ပြောလိုက်တဲ့ အောင်သန်း စကားကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ် က အလန့်တကြားခုန်ထလိုက်တယ်။
“ဟုတ်တယ် ငဇော်၊ အခုဘဲ အဆန်ကား တစ်စီးဝင်လာပြီး သတင်းပို့တာ၊ ပဲခူးက ထွက်သွားတဲ့ကား ရှေ့ဘီးပေါက်ပြီး လမ်းဘေးက သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်တာတဲ့။ စစ်တောင်း အထွက်မှာ လို့ပြောတာဘဲ။ လူတော်တော်များများ ဒဏ်ရာရသွားတယ်တဲ့။ ရှေ့ခန်းက အမျိုးသမီးတယောက်ကတော့ ပွဲချင်းပြီးဘဲတဲ့။ အဲဒါ မင်းရဲ့ ချိုချိုတို့လဲ ဒီနေ့ဘဲ သွားတာဆိုတော့ မင်းကို လာပြောတာ၊ ကားနံပါတ်က ၈/၀၁၄၉ တဲ့”
ခေါင်းထဲ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိတဲ့ ကားနံပါတ်က ဝင်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ချိုချိုတို့ စီးသွားတဲ့ကား။
“ဟေ့ကောင်၊ မင်းတကယ်ပြောနေတာလား၊ အဲဒါ ချိုချိုတို့စီးသွားတဲ့ ကား၊ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်သွားတာက မတင်နဲ့ ချိုချို”

“ဟာ ဒါဆို မင်းလိုက်သွား၊ အခု ကားဂိတ်မှာ ကားတစ်စီး ထွက်မယ်”
ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်တော့ ကားဂိတ်ကို တမ်းပြေးသည်။ နောက်က အောင်သန်း စက်ဘီးနဲ့ လိုက်လာပြီး “တက် တက် ငါ ကားဂိတ်လိုက်ပို့မယ်”

ကျွန်တော် စက်ဘီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။
နားထဲမှာ အောင်သန်းပြောသော ရှေ့ခန်းက အမျိုးသမီးတယောက်ကတော့ ပွဲချင်းပြီးဘဲ ဆိုတဲ့ စကားက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ဘုရား၊ ဘုရား ချိုချို မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ အဲ ချိုချို မဖြစ်ရင် မတင်ပေါ့၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဘာဆုတောင်းရမှန်း မသိ၊ ရင်တွေ အရမ်းပူနေသည်။
တခုနဲ့တခုနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး အပြင်းမောင်းနေသော ကားကို နှေးတယ်လို့ စိတ်ကထင်နေသည်။ တကယ်တမ်း ဘယ်သူဆုံးသွားလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိချင်၊ စိတ်ထဲမှာ ဂဏာမငြိမ်၊ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ၊ ကားပေါ် မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်လိုက်လာရင်း အတွေးတွေက ရှုတ်ယှက်၊

ဆေးရုံဝ ကားကို ထိုးဆိုက်လိုက်တော့ ကားပေါ် က ကမန်းကတန်း တိုးဆင်းလိုက်သည်။ လူအုပ်လူဝေး ကြီးနဲ့ ဝင်လာတာဆိုတော့ နာ(စ်)မ လေးက သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ ကားတိုက်တဲ့ လူနာတွေ ဒီဘက်ခန်းထဲမှာတဲ့

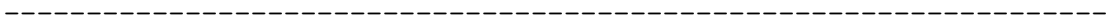
အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း တန်းမြင်လိုက်ရတာက မသန်း၊ ကုတင်ပေါ်မှာ၊ မသန်းကုတင်ဘေးမှာ သူ့အမေ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ငိုလို့၊

“မသန်း၊ မသန်း ချိုချိုရော ချိုချို”
အမောတကော လှမ်းမေးမိသည်။ မသန်းက ကျွန်တော့်ကို တွေ့မှ ပိုရှိုက်ရင်း အသံတုန်တုန်နဲ့ “ချိုချို ဆုံးပြီ ငဇော်ရယ် ချိုချို ဆုံးပြီ”
ကျွန်တော် မျက်စိတွေ ပြာသွားသည်။ လူက ယိုင်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မသန်းက ပြောရင်း ချိုးပွဲချ ငိုပြန်သည်။ ကျွန်တော်လဲ မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။ နားက ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်၊ မသန်းက ငိုရင်း ချိုချိုက ကားစီးလာရင်း အိပ်ပျော်နေတာတဲ့။ ဒိုင်းကနဲ ဘီးပေါက်ပြီး သစ်ပင်ကို ဝင်တိုက်တော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ချိုချိုက ကားရှေ့ ဒက်(စ်)ဘုတ် နဲ့ ရိုက်မိပြီး ဘယ်လိုမှ သတိပြန်မလည်လာတော့ဘူးတဲ့။ မတင်ကတော့ လက်နဲ့ အတင်းထောက်လိုက်တော့ လက်ကြိုးသွားတယ်တဲ့။ အခု အရိုးဆောင်မှာတဲ့။
“မသန်း အခုချိုချို ဘယ်မှာလဲ” ဆိုတော့ ဆေးရုံနောက်ဘက် ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရင်ကွဲရုံထဲမှာ တဲ့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ထပြီး ရင်ကွဲရုံ ဘက်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ အဆင်သင့်ဘဲ အစောင့်က တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ အထဲမှာ ကုတင်က တလုံးထဲ၊ အဝတ်ဖြူလေးနဲ့ အုပ်ထားတယ်။ အဝတ်ဖြူလေးကို အသာလှန်ကြည့်လိုက်တော့

ချိုချိုမှ ချိုချို၊ နဖူးက ညိုပြီး ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိထားသလို ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့
အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ချိုချိုရယ်၊
ကျွန်တော် ချိုချိုဘေး တွေတွေကြီးရပ်နေမိတယ်၊ သွားပြီ၊ အားလုံးသွားပြီ၊ ငါကျိုးစားခဲ့သမျှတွေ၊
ငါ့ရည်မှန်းချက်တွေ အကုန်သွားပြီ။
လုပ်ရက်လိုက်တာ ကံကြမ္မာရယ်၊
ချိုချိုကို ကြည့်ရင်း စိတ်ကဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်
ဝမ်းနဲတကြီး ချိုချို ရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုချလိုက်သည်။
လူတကာရဲ့ ရင်ကိုကွဲစေတဲ့ နေရာမို့ ရင်ကွဲရုံလိုများ အမည်တတ်ထားတာလား။

လူသားအားလုံး ကျွန်တော့်လို အဖြစ်ဆိုးမှ ကင်းဝေးကြပါစေ။

မောင်ဇော်ဦး
ခတ္တ - လူ့ပြည်

နောက်ဆက်တွဲ

အချိန်တွေလဲ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင် အဖြစ်တွေက မနေ့တနေ့ ကလိုပါဘဲ။ ဘာလိုလိုနဲ့ ချို့ ဆုံးတာ အခုဆို ၁၀ နှစ်ပြည့်ရောပေါ့။ ၁၀ နှစ်ဆိုတာ သာ ပြည့်သွားတယ် ကိုယ့်ရင်ထဲ ချို့ကို တရက်မှ မေ့လို့ မရ ခဲ့တာက အမှန်ပါ။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေ ပြောတာကိုး ငယ်ကအချစ် အနှစ်တရား မမေ့သာ တဲ့။ အနှစ် ၁၀၀ ဆိုတာ မှန် မမှန်တော့ မသိဘူး။ ၁၀ နှစ်ဆိုတာ တော့ မှန်တာ ကျိန်းသေတယ်။ ကိုယ်တွေ့။ ပြောသာပြောရတယ် ကျွန်တော်လဲ ဘယ်တုန်းကမှ ချို့ကိုမေ့အောင် မကြိုးစားခဲ့။ အလွမ်းမီးကို ငြိမ်းအောင်လဲ မသတ်ခဲ့။ တငွေငွေ နဲ့လောင်နေတဲ့ အလွမ်းမီးကို ဘဲ အရသာ တခုအနေနဲ့ ကြေကပ်နေခဲ့တာ ကတော့ အမှန်။

ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် ၁၀ နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်သာ ကုန်သွားတယ်။ ဘာမှမဟုတ်သလိုဘဲ။ ချို့တို့ မိသားစုလုံးလဲ ချို့ ဆုံးပြီးကတဲက အိမ်ရောင်းပြီး ပြောင်းသွားလိုက်တာ ဘာဆို ဘာမှ သတင်းကို မရတော့တာ။ အင်းလေ ဘယ်ရမှာလဲ ကိုယ်နဲ့ သူတို့နဲ့က ဆွေမျိုးတော်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

ကျွန်တော်လဲ ချို့နဲ့ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတဲ့ အတိုင်း ဘော့တန်နဲ့ ဘွဲ့ယူပြီး အခုဆို ဒီမြို့ပြင်က ခြံလေးမှာ ပန်းဘုရင်မ ပန်းဥယျာဉ် ဆိုပြီး ပန်းပင်စိုက် ပန်းရောင်း အလုပ်လုပ်နေတာဘဲ အခုဆို ၅ နှစ်နီးပါးရှိပြီလေ။ ကျွန်တော့် ခြံက ရာသီထွက် ပန်းမျိုးစုံသာမက ရာသီလွန် လို့ ခေါ် မလား။ အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ပွင့်အောင် စနစ်တကျ စိုက်တော့ စီးပွားဖြစ်တယ်လေ။ ဒါတင်ဘယ်က အုံးမလဲ ရှားပါး သစ်ခွတွေ၊ ပေါများ သစ်ခွ တွေ၊ နာမည်သာရွတ်လိုက် ကျွန်တော့်မှာရှိပြီးသာ၊ ဘုရားတင်တဲ့ပန်း၊ နတ်တင်တဲ့ပန်း၊ လူပန်တဲ့ပန်း၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ အသုဘ ပါမကျန် ဘာပန်းလိုချင်လဲ ပန်းဘုရင်မ ခြံကိုသွား လို့ တောင် တီဗီမှာ ကြော်ငြာစရာ မလိုဘူး။ အဲ ဂေါ် ဖီပန်းက လွဲရင်ပေါ့။ ပဲခူး၊ လှည်းကူး၊ မင်္ဂလာဒုံ တဝိုက်က ပန်းဒိုင်တွေ တော်တော်များများက ကျွန်တော့် ခြံကို သိကြပါတယ်။ ပဲခူး - မင်္ဂလာဒုံ ပြေးတဲ့ လူတင်၊ ကုန်တင် အနေးကား ဆိုရင် ပန်းဘုရင်မ ပါလား လို့တောင် မေးတဲ့အသိအမှတ်ပြု လူတက်လူဆင်း ကားမှတ်တိုင်လေးတောင် ခြံရှေ့မှာဖြစ်လာတယ်။ ခင်ဗျားတို့လဲ လမ်းကြိုရင် ဝင်လည်ပေါ့ဗျာ။

ပန်းဘုရင်မ ပန်းဥယျာဉ် လို့သာ အမည်တတ်ထားပေမဲ့ ခြံထဲမှာက မ ဆိုလို့ မူးလို့ ရှုစရာ တောင်မရှိ။ အဲ အမြဲနေတာကို ပြောတာပါ။ တကယ်မူးရင်တော့ ရှုစရာက ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပန်းဆိုင်နဲ့ တွဲလျက် တထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ နေတယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်း အောင်သန်း က ခြံထဲက ခြံသုံးပစည်းတွေ ထားတဲ့ ခြေတံရှည် အိမ်လေးမှာ နေတယ်။ အလုပ်သမား များက တော့ နေ့လာ ညပြန်ပေါ့။ ဘွဲ့ရပြီး ဒီအလုပ် လုပ်တော့မယ်ဆိုတော့ အောင်သန်းကလဲ သူငယ်ချင်း ကောင်းပီသစွာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူပိုင်းလုပ်ပိုင်းစားပေါ့။ ခုဆို ဒီကောင်က ပန်းလာဝယ်နေကြ ဖောက်သည် ကောင်မလေး တယောက်နဲ့ ညီနေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာသာ တကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး၊ အဲ . . . နာမည်သာ လူပျိုကြီး တတ်ထား ပေမဲ့ တခါတခါ ဝင်ဝင်လာတဲ့ ပျံကျလေး တွေကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ဗျာ။ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ချို့ကို လွမ်းတာတော့ လွမ်းတာဘဲ။ ချို့ကို လွမ်းတာနဲ့ ဒါလေးတွေနဲ့ကတော့ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်တာဘဲ။

မနက်အစောကြီးဆို ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်က စည်ကားမြဲ၊ ဈေးရောင်းမဲ့ ဈေးသည် တွေက သူ့ထက်ငါ အလှအရက် ပန်းဖောက်သယ် လာယူကြတာ၊ တချို့ ကတော့ ပိုက်ဆံ လက်ငင်းပေး ပြီးယူတဲ့ သူရှိသလို၊ တချို့ကတော့ ရောင်းပြီး နေ့လည်၊ ဒါမှမဟုတ် ညနေ ပေးပေါ့။
“မောင်ဇော် ဒါငါယူထားပြီးသားနော်”
“ဒီပန်းတွေက ဒါအကုန်ဘဲလား”
“ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံ၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံလာယူအုံး”
“ဟဲ့ ဒီနှင်းဆီဝါ တွေက ဒါအကုန်ဘဲလား”

မနက်မနက်ဆို အလှအရက် ပန်းဝယ်တဲ့သူတွေက တပုံတပင်၊ ဆူညံ အော်ဟစ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အောင်သန်း ဟိုပြေး၊ ဒီပြေး၊ ပျော်စရာ၊ အင်း ချို့သာ ရှိရင် ဒီထက် ပိုပျော်မဲ့ ဖြစ်ခြင်း။

အဲ နေ့လည်ဆိုရင်တော့ ခြံထဲမှာ လုပ်စရာက တပုံတပင်၊ အလုပ်သမားတွေကို စီစဉ် ညွှန်ကြား၊ ပိုးကျ မကျ စစ်၊ တခါတခါလဲ ကွက်ကြားကွက်ကြား ရောက်လာတတ်တဲ့ ပန်းမျိုးပေါက်ဝယ်သူတွေ၊ အော်ဒါလာမှာသူတွေ နဲ့ အလုပ်ရှုတ်၊ မအားတာမှ ခြံထဲက ခြင်ကိုက်လို့ ယားတာလေးတောင်မှ မကုတ်အားဘူး၊ အသာလေး ထုံးတို့ပြီး မှတ်ထားရတယ်။ အဲ ညနေ အလုပ်သိမ်းမှ တနေ့လုံး မောခဲ့သမျှကို ပက်လက်ကုလားထိုင်လေး တလုံးရယ်၊ ဘီအီး တပိုင်းရယ်၊ ပဲလှော်၊ ပဲကြော်လေး ဝါးရင်း ဇရက်မင်း စည်းစိမ်လေးနဲ့ ချို့ ကို လွမ်းရင်း နေ့လည်က ထုံးတို့မှတ်ထားသမျှ အတိုးချ ကုတ်ရတယ်၊ ဒါလေးကလဲ အရသာလေး တခုဘဲ ချို့ရေ။

အင်း ခြံထဲမှာက ကျွန်တော်နဲ့ အောင်သန်းအပါအဝင် အလုပ်သမား ၅ ယောက်လောက်ကို ထမင်းချက်ကြွေးဘို့ အဒေါ်ကြီး တယောက် ကို ငှားထားတယ်။ ကျွန်တော့် အလုပ်သမားတွေက ထမင်း ချိုင့်ယူလာစရာ မလိုဘူး။ ကျွန်တော်ဘဲ မနက်စာရော ညစာပါ ကျွေးတယ်။ ကျွန်တော် လဲ သူတို့နဲ့ အတူတူ စားတယ်။ အဲ ဒေါ်ကြီးကတော့ မနက်ဆိုလာ ကျွန်တော့်ဆီက ဈေးဘိုးယူ၊ ဈေးသွား၊ ထမင်းဟင်းချက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ မနက်စာ ထမင်းစားပြီးရင် သူ့အလုပ်ပြီးပြီ၊ ပြန်ပြီ၊ တခါတခါတော့ သူ့နဲ့ အတူတူ ဝိုင်းကူဘို့ သူ့တူမ လေးတယောက်ကို ခေါ်လာတယ်။ နာမည်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ချိုပါတယ်။ သူ့နာမည်က ချိုပြီးတဲ့၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နာမည်၊ အသားညိုညိုလေးနဲ့ ရွက်ကြမ်းရေကြိုလေးပါဘဲ။ အသက် ၂၀ ကျော်လောက်ရှိရော ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ တခြံလုံးက သူ့ကို မပြုံးလို့ဘဲ ခေါ် တယ်။ တကယ့်မောင်နှမတွေလိုပါဘဲ။ ခြံထဲက ကောင်တွေကတော့ ကျွန်တော့် အတွက်ဆိုပြီး ရာထားတာဘဲ၊ ဒါက ဒီလိုဘဲလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဘာပြောပြော ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အပေါ် ညီမတယောက်လိုပါဘဲ။ သူလဲ ကျွန်တော့်အပေါ် အကို တယောက်လိုပါဘဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ၊ အဲ ချိုကလွဲရင်ပေါ့။

တနေ့၊ မှတ်မှတ်ရရ စနေနေ့၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ထူးဆန်းမှု တခုခု ကြုံတွေ့ တော့မယ်ဆို စနေနေ့ဘဲ။ ပန်းဆိုင်လေးထဲမှာ လက်ကျန်ပန်း အနဲငယ်ကို ရေဖြန်းလိုက်၊ ဟိုဟာလေးကို ဒီရွှေ၊ ဒီဟာလေးကို ဟိုရွှေနဲ့ တယောက်ထဲ အလုပ်ရှုတ်နေတုန်း ဖုတ် ဖုတ် ဖုတ် ဖုတ် နဲ့ စူပါကတ် ဆိုင်ကယ်လေး တစီး ဆိုင်ရှေ့ ဆိုက်လာတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်စီးလာတဲ့ သူက အမျိုးသမီးတယောက်၊ ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုတ် ဆောင်းထားတာ ဆိုတော့ မျက်နှာကို အသေအချာမမြင်ရ၊ ဝတ်စားပုံအရကတော့ အမျိုးသမီးပါဘဲ။ ထမီနဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက ဆိုင်ကယ် ဒေါက်ထောက်၊ သော့ပိတ်၊ တခုပြီးတခု အံကျလေး လှုတ်ရှားသွားတာ ကြည့်လို့တော့ကောင်းသား၊ ပန်းလာဝယ်တာလို့ဘဲ ထင်လိုက်တယ်။ အဲလိုဘဲ နေ့ခင်းဆို ဖောက်သည် မဟုတ်တဲ့ အပြင်လူတွေ လာဝယ်နေကျလေ။

ဆိုင်ကယ်ပေါ် ကအဆင်း မြေကြီးပေါ် ခြေစုံရပ်မိတော့ ဆိုင်ကယ်ဦးထုတ်ကို ချွတ်ပြီး ကျောလည်လောက် ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်ကို ခါလိုက်တဲ့ ပုံစံလေးက ကျွန်တော့်ရင်ကို တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားစေတယ်။ ချို့ရယ် တူလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးတဲ့နေ့က အိမ်ရှေ့လှေကားပေါ် ကအဆင်း လှုတ်ရှားလိုက်တဲ့ ချို့ ပုံစံလေးကို ဒိုင်းကနဲ့ ပြေးသတိရသွားတယ်။

တလှမ်းချင်း ဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။ နေက အနောက်ကနေ ထိုးထားတာ ဆိုတော့ မျက်နှာကို သေချာ မမြင်ရဘူး။ လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ပုံလေးက ချို့မှ ချို့ပါဘဲ။ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတဲ့ရင်က အခုမှ တခုနဲ့ဒုန်း ဖြစ်သွားတယ်။ လူက ယိုင်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတော့ အနီးက စားပွဲကို ကမန်းကတန်း လက်နဲ့ ထောက်လိုက်ရတယ်။ ချို့ရယ် ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထင်လာပြတာလား လို့တောင်စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိတယ်။

အနီးရောက်လာမှ သေချာကြည့်မိတော့ ချို့နဲ့ တော်တော်လေးကို တူတဲ့ မိန်းခလေး၊ မျက်နှာကျ လေးကလဲတူတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အရပ်အမောင်း အားလုံးတူတယ်။ မျက်နှာကတော့ ချွတ်စွတ် တူတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်ဆင်လေး တူတာ။

ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ လာရပ်ရင်း သူက ကျွန်တော့်ကို သေချာကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးတူးပြီတဲ့ နဲ့ ကြည့်နေတာဆိုတော့ သူလဲ ပြန်ကြည့်တယ်နဲ့တူပါတယ်။ သူက

“ဦးဇော်မို့လား” တဲ့

“အင်း” အင်းသာ အင်းလိုက်ရတယ် ဘာမှန်းမသိ၊ ကြည့်ရတာ သူက ကိုယ့်ကို သိနေသလိုလို

“ဦးဇော်က ရုပ်သိပ်မပြောင်းဘူးနော်” တဲ့

ဟိုက် သောက်ခွေး၊ ငါက ဘာလို့ ရုပ်ပြောင်းရမှာလဲ၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့၊ နားမလည်။

“အင်း” ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ သူပြောတဲ့ နောက် အင်းလိုက်ရင်း

“နင် နင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ ပန်းလာဝယ်တာလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ဟင်အင်း လာဝယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ လာလည်တာ”

“ဘာ ဘာ လာလည်တာ၊ နင် ငါ့ကို သိလို့လား” ဦးနှောက်က တော်တော် အလုပ်ရှုတ်သွားသည်။ စက္ကန့် တော်တော်များများ အလုပ်ရှုတ်သွားပြီးနောက် ဦးနှောက်က သတင်းပို့လိုက်သည်။ အဖြေရှာမရ တဲ့

“ငါ့ကို သိလို့လား” အဖြေရှာမရတဲ့ အတူတူ တဲ့တိုးဘဲ မေးလိုက်သည်။

“အင်း သိတာကြာလှပြီ၊ ငယ်ငယ်လေးကတဲက”

ဗုဒ္ဓေါ၊ ငယ်ငယ်လေးကတဲက ဆိုပါလား၊ လူများမှားနေသလား၊ ဝတ္ထုတွေထဲကလို ဒီကောင်မလေး ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေတယ်နဲ့တူတယ်။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ လို အဲလို ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေတဲ့ ကောင်မလေး ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွား၊ ဇော်လိုက်မင်းသားနဲ့တွေ့၊ အရင်ဘဝက ဆွေမျိုးတော်သလို ပြော၊ နောက် ခင်သွားကြ၊ ပြီးတော့ . . . တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်စဉ်းစားမိသွားသည်။

“ဦးဇော်က ချောစုကို မမှတ်မိဘူးလား” ဟော သူက သူ့နာမည်ကို ထုံပြောတော့ ဒီနာမည်ကို ဘယ်မှာ ကြားဘူးပါလိမ့်၊ ဦးနှောက်က ဒုတိယ အကြိမ် အလုပ်ရှုတ်သွားပြန်သည်။ ဟော တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်က မှတ်တမ်းပုံထဲမှာ သွားရှာတွေ့သည်။

“နင် နင် မိစ္စာ၊ သကျိုးမ(သွားကျိုး)၊ မတင် သမီး”

“ဘာ မိစ္စာ သကျိုးမလဲ” ဟု ရန်တွေ့ရင်း ဖျန်းကနဲ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ဖြတ်ကနဲ ချို့ကို သတိရသွားတယ်။ ချို့နဲ့ ဇော်လမ်း စတုန်းကလဲ ဒီလိုဘဲ ကျွန်တော့်ကို စရိုက်ခဲ့တာဘဲ။

အောင်မလေး၊ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါလိမ့်၊ ဒီဆွေမျိုးစုနဲ့ ကျွန်တော်၊ ၁၀ နှစ်လောက် ပျောက်နေတဲ့ ဒီမိသားစုက ဘာလို့ ဒီနေ့မှ ဖြန်းစားကြီး ပြန်ပေါ် လာရပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်လဲ လိုက်ရှာနေတာ မဟုတ်။

“နင် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီရောက်လာတာလဲ”

မနေနိုင်၊ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်၊ သိချင်စိတ်နဲ့ အလောတကြီး မေးမိသည်။

“မေမေက လက်ထပ်ပြီး သူ့ယောက်ကျားနဲ့ ဘီးလင်းမှာ ဘဲ နေတော့ သမီးလဲ မေမေနဲ့ အတူ ဟိုမှာဘဲ လိုက်နေတာ၊ အခု ဖိုးဖိုး၊ ဖွားဖွားတော့ ဆုံးတော့၊ ပဲခူးက ဖွားဖွားအိမ်ကို ပြောင်းလာတာ၊ ၂ နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဦးလေးက အခု ပဲခူးမှာ အထက်တန်း ရှေ့နေ လုပ်နေပြီလေ”

“ဒါနဲ့များ ရောက်တာ ၂ နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ငါ့ကို အခုမှ လာတွေ့ရလား”

“ဦးဇော်ကလဲ သမီးက တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီစာအုပ် ဖတ်ပြီးကတဲက၊ မေမေက ၁၈ နှစ်ပြည့်မှ သွားတွေ့ရမယ်ဆိုလို့” ဆိုရင်း ကျောပိုးအိပ် လှလှ လေးထဲမှ စာအုပ်တအုပ် လှမ်းထုတ်ပေးသည်။

ယူကြည့်လိုက်တော့ ချို့ ဒိုင်ယာရီ၊ ချို့ ဒိုင်ယာရီရေးတတ်မှန်း ကျွန်တော်မသိ၊ ဟိုလုန့် ဒီလုန့် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ချို့နဲ့ ကျွန်တော့် အဖြစ်ကလေးတွေ၊ ဒါတွေသူအားလုံး ဖတ်ပြီးရောပေါ့၊

“မိစ္စာ နင် ဒါတွေ အားလုံးဖတ်ပြီးပြီလား”

“အင်းပေါ့၊ အလွတ်တောင်ရနေပြီ၊ ဒေါ် လေးနဲ့ ဦးဇော်က အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေလေ၊ ဒါကြောင့် ဦးဇော်လဲ ဒေါ် လေးကို လွမ်းနေလို့ အခုထိ အိမ်ထောင်မပြုတာ မဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက သူထင်ရာ သူစွတ်ပြောသွားတယ်။ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်တာဘဲလေ၊ ခုထိ ကျွန်တော်က ချို့လို လွမ်းတုန်း။

“မိစ္စာ နင်တော်တော်သိ” ဆိုပြီး ငယ်ငယ်ကလို သူ့ခေါင်းကို ခေါက်ဘို့ လက်အရွယ်၊ သူက လက်ကလေးနဲ့ ကာပြီး

“ဦးဇော်နော် ချောစု ခုခလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိစ္စာလို့လဲ မခေါ် နဲ့တော့၊ ခေါင်းလဲ မခေါက်နဲ့တော့၊ ဒီနေ့ ချောစု ၁၈ နှစ်မြောက် မွေးနေ့၊ လက်ဆောင်ပေး” ဆိုတော့

“ကဲ ကဲ မချောဘာလိုချင်လဲပြော” စကားနဲ့ ရန်စဲ အလျှော့ပေးလိုက်သည်။

“အာ ဦးဇော်ကလဲ ဘာမချောလဲ၊ အောက်လိုက်တာ၊ သမီးကို ချောစုလို့ဘဲ ခေါ် ပါ”

“အေးအေး ဟုတ်ပါပြီ ချောစုရယ်”

“အော် ပြောရအုံးမယ် ဦးဇော်၊ သမီးလဲ အခု ဘော့တနီ တက်နေတာ ဒုတိယနှစ်ရောက်ပြီ၊ ဦးဇော် ခြံမှာ

နေ့တိုင်း လက်တွေ့လာဆင်းရမယ်၊ အခု ကျောင်းပိတ်ထားတုံး”
“အေးပါ၊ လာပါ၊ လာပါ၊ နောက်မှ သစ်ပင်စိုက်ရတာ ပင်ပန်းတယ်လို့ မအော်နဲ့”
“အော်ပါဘူး၊ သမီးက သစ်ပင်စိုက်တာ ဝါသနာကို ပါတာ”

“ဒါဆိုလဲ လာပေါ့ ချောစုရယ်၊ အခုသမီးမေမေ အိမ်မှာဘဲလား၊ ဦးဇော်လဲ မတွေ့တာကြာပြီ၊ လိုက်တွေ့အုံးမယ်”
“အင်း အိမ်မှာ၊ အခု သမီးဒီလာတာ မေမေသိတယ် ဦးဇော်ရဲ့၊ ဒါဆို တော်ကြာ သမီးပြန်ရင် လိုက်ခဲ့လေ၊ အတော်ဘဲ ဒီနေ့ သမီးမွေးနေ့ဆိုတော့ ဦးဇော် သမီးတို့အိမ်မှာ ထမင်းစား၊ မေမေက သမီး မွေးနေ့အတွက် စပယ်ရှယ် ချက်ထားတာ၊ ဦးဇော်က သမီးရဲ့ တဦးတည်းသော ဧည့်သည်ပေါ့”

“ဟင် မွေးနေ့ပွဲ မလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်ပါဘူး၊ သမီးက အခုမှ ပြန်ပြောင်းလာတာဆိုတော့ သူငယ်ချင်းကလဲ သိပ်မရှိဘူး၊ နောက်ပြီး ကျောင်းက ပိတ်ထားတာ ဆိုတော့” သူက စကားကို ခဏရပ်ရင်း

“ပြီးတော့ သမီးက ဒီမွေးနေ့ရက်ကို စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဦးဇော်နဲ့ တွေ့ဘို့” ကောင်မလေးက ပြောရင်း စကားသံက တိုးသွားသည်။

ဘာမှန်းတော့မသိ၊

“တွေ့တာများ ချောစုရယ်၊ ဦးဇော်ဒီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သမီးသိနေသားဘဲ၊ ပဲခူးပြောင်းလာကတဲက လာတွေ့ လိုက်ရင် ပြီးရော”

“အာ ဦးဇော်သိပါဘူး၊ မေမေက သမီး ၁၈ နှစ်ပြည့်မှ သွားတွေ့ရမယ် ဆိုပြီး သမီးဆီက ကတိတောင်းထားလို့ဆိုမှ”

ဘာတွေမှန်းလဲမသိ၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မတင်နဲ့ တွေ့မှ မေးကြည့်ရမည်။

“ဒါဆို လာအိမ်ပေါ် တက်လေ၊ ခဏစောင့်၊ ဦးဇော် ရေချိုးလိုက်အုံးမယ်၊ နောက်ပြီး အောင်သန်းကို မှာစရာရှိတာ မှာပြီး သမီးဆိုင်ကယ် နောက်က ဦးဇော် ကားမောင်းပြီး လိုက်လာမယ်လေ”

ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ခြံအတွက် အကြမ်းသုံး တပတ်ရစ် အမိုးဖွင့် ဒတ်ဆန်း ပစ်ကပ် တစီးဝယ်ထားတယ်လေ၊ တခါတခါ ရန်ကုန်တက် ပိုးသတ်ဆေးဝယ်၊ ပန်းပို့၊ ဟိုဟိုဒီဒီ အကြမ်းသုံး၊

“အင်း ကောင်းတယ်” ဟုဆိုရင်း ပန်းဆိုင်ထဲကနေ အိမ်ပေါ် ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်တက်လာတယ်၊

“ဒီအိမ်မှာ ဦးဇော်တယောက်ထဲ နေတာလား”

“အင်းပေါ့”

“ကဲ ခဏထိုင်အုံး၊ ဦးဇော် ရေချိုးအုံးမယ်” ဧည့်ခန်းက ခုံကို ညွှန်ပြရင်း ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ပြီး လက်ထဲက ကိုင်လာတဲ့ ချို့ ဒိုင်ယာရီကို အိပ်ခန်းထဲက စာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်၊

“ဟွန်း ဦးဇော်က အခန်းကလဲ ရှုတ်ပွနေတာဘဲ” အသံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝ မှာ ချောစု၊ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်သည်၊ အခန်းထဲမှာက စွပ်ကျယ်တွေ၊ လုံချည်တွေ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေက တိုးလို့

တွဲလောင်း၊

“ဟဲ ဟဲ” အရှက်ပြေ ချောစုကို ရယ်ပြရင်း မျက်နှာသုတ်ပုဝါကိုလှမ်းခွဲကာ ရေချိုးခန်းရှိရာ အိမ်နောက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ရေချိုးပြီး ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုယ့်မျက်စိကို ကိုယ်မယုံချင်၊ တိုးလို့တွဲလောင်း အဝတ်တွေက အခန်းဒေါင့်က အဝတ်ဟောင်းခြင်းထဲမှာ၊ ညကျ ပြန်အိပ်မှာဘဲလေ ဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ မခေါက်တဲ့ စောင်နဲ့ ရှုတ်ပွနေတဲ့

အိပ်ယာက ညီညီညာညာ သတ်သတ်ရပ်ရပ်၊ စာကြည့်စားပွဲပေါ် ကပြန်ကျနေတဲ့ စာရွက်တွေ၊ စာအုပ်တွေ ကစီစီရီရီ၊ ကုတင်ပေါ် မှာလဲ ဘီရိုထဲမှ လျှော်ပြီးသား လုံချည်နဲ့ အင်္ကျီက အသင့်၊

အမယ် မချောက အိမ်ရှေ့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး မဂ္ဂဇင်း တောင်ဖတ်နေလေရဲ့၊ ကောင်းပါ၊ ၁၅ မိနစ်လောက် အတွင်း ကျွန်တော့် အခန်းကို မျက်လှဲပြသလို ရှင်းလိုက်တဲ့ ဒီကောင်မလေးကို တော်တော်သဘောကျ

သွားတယ်၊

ကျွန်တော်လဲ သူထုတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်ကို ကောက်စွတ်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ ချောစု၊ ငါ့အခန်းကို နင်ဘယ်လို မျက်လှဲပြလိုက်တာလဲ” လှမ်းမေးတော့

“ဟဲ ဟဲ ချောစုဘယ်လောက်တော်လဲဆိုတာ ဦးဇော်ကို သဘောလောက်ပြလိုက်တာ” ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြန်ပြောတယ်။

“ခဏနေအုံးနော်၊ သူငယ်ချင်းကို သွားမှာလိုက်အုံးမယ်”
“ဟင်အင်း၊ ချောစုလဲ လိုက်မယ်” ဆိုပြီးသူပါထလိုက်လာတယ်။
“အိုး . . . ဦးဇော် ခြံက အကျယ်ကြီးဘဲ” ဘေးပေါက်က ဆင်းဆင်းချင်း မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး သူက အံ့သြသင့်စွာဆိုသည်။
“အင်း၊ ဒီဘက်က စပယ်တန်း၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီ၊ ဟိုမှာ ဒေစီတွေ၊ နောက် ဟိုဟာတွေက သစ်ခွတွေ . . . ”
ကျွန်တော်လဲ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ အကြမ်းဖျဉ်း ရှင်းပြလိုက်တယ်။
“ဟေ့ အောင်သန်း၊ ခဏလာအုံးဟေ့” တဆက်တည်း အောင်သန်းကိုပါ လှမ်းအော်ခေါ် လိုက်သည်။
“ဘာလဲ ငဇော်၊ ပန်းဝယ်မလို့လား” ဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို လျှောက်လာတယ်။
အောင်သန်းအသံကြားတော့သူက ခွဲကနဲ ရီသည်။
“ဟေ့ကောင်၊ ကြည့်စမ်း သူဘယ်သူလဲ မင်းမှတ်မိလား”
“ဟေ့ဟေ့ သူက ချိုချိုနဲ့ တော်တော်တူတယ်ကွ” တိုးတိုးလေး ကျွန်တော့်နားကပ်ပြောတယ်။
“တူမှာပေါ့၊ သူက မတင်သမီး ချောစုလေ”
“ဟင် ချောစု၊ ဝါး အပျိုကြီးတောင် ဖြစ်နေပါလား” အောင်သန်းက အံ့သြသင့်စွာ ဆိုသည်။
“ကဲ အောင်သန်း၊ ဒါတွေနောက်မှပြောပြမယ်၊ ငါ အခု ချောစုနဲ့ လိုက်သွားမလို့၊ အဲဒါလာပြောတာ”
“အေးအေး၊ သွားသွား”
ကျွန်တော်တို့လဲ ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အောင်သန်း ကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို နောက်ကကြည့်ပြီး ဘာတွေးနေမယ်မသိ၊
နှင်းဆီတန်းရှေ့က ဖြတ်တော့ ချောစုက
“ဦးဇော် ချောစု ဟိုပန်းလေး လိုချင်တယ်” ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြတာ ကြည့်လိုက်တော့
ပန်းရောင် ဖူးပွင့်စ နှင်းဆီပန်းလေး၊ ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ
“ယူစေဗျား” ပေါ့

ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ဘဲ မတင်တို့ အိမ်ရှေ့ကို ယာဉ် ၂ စီး ထိုးဆိုက်လာတယ်။ ချောစုက ဆိုင်ကယ်ပေါ် ကဆင်းဆင်းချင်းဘဲ အိမ်ပေါ် ပြေးတက်ရင်း
“မေမေရေ မေမေ ဧည့်သည်ပါလာတယ်” လို့ ဝမ်းသာအားရ အိမ်ထဲကို အော်ပြောတယ်။
ကျွန်တော်လဲ သူ့နောက်က လှမ်းဝင်လိုက်တော့၊ အိမ်နောက်ကထွက်လာတဲ့ မတင်နဲ့ တန်းတိုးတယ်။
မတင်က နဲနဲလေး ကိုယ်လုံးပြည့်လာတယ်။ ကျွဲကော်မျက်မှန်နဲ့၊ လှတာကတော့ လှတုန်း၊
ကျွန်တော်ကဘဲ စပြီး
“မတင် နေကောင်းလား၊ ကျွန်တော် ငဇော်လေ”
“အမလေး၊ မှတ်မိပါတယ် ငဇော်ရယ်၊ နင်က ငယ်ရုပ် မပျောက်ပါဘူး၊ အသာတွေ ညှိပြီး ကိုယ်လုံးကြီး ထွားလာတာဘဲ ရှိတာပါ”
“ညှိမှာပေါ့ မတင်ရဲ့၊ ခြံအလုပ်လုပ်နေတာကိုး”
“ကြားပါတယ် နင့် ခြံ အောင်မြင်နေတယ်ဆိုတာ”
“ဒါများ မတင်ရယ်၊ စောစောကတဲက သိနေရင် လာလည်တာမဟုတ်ဘူး”
“အောင်မလေး နင်မသိပါဘူး ငဇော်ရယ်၊ နင်နဲ့ ငါတို့က ” စကားက တိုးလို့တန်းလန်းနဲ့ ရပ်သွားပြီးနောက်
“ငါပြောတောင် မပြောချင်ပါဘူး” နဲ့ ဆုံး၏။
“မေမေတို့ စကားပြောနေအုံး၊ သမီးရေချိုးလိုက်အုံးမယ်၊ ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားတယ်။
အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်မိတော့ မတင်က
“သမီးမရှိတုန်း နင့်ကို ငါပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရအုံးမယ်” ဆိုပြီး အစချီကာ
“တိုတိုဘဲပြောမယ်ဟာ၊ ငါတို့ ဘီးလင်းပြောင်းသွားတဲ့နောက်၊ တော်တော်လေးကြာတော့ သမီးက မိချို သေတ္တာထဲက သူ့ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်သွားတွေတယ်၊ အဲဒါ ဖတ်ပြီး သမီးက နင့်ကိုသနားနေတာ၊ အဲဒါ နင့်နဲ့ သွားတွေချင်တယ် ဆိုပြီး ငါ့ကို တပူစာစာ လုပ်နေတာ၊ ငါက သူ့စိတ်ပြောင်းသွားမလားဆိုပြီး ၁၈ နှစ်ပြည့်မှ သွားတွေရမယ် ဆိုပြီး သူ့ဆီက ကတိတောင်းထားတာ၊ နှစ်တွေသာ ကြာသွားတယ် သူက စိတ်မပြောင်းတဲ့

အပြင် နင့်ကို ပိုစွဲလန်းလာတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သူကြီးလာရင် နင့်ကိုယူမယ်တဲ့။ ငါတို့ကို သူက အဲလို ကြေညာထားတာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါတို့ကတော့ နင်နဲ့ သဘောမတူစရာတော့ မရှိပါဘူး။ နင်လဲ နင့်ဖာသာ နင်စဉ်းစားပေါ့။ ငါတို့ကတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှ ဝင်စွက်ဖက်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ နင်တို့အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိရင် ပြီးတာဘဲ။ နင်လဲ နင့်ဟာနင်စဉ်းစားပေါ့။ သမီးလဲ အရွယ်ရောက်ပြီဘဲဆိုတော့ သူ့ကိစ္စ သူ့ဟာသူ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားတာဘဲ”

မတင်လဲ စကားရှည်ကြီးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဘဲ မနားတမ်းပြောချလိုက်သည်။ သူ့စကားကြားတော့ စောစောက မရှင်းတာလေးတွေ နားလည်သလိုဖြစ်သွားတယ်။

အင်း ကံကြမ္မာကလဲနေနဲ့ ကိုယ့်ဟာကို အေးအေးဆေးဆေး အိမ်မှာထိုင်ရင်း ချို့ကိုလွမ်းနေတာ မကြည့်ရက်ဘူးထင်ပဲ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဖုတ်သွင်းရထားလာဆိုက်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ အဲ ဟုတ်ပါဘူး။ ဖုတ်ဖုတ်ဖုတ်ဖုတ် နဲ့ အိမ်ရှေ့ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လာဆိုက်ပြီး ဇာတာတက်လာတယ်။

“အော် ဒါနဲ့ မသန်းတယောက်ရော”

“မသန်းလား၊ လက်ထပ်ပြီး မထွီလာ ပြောင်းသွားတယ်လေ။ ခုဆို သူ့ခလေးတောင် ၅ နှစ်လောက်ရှိရောပေါ့”

“ဘာလေးလဲ မတင်” ကမန်းကတန်းမေးလိုက်တယ်။

“ယောက်ကျားလေးလေ။ နာမည်က ဇော်ထူးတဲ့ နင့်နာမည်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဘဲ”

ဟူး တော်ပါသေးရဲ့။ ယောက်ကျားလေး၊ နာမည်ဆင်တာအရေးမကြီး။

“ဒါနဲ့ မတင် အမျိုးသားရော”

“တော်ကြာပြန်လာတော့မယ်။ သူ့ရောက်မှ အတူတူ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

မတင်နဲ့ရှေးဖြစ် နောက်ဖြစ်စကားကောင်းနေလိုက်တာ အချိန်တောင်တော်တော်ကြာသွားတယ်။ အရာရာကို သူကလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဘဲပြောတယ်။ တကယ့်ကို ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာတွေလိုဘဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုဘဲ။ ဘာဘဲပြောပြော နှစ်တွေကလဲကြာ။ အသက်တွေကလဲ ကြီးလာကြပြီကိုး။ အဲလိုဆိုတော့ တယောက်နဲ့တယောက် ရှိုးတိုးရှန်းတန်း၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မဖြစ်ဘူးပေါ့။ စကားကောင်းနေတုန်း ပြုန်းဆို အခန်းထဲက ချိုထွက်လာသလားလို့တောင် ထင်ယောင်မှားဖြစ်သွားတယ်။ ရင်ထဲကတောင် ဒီတိကနဲ လန့်သွားတယ်။ ချောစုက ချို့ရဲ့ အဝါရောင်နုနုလေး ပေါ် မှာ အမဲရောင် အပွင့်အခက် ရေးချယ်ထားတဲ့ ပါတိတ် ဝမ်းဆက်လေး ကိုဝတ်လို့၊ မှတ်မိတာပေါ့ ဒီဝတ်စုံလေး၊ ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးတဲ့ နေ့က ဝတ်ထားတဲ့ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေး၊ ကျွန်တော်က မနေနိုင်

“ချောစု ဒါ ချို့ အကျီမဟုတ်လား” လို့ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အင်းလေ၊ ချောစုက ဒေါ် လေးအကျီတွေ အားလုံးအပိုင်သိမ်းထားတာ၊ ခုချိန်ကစပြီး ဒေါ် လေးအကျီတွေ ဘဲဝတ်တော့မယ်။ အကုန်လုံးက ချောစုနဲ့ ဖစ်ဆိုက်ဘဲ”

အမယ် မချောက ပြောရုံတင် အားမရသေးဘဲ သူ့ကိုယ်လုံးကိုပါ ကျွန်တော့်ရှေ့ တပတ်လှည့်ပြလိုက်သေးသည်။ မတင်က မနေနိုင်

“ဟဲ့ ချောစု၊ နင့်ကိုနင် ခလေးမှတ်နေလား၊ ထိုင်စမ်း” လို့ ထင်ထင်လိုက်မှ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကဲ ကြည့်အုံး ထိုင်ချလိုက်တဲ့ နေရာက ကျွန်တော့်ဘေး၊ ကောင်းရော။ ကျွန်တော်တောင် မတင်ကို မျက်နှာနဲ့နဲ့ပူသွားတယ်။ မတင်ကတော့ သူ့သမီးကို ကဲလွန်းရန်ကော အကြည့်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ ချောစုကတော့ ခပ်တည်တည်။ အင်း ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ သူထင်ရာ စွတ်လုပ်မဲ့ပုံ၊ ငယ်ငယ်လေးထဲက မဟုတ်မခံ စွာတာတာမို့ မိစ္စာလို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါ် တာကိုဘဲကြည့်။

“ဟော အကိုတောင် ပြန်လာပြီ” မတင်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ရှေ့မှ ဝင်လာတဲ့ သူ့လင်တော်မောင်ကို ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“အကို ဒီမှာလေး ငဇော်ရောက်တယ်။ မိချော သွားခေါ် လာတာလေ”

“အေး အေး ထင်သားဘဲ။ ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့ဆိုတော့ တခုခုလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် တနေ့လုံး ငါကမျက်ခုံးလှုတ်နေတာ” ဟု ရယ်ကျဲကျဲလေးပြောသည်။ အင်း ကြည့်ရတာ အားလုံးသိထားပုံပါဘဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ မတင် အကြောင်းကလွဲရင်ပေါ့။

“ငဇော် ဒါ ငါ့အမျိုးသားလေ၊ ဦးခင်မောင် တဲ့”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်။ အရင် မတင်တို့ ကျွန်တော့်အိမ်နားမှာ နေကတဲက တခါတခါ လာနေကြလေ။

ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်” ကျွန်တော်က ဆိုသည်။
“ဟုတ်လား မောင်ဇော်၊ ဦးတော့ မင်းကို အခုမှဘဲ သတိထားမိတယ်ကွာ၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဆိုပြီးကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။
ကျွန်တော်လဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း “ဝမ်းသာပါတယ်ဦး”
တော်သေးသည်။ သူက သူ့ကိုသူ ဦးလို့ ထဲသုံးလိုက်လို့ ကျွန်တော်လဲ ရောယောင်လိုက် လိုက်သည်။ ကိုယ်က စခေါ် ရမယ်ဆို ကိုယ့်ဟာကိုယ် သူ့ကို ဘာခေါ် ရမလဲ စဉ်းစားမရ၊
“ကဲ ကဲ အကို ရေအရင်ချိုးမလား၊ ထမင်းအရင်စားမလား” မတင်က မေးတော့
“ထမင်းအရင်စားမယ် မေမေ၊ ချောစုက ထမင်းစားပြီး ဦးဇော်ကို ဘုရား လိုက်ပို့ခိုင်းမလို့၊ အဲဒါ ထမင်းအရင်စားမယ်နော်ဦး” ချောစုက ဝင်ပြောရင်း သူ့ ဖေဖေလေးကိုပါမိတောင်းလိုက်သည်။
“အေးပါ အေးပါ၊ ဒီနေ့ ချောစုမွေးနေ့ ဆိုတော့ ချောစုသဘော” ဆိုရင်း သူ့ဆွဲလာတဲ့ လက်ဆွဲအိပ်ကို သူ့မိန်းမဆီ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အင်း ကြည့်ရတာ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဲ။
ထမင်းစားပွဲမှာက မစားရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ မတင်လက်ရာ၊ မပါမဖြစ်တာက လူကြီးထုံးစံ မန္တလေး ဘီယာ၊ ဘီယာက ကျွန်တော်နဲ့ ဦး၊
အမယ် သောက်တုန်း သူ့ကကြွားသေးတယ်။ အဲဒါ မန္တလေး ဘီယာအစစ်တဲ့၊ အစိုးရဆိုင်က ရထားတာတဲ့။ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်သောက်တဲ့ ဘီအီးကလဲ အမိန့်ရ အရက်ဆိုင်ကပါနော်၊ မပြောလိုက်ချင်လို့၊ ဘာဘဲပြောပြော ကျွန်တော် ဘီယာသောက်တာကို မတားမြစ်တာက ချောစု၊ ဒီတချက် ချို့နဲ့ တော်တော်တူတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ချို့က ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာကို ကန့်ကွက်ရိုးထုံးစံမရှိခဲ့။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ်ကို အားပေးဖော် သာဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် အချစ်ပိုခဲ့တာလား မသိ၊ အခု လာပြန်ပြီ နောက်တယောက်၊ ချောစု။
ထမင်းစားပြီးနောက်
“မေမေ သမီး ဦးဇော်နဲ့ ဘုရားသွားလိုက်အုံးမယ်နော်”
“အေးအေး သိပ်ညဉ့်နက်အောင် မနေနဲ့နော်” သူ့အမေက မှာရှာသည်။
မချောတို့ ပြန်ပြောလိုက်ပုံကိုဘဲကြည့်
“မေမေကလဲ သမီး ညပြန်မရောက်ရင်၊ နောက်နေ့ ဦးဇော်ခြံကို လိုက်လာရုံပေါ့” တဲ့
“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ပြောစရာလား” သူ့အမေက ငေါက်သည်။
သူ့အဖေလေးက တဟဲဟဲ
ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာပူလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ဒါတောင် ဘီယာသောက်ထားလို့။

တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ကျွန်တော့်ကား ရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လဲ သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။
“ဟီဟီ ရီရတယ်သိလား”
“ဘာရီရတာလဲ”
“မေမေလေ မေမေပေါ့”
“အဲဒါရီစရာလား၊ သူ့သမီးကို သူ့စိတ်ပူလို့ဥစ္စာ”
“ဘာပူစရာရှိလဲ၊ ချောစု အရင်က ဘယ်လိုနေခဲ့လဲဆိုတာ သူ့အသိ၊ ခု ဦးဇော်နဲ့မို့လို့ သမီးက အဲလိုနေတာ”
“နေစရာလား၊ ညည်းကိုညည်း၊ ခလေးများမှတ်နေလား”
“မှတ်ပါဘူး၊ ခလေးမဟုတ်လို့ ဒီလိုနေတာပေါ့”
ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့၊ ဒါကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်ဘဲ နေလိုက်သည်။ တော်ကြာ စကားတွေ လွန်ကုန်ရင် သုခ အဲ ဒုက္ခ၊ သူ့အမေကလဲ စောစောကဘဲ သူ့သမီးအကြောင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားရမည်၊ မချစ်ပြန်ရင်လဲ အားနာစရာ လိုတော်လမ်းမျိုး မဖြစ်အောင်ရှောင်ရမယ်။ လွယ်တော့မလွယ်၊ ဒီပုံနဲ့ဆို၊ ခုံက အရမ်းလှုပ်နေသည်။ မြင်းလှုပ်တို့ဘဲ ကျန်တော့သည်။ ခက်တာက သူက ချို့နေရာ အစားဝင်တို့ကို အတိအလင်းကြေညာထားသည်။ ၁၀ နှစ်ကျော်လွမ်းလာတဲ့ ချို့ ဝေဒနာကိုတော့ ဒီကောင်မလေး အပြတ်ဖြတ်ဘို့ ကြိုးစားနေသည်။ အင်းလေ ခုခေတ်ကြီးက သမီးရဲ့ဦး ခေတ်၊ ကြုပ်ကြက်လိ ကြည့်ကြက်လုပ် ရမှာဘဲ။

“ဘာလဲ သမီးအကြောင်းတွေ ဦးဇော်ကို မေမေ ပြောလိုက်ပြီမို့လား”

“ဘာအကြောင်းကို ပြောတာလဲ”

“အာ ဦးဇော်ကလဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ သမီး ဦးဇော်ပေါ် ဘယ်လို ဘယ်ညာ ဘလာ ဘလာ ဘလာ သဘောထားတယ်ဆိုတာပေါ့”

ဟား ဟား နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမက မိန်းမဘဲ၊ ဘယ်လောက်ဘဲ ရဲတင်းတယ်ပြောပြော၊ တကယ်တမ်း ပြောရမယ်ဆို သူတို့ ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်၊

“အော် ဒါလား၊ သမီးမေမေကတော့ ငါ့သမီးက နင့်အပေါ် မှာ ဘလာ ဘလာ ဘလာ ဘာညာ လို့တော့ပြောပါတယ်” ကျွန်တော်လဲ သူပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဦးဇော်က သမီးကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဘယ်လိုထင်ရမှာလဲ၊ သမီးကို မိန်းမလေးလို့ ထင်တာပေါ့” ရီကျဲကျဲ နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အာ ဦးဇော်ကလဲ အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဘလာ ဘလာ ဘလာ ကိစ္စ ကိုပြောတာ၊ သမီးကိုအထင်သေးသွားလားလို့ မေးတာ”

ခင်ဗျားတို့ဘဲ စဉ်းစားကြည့် ဒီအချိန် ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဘယ်သူက အထင်သေးပါတယ်လို့ပြောမလဲ၊

“အထင်တော့ မသေးပါဘူး၊ ဦးဇော်က အဲဒီ ဘလာ ဘလာ ဘလာ ကြီးကို ဘာကြီးလဲ ဆိုတာ သမီးပြောပြတာ နားထောင်ချင်တာ”

“သွား မပြောဘူး၊ မိန်းမလေးက စပြောရမယ်၊ ဝေးသေး၊ ဦးဇော်စပြောတာ သမီးစောင့်မယ်”

“ဒါဆို ဦးဇော်က သမီးကို ဘလာ ဘလာ ဘလာ ဖြစ်လာတာနဲ့ တခါတည်းဖွင့်ပြောမယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား”

“အင်းကောင်းတယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ဦးဇော်က သမီးကို ဘလာ ဘလာ ဘလာ ဖြစ်လာအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားတော့မယ်၊ မကောင်းဘူးလား” ရီကျဲကျဲသူက ပြန်ပြောတယ်။

“ဟင် စတွေ့ကတဲက ကြိုးစားနေတာ မဟုတ်ဘူးလား” ကျွန်တော်က ရီကျဲကျဲနဲ့ ပြန်မေးတော့ “သွား” တဲ့၊

တဟားဟားနဲ့ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ် မှာ၊ အင်းလေ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဘလာ ဘလာ ဘလာ လေးကယ်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်သား နားလည်မှုရသွားတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ဘုရားစောင်းတန်း နားက ကားရပ်တဲ့ နေရာမှာ ကားထိုးဆိုက်လိုက်တယ်။

အတူတွဲပြီး ဘုရားပေါ် တက်လာကြတော့ သူက ကျွန်တော့်ဖိနပ်လေးကို ကိုင်လို့၊ အော် မိန်းမ မိန်းမ ဒါကြောင့် မရှိမကောင်း ရှိမှကောင်း လို့ ဆိုရိုးစကားက ဆိုထားတာကိုး၊ မွေးနေ့ ဘုရားလာတာဆိုတော့ ဘာဝယ်ရမယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိနေပြီလေ၊ အတွေ့အကြုံက ရှိပြီးသား၊ သိတယ်မှတ်။ ပန်းရောင်းတဲ့ အဒေါ် ကြီးက ကျွန်တော့်ဆီက ပန်းဝယ်နေကြ ဖောက်သည်လေ၊ အခု ကျွန်တော်က သူ့ဆီက ပြန်ဝယ်ရတဲ့ အလှည့် ဖြစ်လာတယ်။ ဆိုင်ရှင်အဒေါ် ကြီးက အတင်းပိုက်ဆံ မယူဘူးလုပ်နေလို့ သူ့မွေးနေ့ အတွက် ဘုရားလာတာ၊ ပိုက်ဆံမပေးရင် သူကုသိုလ် မရဘဲ ဒေါ် ကြီးဘဲ ကုသိုလ် ရသွားမှာပေါ့လို့ အတင်းပြောမှ ပိုက်ဆံယူလိုက်တယ်။ ဒေါ် ကြီးက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေလို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ရဲ့ သမီး နာမည်က ချောစု ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒေါ် ကြီးကတော့ အံ့ဩနေမှာဘဲ၊ ပန်းရောင်းတဲ့သူက အရင်က တခါမှ ဘုရားမလာဘဲ ခုလာတော့ ချာတိတ်မ လှလှလေးတယောက်နဲ့၊ အင်း မနက်ဖြန်တော့ ဆိုင်မှာ နာမည်ကြီးအုံးမှာ မြင်ယောင်သေး။

“ကဲ မချော၊ ညည်းလဲ တနင်္လာ သမီးဘဲလား” မေးတော့

“အင်း” တဲ့၊ အော် ချိုရယ် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က အတူတူ ရှစ်ခိုးခဲ့တဲ့ တနင်္လာ ဒေါ်ငဲ့မှာ အခု သူ့တူမ တနင်္လာ သမီးလေးနဲ့ အတူ ရှစ်ခိုးရအုံးမှာပါလား၊ ဘဝ ဘဝ ဒါကြောင့် ဘ နဲ့စပြီး ၀ နဲ့ ဆုံးတာကိုး၊

ဒီတခေါက် မီးချစ်လေးကို ခြစ်လိုက်သူက ချောစု။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာက ဖရောင်းတိုင်တွေ ပန်းတွေ တပွေတပိုက်နဲ့ဆိုတော့၊ အဲမီးချစ်လေး ခြစ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို အမိပွယ် ပါပါ အကြည့်လေးနဲ့၊

ချိုရယ် ဒိုင်ယာရီထဲ အကုန်လုံးများ ထည့်ရေးထားသလား၊ အိမ်ကျမှ ပြန်ဖတ်ကြည့်ရမယ်။

ကျွန်တော်လဲ ပန်းစည်းလေး အသာချပြီး သူ့အတွက် ဖရောင်းတိုင်တွေ မီးကူးပေးနေတယ်၊ သူက

ကျွန်တော်မီးကူးပေးသမျှ တတိုင်ပြီးတတိုင် ယူစိုက်လို့၊ သေချာကြည့်တော့လဲ ချစ်စရာလေး ပါဘဲ။
“ကံ လာလေ ဦးဇော် ဘုရားရှစ်ခိုးရအောင်”

ချထားတဲ့ ပန်းစည်းကို လှမ်းယူပြီး သူ့ကို တဝက်လှမ်းခွဲပေးလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လို့၊ တကယ့် အပျိုကြီး အတိုင်းဘဲ။ အရင်က အရွတ်အနောက် မျက်နှာလေးက ဘယ်ရောက်သွားတယ်မသိ။

ထုံးစံအတိုင်းဘဲ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်ရတဲ့ သြကာသလေးဘဲရွတ် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူက ရွတ်တုန်း၊ ကျွန်တော်လဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ရှစ်ခိုးနေရာက အသာထိုင်ချပြီး ဦးမချသေးဘဲ သူ့ရှစ်ခိုးနေတာ အားမနာတမ်း ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ချို့ကိုယ်ပွားလေး ကျွန်တော့်နားရောက်နေသလိုဘဲ။ သူလဲ ကျွန်တော် အဲလို စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေတာ သိလို့လား မသိဘူး။ မျက်လုံးလေး ပွင့်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တချက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်မှိတ်သွားပြီး ပြန်ရွတ်နေတယ်။ ခဏလေးနေတော့ သူ့ရှစ်ခိုးလို့ ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်လဲ သူနဲ့ အတူတူ ဦးလိုက်ချလိုက်တယ်။ ဘုရားပန်း ထိုးပြီးပြန်လာတော့ သူက

“ဘာလဲ ဒေါ် လေးကို သတိရနေတာလား” တဲ့

ကျွန်တော်လဲ မညာချင်။ သူကသိကလဲသိပြီးသားဘဲ။ “အင်း” လို့ တလုံးထဲ ဖြေလိုက်တယ်။

“ချောစုသိသားဘဲ။ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ဒေါ် လေးက သူ့မွေးနေ့မှာ ဦးဇော်ကို အဖြေပေးလိုက်တယ် လို့ရေးထားတာဘဲ”

“ချောစုလဲ ချောစုမွေးနေ့မှာ ဦးဇော်ကို အဖြေပေးလို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲနော်” သူကဆက်ပြောတယ် ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မကောင်း။

“ချောစုရယ်” လို့ဆိုပြီး သူ့ခေါင်းလေးကို လက်နဲ့ပွတ်လိုက်တယ်။

“လာ ချောစု ဘုရားကို တပတ်ပတ်ရအောင်” ဆိုတော့

ချထားတဲ့ ကျွန်တော့်ဖိနပ်လေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးက လိုက်လာတယ်။ သူ့ရော ကျွန်တော်ရော ရင်ထဲမှာ အတွေးကိုယ်စီ။

“ဟော ချောစု ဟိုမှာကြည့်စမ်း” ရုတ်တရက် လှမ်းပြောပြီး တနေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုတော့။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ခေါင်းငုံ့ လျှောက်နေတဲ့ ချောစု အတွေးပြတ်သွားပြီး ကျွန်တော် ပြတဲ့ နေရာ အလန့်တကြားကြည့်ပြီး

“ဟင် ဘာလဲ ဦးဇော်” လန့်သွားတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့

“ဟိုမှာလေ မတွေ့ဘူးလား လမင်းကြီး ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီး လပြည့်နေ့ထင်တယ်”

“အာ ဦးဇော်ကလဲ ဘာများလဲလို့ လန့်သွားတာဘဲ” ဆိုပြီးကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သာသာလေး လာရိုက်တယ်။ ခုမှ နှစ်ယောက်စလုံး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

အဲ လမ်းဆက်လျှောက်တော့ လန့်သွားလို့ထင်ပဲ။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းလေးကို ကိုင်လို့

ဘုရားကအပြန် ကားပေါ် မှာ ချောစုက

“မနက်ဖြန်က စပြီး နေ့လည်ဆို ဦးဇော်ခြံ နေ့တိုင်းလာမယ်နော်။ ပန်းပင်စိုက်တာ လာလေ့လာမလို့လေ”

“လာလေ၊ ပန်းပင်စိုက်တာ လေ့လာရင်း ဦးဇော်ကို ဘလာ ဘလာ ဘလာ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ရအုံးမယ် မဟုတ်လား”

“သွား။ လာပြန်ပြီ။ ဟင်း ကျောကုန်းကြီးကို ထုလိုက်ရ ဘုန်း”

ကျောကုန်းကြီးကို ထုလိုက်ရ ဘုန်း ဆိုပြီး တဆက်တည်းပြောချလိုက်တော့ ကျွန်တော် နားမလည်။

“ချောစု အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ” မေးတော့

“အာ ဦးဇော်ကလဲ တုန်းလိုက်တာ။ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေမှာဆို အဲလိုဘဲရေးတယ်လေ။ မင်းသမီးက စိတ်ဆိုးရင် ဟင်း ကျောကုန်းကြီးကို ထုလိုက်ရ ဆိုပြီး နောက်တကြောင်းက ထုလိုက်လို့ မြည်တဲ့အသံ ဘုန်း ဆိုပြီး အသံထွက်ထားတာလေ။ ချောစုက အဲဒါကို ဆက်ဖတ်လိုက်တာပေါ့”

သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား” ဒီကောင်မလေး၊ အင်း ဒီပုံဆို ငါတော့ မလွယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

သဘောပေါက်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ကားရပ်တော့ ချောစုက

“ဦးဇော်က ဒေါ်လေးကို အဲဒီနေ့မှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာ ဒိုင်ယာရီမှာ ပါတယ်၊ စပယ်ရှယ်လက်ဆောင်လေ၊ ဘယ်မှာလဲ ချောစုအတွက်”

“ကဲ ဒီမှာ” ဆိုပြီး ချောစု နဖူးလေးကို ဖွဖွလေး အနမ်းတပွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ပြုံးပြီး၊

“ချောစုလဲ ဒီနေ့ မျက်နှာမသစ်ဘဲ အိပ်တော့မယ် သိလား” ဆိုပြီး အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားပါလေရော။

ချိုရယ် ဒိုင်ယာရီထဲ အကုန်ရေးထားပါလား။

အိမ်ရောက်တော့ အောင်သန်းနဲ့ ခြံထဲကအလုပ်သမားခေါင်းဆောင် မောင်တိုး တို့က ဘီအီးပုလင်းနဲ့ စောင့်နေလေရဲ့၊ ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ စနေနေ့လေ ကျွန်တော်တို့ သောက်နေကျ၊ တခြားနေ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဘဲ သောက်တာများတယ်၊ သောက်ရင်လဲ တပိုင်းထက်မပိုဘူး၊ နဲနဲရီဝေဝေ လေးဖြစ်ပြီး ချို့ကိုလွမ်းလို့ရရင် တော်ပြီ၊ ရက်ဆက်သွားလို့ တပိုင်းနဲ့ မမူးတော့ရင် တပတ်လောက် ခဏရပ်လောက်တယ်၊ ဒါဆို နောက်ပြန်သောက်ရင် အရင် စံချိန်ပြန်ရသွားတယ်၊ ကျွန်တော်က အရက်ကို နာမည်ပျက်ရုံလောက်ဘဲ သောက်တာပါ၊ ချို့ကို မေ့သွားတဲ့အထိ အမူးအရူး ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး၊ ချို့ကိုလွမ်းလို့ကောင်းရုံလောက်သောက်တာ။

ရောက်ရောက်ချင်း အကျီတောင် မလဲအား ကမန်းကတန်း ဝင်ထိုင်ပြီး ၂ ခွက်လောက် ဆင့်မော့ချလိုက်တယ်။ အား နဲနဲ နေသာထိုင်သာရှိသွားတယ်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် ဖြေးဖြေးလုပ်ပါကွ” အောင်သန်းက မသိတော့ တားသည်။

မရတော့ နောက်တခွက် ထပ်ဆင့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ငါတို့ စတောင်မစရသေးဘူး၊ မင်းကိုစောင့်နေတာ”

“ဒါဆိုလဲ စတော့လေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မောင်တိုး နောက်တလုံး သွားထုတ်ကွာ၊ ဒီနေ့ ၃ ယောက် ၂ လုံးချမယ်၊ ဒီစောက် အရက်ကလဲ ဒီနေ့မှ နဲနဲပျော့သလိုဘဲ”

ဘီအီးကိုကျွန်တော် အိမ်မှာ ဂါလံပုန်းနဲ့ ဝယ်ထားတယ်။ အမိနဲ့ရ ဆိုင်က ခိုးရောင်းတာတွေ၊

အောင်သန်းလဲ ဘုမသိ ဘမသိ ဂွတ်ကနဲ မော့ချလိုက်သည်။ မောင်တိုးလဲ နောက်ဖေးက ပုလင်းတလုံး ထပ်ဖြည့်ပြီးထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်တိုး ချ ချ”

တယောက် ၃ ခွက်လောက်ဝင်သွားမှ ဝိုင်းက နဲနဲငြိမ်သွားသည်။ အမြီးပန်းကန်ကို စကိုင်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ငဇော်ပြောပါအုံး ဘာဖြစ်လာတာလဲ” အောင်သန်းက စမေးသည်

“ပြောပါမယ်ကွာ၊ ဇော်လမ်းက ချို့ကစတာ၊ ဒါပေမဲ့ ချို့ အကြောင်းကို တော့ မောင်တိုးမသိသေးဘူးကွ”

“ဟေ့ကောင် သိတယ်၊ ငါပြောပြပြီးသား၊ မင်းကောင်မလေး ဆုံးသွားတာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အဲဒါ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“အေး ပြောရရင် မင်းတို့ အံ့ဩသင့်သွားမယ်၊ ငါတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်မယုံချင်ဘူး” ဟုအစချီပြီး

ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လှမ်းပေးသည်မှ စပြီး နောက်ဆုံး အိမ်ပြန်လာသည် အထိ ပြောပြလိုက်သည်။ ပြောလဲ ပြီးရော ဘီအီးလဲ ကုန်ရော၊ ၃ ယောက်စလုံးလဲ မှန်ရော၊

“ဒါဆို ချောစုက မင်းကို သနားပြီး ချစ်စိတ်တွေ တွယ်လာတဲ့ သဘောပေါ့”

“သဘောတင် မဟုတ်ဘူး အောင်သန်း၊ မတင်ကိုတောင် အတိအလင်းဖွင့်ပြောပြီး ငါ့ကိုယူမယ်လို့ တအိမ်လုံးကို ကြေညာထားတာ၊ အဲဒါ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“ခု မင်းချောစုကို ဘုရားပို့ ဘာပို့နဲ့ တွဲကြည့်တော့ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ချောစုက ချစ်စရာလေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ငါစဉ်းစားမိတာက”

“မင်းက ဘာစဉ်းစားမိတာလဲ”

“အင်းလေ ဆရာကလဲ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ” မောင်တိုးကပါ သံယောင်လိုက်သည်။

“ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ၊ ချောစုက ချို့ တူမလေကွာ”

“ချို့ချို့ တူမ ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ” အောင်သန်းက

“ချို့ တူမဖြစ်တော့ သူ့ကို တွေ့တိုင်း ငါ ချို့ကို သတိရနေတာပေါ့ကွ။ နောက်ပြီး သူက ချို့နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ငါနဲ့က အသက် ၈ နှစ်လောက်ကွာတာ၊ သူက ခုမှ ၁၈ နှစ်ပြည့်တာ၊ ငါက ခုဆို ၂၆ ရှိပြီ”
“အာ လခွီးမဘဲ၊ မင်းကလဲ သောက်ရေးမပါတာကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေပြန်ပြီ” အောင်သန်းနဲ့ ကျွန်တော်က ပြောမနာ ဆိုမနာ ငယ်ပေါင်း။
“ဟ အရေးပါတာပေါ့ကွ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဘဲ၊ နောက်ပြီး ငါက သူ့ကို သူခလေး ဘဝထဲက သိတာဆိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲ သူ့ကို ခုထိ ခလေးထင်နေတာ”
“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင် ခလေးဘဝ ကဘဲ သိသိ၊ ဘယ်ဘဝကဘဲ သိသိ၊ ခုသူက ၁၈ နှစ်ပြည့်ပြီ၊ သူတောင်မင်းကို ချစ်နိုင်သေးတာ မင်းက မချစ်နိုင်လို့လား”
“မသိဘူးကွ၊ ဒီနေ့တွေ့ရသလောက်တော့ ချောစုက ချစ်ဘို့ တော်တော်ကောင်းတယ်ကွ”
“အဲဒါဆိုလဲ ချစ်လိုက်ပေါ့ဆရာရယ်”
“အေး ငါသိတယ်၊ မချစ်လို့လဲ မရဘူး၊ ချစ်လဲ ချစ်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်လဲကိုယ်မလုံဘူး၊ ကြောက်လဲကြောက်တယ်”
“ကြောက်မနေနဲ့ ငါ့မင်းမင်းပြေးလို့မလွတ်ဘူး၊ ဟိုကောင်မလေးက နေ့တိုင်း နင့်ဆီလာတော့မှာ၊ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ နောက်လဲ ချစ်ရမဲ့အတူတူ အခုထဲက ချစ်ပြစ်လိုက်၊ နောက်ပြသနာ နောက်ရှင်း”
ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံ၊ ဟုတ်တယ် နောက်ပြသနာ နောက်ရှင်း၊ မနက်ဖြန်လာရင် ရိုးစားစကား ပြောပြစ်လိုက်တော့မယ်၊ အလကား ကြိုပြီးစဉ်းစားနေရင် ဦးနှောက်ချောက်တယ်၊ မီးစဉ်ကြည့်က လိုက်တာကောင်းတယ်။ ဆိုရိုးစကားတောင်ရှိတယ်၊ သူချစ်ကို ရှာတဲ့၊ နောက်ပြီး သူကလဲ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ငြင်းစရာ အကြောင်းဘာမှရှာမတွေ့။
ဟိုကောင်တွေ ပြန်သွားတော့ ချို့ ဒိုင်ယာရီလေး ကောက်ကိုင်ပြီး ကုတင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ ချို့ဘာတွေများရေးထားပါလိမ့်။

ချောစုကို ချစ်မိသွားတာလေးနဲ့တော့ ချို့ကို လွမ်းတာ ရပ်မသွားပါဘူး ချို့ရယ်၊ ချောစုကို ချစ်လေ ချို့ကို ပိုသတိရလေပါဘဲ၊ ပိုလွမ်းလေပါဘဲ၊ ဒါ ဇော် ရင်ထဲက အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။

ညက ချို့ ဒိုင်ယာရီ ဖတ်ပြီး ချို့ကို ပြန်လွမ်းနေတာနဲ့ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ မနက်ဈေးဝယ်သူတွေ ရောက်လာပြီး အောင်သန်း လာနှိုးမှ နိုးတယ်၊ ကမန်းကတန်းထပြီး ဈေးထရောင်းရတယ်။
ဘုရားက ပန်းရောင်းတဲ့ ဒေါ် ကြီးက ပန်းဘိုးပေးရင်း
“ဟဲ မောင်ဇော် ညက ဘုရားအတူလာတဲ့ သူက ဘယ်သူလဲ” လို့ ထပ်မေးပြန်တယ်။
“ဟဲ ဟဲ အဲဒါ ကျွန်တော့် ပန်းဘုရင်မလေး လေ၊ ဒေါ် ကြီး သဘောတူလား”
“ဟယ် ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး၊ သဘောတူတယ် သဘောတူတယ်” ဝမ်းသာအားရ လူတွေများ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေး နေတာ မကြည့်ချင်ဘူးထင်ပ။ ဒါနဲ့တောင်မရပ်သေး၊ နောက်လှည့်ပြီး
“ဟေ့ မောင်ဇော် ရိုးစားရနေပြီဟေ့၊ ညက သူတို့စုံတွဲ ဘုရားလာတယ်” လို့ အားလုံးကို မောင်းထုလိုက်သည်။
အဲဒီမှာ ပွဲက ဆူသွားတယ်၊ တယောက်တပေါက်၊ ဘယ်ကလာလဲ ဘယ်နယ်ကလဲ အလည်ကလူ စကားဝဲ၏။
ဆိုတဲ့ ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်တန်း ဖတ်စာအုပ်ထဲကလို မေးခွန်းတွေစုံသွားသည်။
ကျွန်တော်က တပြုံးပြုံးနဲ့ မဖြေ၊ အောင်သန်းက သူလွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုသာ တချိန်လုံး လက်ညှိုးထိုးပြနေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့
“ကဲ သိချင်ရင် ဈေးရောင်းပြန် တော့ဝင်ခဲ့ကြ သူဒီမှာရှိနေမယ်” လို့ ကြေညာလိုက်တော့မှ တကယ်ဝင်လာမှာနော်၊ မရှိလို့ကတော့ နင်နဲ့ ငါတို့နဲ့ အတွေ့ဘဲ၊ ဘာညာကွဲကွဲနဲ့ ကြိမ်းမောင်းပြီး ဈေးရောင်းထွက်သွားကြတယ်။
ချောစု၊ ချောစု အင်း စောစောစီးစီး မျက်ခုံးလှုတ်နေရောပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပြုံးလို့။

ကျွန်တော်တို့လဲ မနက်စာ စားပြီး ခဏနားချိန်၊ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ် ကြီးလဲ မပြန်ဘဲ မောင်တိုးဖောက်သည် ချမူကြောင့် ချောစုအလာကို စောင့်ကြည့်မယ်တဲ့၊ သူလဲချောစုကို မြင်ချင်တယ်တဲ့၊ ခဏလေးနေတော့ အရှေ့နဲ့ အနောက်က လူတင် ကား၂ စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်ရှေ့မှတ်တိုင် ဆိုက်ပြီး ကားပေါ်က ပန်းသည် တစု

ဆင်းလာပါရော၊

“ဟေ့ ဘယ်မှာလဲ မောင်ဇော် မင်းကောင်မလေး” ဆိုပြီး ပန်းဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြတယ်။

“မလာသေးဘူး၊ ဒေါ် ကြီးရေ၊ အော် ဒေါ် ကြီး အိမ်မှာ လဘက်ရှိတယ် မှုတ်လား၊ လဘက်နဲ့ ရေခဲခန်းကြမ်းလေး လုပ်ပါအုံး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ ဧည့်ခံရအောင်” လို့ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ် ကြီးကို တဆက်တည်း လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“အေး အေး ရှိတယ် အများကြီးဘဲ၊ ဒေါ် ကြီးသုတ်လိုက်မယ်” ဆိုရင်း မောင်တိုးလဲ ဒေါ် ကြီးကို ကူဘို့လိုက်သွားတယ်။

“ဟေ့မောင်တိုး ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ငရုပ်သီးစိမ်းလေးလဲ ရှိရင် ယူခဲ့စမ်းပါ၊ လဘက်နဲ့ စားရအောင်” လို့ လူအုပ်ထဲက တယောက်ကလှမ်းမှာသေးတယ်။ သိတာကြာပြီဆိုတော့ အားလုံးက ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အရင်းအချာတွေလိုဘဲ။

လဘက်ကို တယောက်တဖွန်းခပ်စားလိုက် ရေခဲခန်းပူပူလေး သောက်လိုက် ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ပြောလိုက်နဲ့ ခဏလေးနေတော့

ဖုတ် ဖုတ် ဖုတ် ဖုတ် ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကယ်သံလေး နဲ့ မချောရောက်လာပါလေရော

“ဟော ချောစု လာပြီ” လို့ ကျွန်တော်ကလဲ ဆိုလိုက်ရော စကားသံတွေတိတ်သွားပြီး မျက်စိအားလုံးက ဆိုင်ရှေ့ကို တစုတဝေးထဲ ရောက်သွားကြသည်။

ဦးထုပ်လေး ကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ ချောစုက ဆိုင်ထဲက လူစုလူဝေး ကြီးကို ကြည့်ပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဆက်မဝင်ဘဲ အပေါက်မှာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်နေတယ်။

“လာလေ ချောစု၊ ဒီမှာ အားလုံးက ချောစုကို မြင်ချင်လို့တဲ့ စောင့်နေကြတယ်”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ် လိုက်တော့ ချောစုလဲ ဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်နားရောက်တော့

“ဟင် ဘာလို့လဲ ဦးဇော်”

“ဟိုမှာလေ မှတ်မိလား ဘုရားက ပန်းရောင်းတဲ့ ဒေါ် ကြီး၊ သူမောင်းထုလို့ ချောစုကို လာကြည့်ကြတာလေ”

“အမယ် ငါက မောင်းမထုပါဘူး၊ နင်ဘဲပြောပြီးတော့ သူကနင့်ကောင်မလေးဆို” ဒေါ် ကြီးက ဝင်ရင်းသည်။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ပန်းဘုရင်မလေးလို့ ဒေါ် ကြီးကို ပြောတာပါ”

“ဘာထူးလဲ မောင်ဇော် အတူတူဘဲ”

“ကဲကဲ အားလုံးဘဲ နားထောင်ကြ၊ သူ့နာမည်က ချောစုတဲ့၊ သူက အခုလောလောဆယ်ဆယ်တော့ ကျွန်တော့် ရိုးစား မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခုဘဲ သူ့ကို ရိုးစားစကားပြောမလို့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လူတိုင်း နားပိတ်၊ မျက်စိပိတ်ထားပေးကြပါခင်ဗျား”

လို့ ကြေညာရင်း ချောစုကို လက်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ် လှမ်းတက်လာခဲ့တယ်။ တက်ရင်း

“ဟေ့ ဟေ့ တယောက်မှ ချောင်းမကြည့်နဲ့နော်၊ အောင်သန်းနဲ့ မောင်တိုး ဒီအပေါက်က စောင့်နေ” လို့ လှမ်းမှာခဲ့တယ်။

အိမ်ထဲရောက်တော့

“ဦးဇော် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ချောစု ရင်တုန်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မနေ့ညက တညလုံး စဉ်းစားပြီး ဒီနေ့ဘဲ ချောစုကို ရိုးစားစကားပြောမလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ အဲဒါ မနက်က ပန်းရောင်းတဲ့ ဒေါ် ကြီးကမေးတော့ ကိုယ့်ပန်းဘုရင်မလေး လို့ ဖြေလိုက်တာပေါ့၊ ဒီတော့ သူက လူတကာကို မောင်းထုပြီး ခုချောစုကို လာကြည့်ကြတာလေ”

“ဟင် သူတို့က ချောစု ဒီလာမှန်း ဘယ်လိုသိလဲ”

“သူတို့အတင်းမေးလို့ မနက်က မြင်ချင်ရင် နေ့လည် လာကြည့်လို့ ဦးဇော်ကပြောလိုက်တာပေါ့”

“အာ ဦးဇော်ကလဲလေ ရှက်စရာကြီး”

“ချောစု ကို ဦးဇော် ချစ်တယ်၊ ညက ဦးဇော်သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ချောစုကိုပြောတာ၊ အဲဒါ ချောစု ဦးဇော်ကို ပြန်ချစ်ပါနော်”

ကောင်မလေး မမျှော်လင့်ဘဲ တကယ်ရိုးစားစကားအပြောခံလိုက်ရသည်။ ခေါင်းလေးငုံ့သွားသည်။

တိုးတိုးလေး

“ဦးဇော် တကယ်ပြောတာနော်” တဲ့

“အင်း တကယ်ပေါ့ ချောစုရယ်၊ ချောစုက အရမ်း ချစ်စရာကောင်းတာဘဲ၊ ချောစု ဦးဇော်ကို ခု ပြန်ချစ်နော်၊

မတင်ကို မနက်ဖြန် ပြောပြီး နောက်လ ဆို ချောစုကို လက်ထပ်တော့မယ်”
 “အာ ဦးဇော်ကလဲ ချောစု ကျောင်းမှမပြီးသေးတာ”
 “မပြီးတော့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ လက်ထပ်ပြီး ကျောင်းဆက်တက်ချင်တက်၊ မတက်ချင်နေပေါ့၊ ဦးဇော်ကို ချောစုကို မြန်မြန်လက်ထပ်ချင်ပြီ”
 “ဟင်း ရောဂါက ဖြစ်လိုက်ရင် ချက်ချင်း၊ မနေ့ကတော့ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့၊ ပြောချင်ပါဘူး”
 “မပြောချင်လို့မရဘူး၊ ခု ဦးဇော်ကို အဖြေပြန်ပေးရမယ်” ပြောရင်း ဆိုရင်း ချောစုကို လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။
 “ဟေ့ ဟေ့ ဦးဇော် အပြင်မှာ လူတွေ တပုံတခေါင်းကြီးနော်”
 “ရှိရှိ ဘယ်သူမှ မကြည့်နေဘူး၊ အောင်သန်းနဲ့ မောင်တိုး အပေါက်ဝ ကစောင့်နေတယ်၊ ပြောပါ ဦးဇော်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါ”
 “အာ ဦးဇော်ကလဲ သိရက်သားနဲ့”
 “မရဘူး မရဘူး၊ သိသိ မသိသိ၊ ချောစု ပြောတာ ဦးဇော်ကြားချင်တယ်”
 “ရှက်စရာကြီး ဦးဇော်ရယ်” တဲ့
 “ဘာ ဘာ ချစ်စရာကြီး ဟုတ်လား”
 “အာ ဦးဇော်ကလဲ ဘယ်က ချစ်စရာကြီး ရမှာလဲ၊ ရှက်စရာကြီးလို့ပြောတာ”
 “ဟော ဟော ခုပြောပြီ၊ ချစ်စရာကြီးတဲ့”
 “ဦးဇော်လူလည်မကျနဲ့နော်”
 “ကဲ မပြောသေးရင် လာလေရော့” ဆိုရင်း သူ့ပါးပြင်ပေါ် နှာခေါင်းတင်လိုက်တယ်။
 “အိုး . . . ဦးဇော်နော်” ချောစုလန့်သွားသည်။
 “မပြောသေးဘူးလား ကဲ လာပြန်ပြီ နောက်တကြိမ်” နောက်ပါးတဖက်ပေါ် ထပ်တင်လိုက်သည်။
 “ဟိုး ဟိုး တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ပြောမယ်ပြောမယ်” ချောစုလန့်ပြီး ကမန်းကတန်း တားတော့သည်။
 “နေအုံး နေအုံး ခဏ ခဏ ဒီမှာ အရှိန်သတ်လို့မရတော့ဘူး” ဆိုပြီး အနမ်းမိုးက တရွတ်ရွတ်နဲ့ ပါးပြင်နှစ်ဘက် ဘယ်ပြန် ညာပြန်၊ တဝကြီးပေးပြစ်လိုက်သည်။
 “ကဲ ပြောတော့” လို့ဆိုတော့
 “ဟင်အင်း ပြောသေးဘူး” ပြုံးစစနဲ့ “ချောစု အရှိန်မသေသေးဘူး” တဲ့
 “ကြိုက်ပြီ ဦးဇော်က ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာ” ဆိုပြီး ပြန်နမ်းမယ်အလုပ်
 “ဟိုး ဟိုး နောက်တာ နောက်တာ ပြောမယ် ပြောမယ်” ဆိုပြီး
 “ချောစုကလဲ ဦးဇော်ကို အရမ်း ချစ်ပါသတဲ့ရှင်” တဲ့
 “ဟေး” လို့ အကျယ်ကြီးအော်ရင်း ချောစုလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်တယ်။
 အပြင်ကလူတွေကလဲ “ဟေး” လို့ အသံအကျယ်ကြီး ထွက်လာတော့ ဘာများလဲလို့ အိမ်ထဲပြေးအဝင်
 ကျွန်တော်က ချောစုကို ပွေ့ချိုထားရက် တန်းလန်း
 ရှက်မနေပါဘူး၊ သူတို့အားလုံးကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။
 “ချောစုက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်တဲ့”
 “ဟေး” လူများရဲ့ အော်သံ

ဒီနေရာမှာ ဇတ်လမ်းကို နဲနဲလေး အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကြာရင် ခင်ဗျားတို့လဲ ဖတ်ရတာပျင်းသွားနိုင်စရာရှိတယ်။ ရိုးစားဖြစ်သွားတဲ့နောက် ချောစုကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဘို့ ကြိုးစားတော့တာဘဲ၊ တလအတွင်းလက်ထပ်ဘို့ကြိုးစားလိုက်တာ ဟိုလုပ်ဒီလုပ်၊ ဟိုနေ့ရွေး ဒီနေ့ရွေးနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရွေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတင်နဲ့ ကျွန်တော့်အမေ ရွေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း နေ့တိုင်း ရက်ရာဇာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိတော့ ခက်သား။ သိချင်လဲ သိမှာပေါ့လေ၊ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ ဘာဘဲပြောပြော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လောလိုက်တာ တလခွဲလောက်အတွင်းမှာဘဲ မင်္ဂလာ ဆောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ခြံထဲမှာဘဲ မဏ္ဍပ်လေးထိုးပြီး ဒန်ပေါက်ကျွေးတယ်။ ကျွန်တော်အရင်နေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကိုတော့ ကျွန်တော့်အမေ အိမ်ရှေ့ကနေ မင်္ဂလာဆောင်လာဘို့ ဘတ်စ် ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့မှတ်မိလား ဒေါ် ထားလဲ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်ကို လာတယ်။ သူက အဲဒီတုန်းက အသက်သာ ၆၀

ကျော်၊ သန်တုန်း၊ မြန်တုန်း၊ စားနိုင်တုန်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ ချောစုကို ကြည့်ပြီး သူက ဝမ်းသာနေတာ။ ဆုတွေဘာတွေတောင်ပေးလို့၊ ကျွန်တော့် ပန်းဖေါက်သည်တွေကို ကမ်းတဲ့ ဖိတ်စာမှာကိုတော့ လက်ဖွဲ့ခြင်း သီးခံပါလို့ ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့က တနေ့လုပ်မှ တနေ့စား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်အတိုင်း တပဲလောက်ဝင်ရင် တမူးလောက် လူချင်ကြတယ်ဆိုတော့ သူတို့တတ်နိုင်တဲ့ လက်ဖွဲ့လေးတွေတော့ ယူလာပါတယ်။ ပွဲကတော့ တနေ့လုံး နီးပါးပါဘဲ။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ကတဲက စလိုက်တာ ညနေ ၄ နာရီလောက်မှ ပြီးတယ်။ ဈေးသည်တွေက သူတို့ ဈေးပြန်ချိန် ဝင်လာတာဆိုတော့ အချိန်အကန့်အသတ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဖိတ်စာကမ်းကတဲက လာချိန်တဲ့ အချိန်လာလို့ မှာထားတာ။ ဘာဘဲပြောပြော တနေ့လုံး ပျော်တပြုံးပြုံး၊ မောရမှန်းတောင်မသိဘူး။ အဲ ညနေလူရှင်းမှ အညောင်းမှန်းသိတယ်။ ပြုံးရလွန်း၊ ရီရလွန်း၊ စကားပြောရလွန်းလို့ ထင်တာဘဲ။

ဒီနေရာ မှာ နဲ့နဲ့ ကသိကအောက်နိုင်တာလေး ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်ချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့တော့ ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးက မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မိဘတွေကို ကန်တော့ရတယ်မှုတ်လား။ ပထမ ကျွန်တော်နဲ့ ချောစုက ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ အမေကိုကန်တော့တယ်။ အမေက ထုံးစံအတိုင်း ဘာဘာညာညာ ဆုပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပေးတဲ့ဆုတဲ့ ပြည့်ပါစေ ပေါ့။ ချောစုကလဲ မင်္ဂလာဆောင်ခင် အစီအစဉ် ဆွဲနေကတဲက ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ အမေကို ကျွန်တော်ခေါ် သလို ဖေဖေ နဲ့ မေမေဘဲ ခေါ် တော့ ပြသနာတော့မရှိပါဘူး။ ပြသနာရှိတာက ကျွန်တော်၊ မတင်ကို အရင်ကတဲက ကျွန်တော်က မတင်လို့ဘဲ နှုတ်ကကျိုးနေတာ။ နောက် ခင်ဗျားတို့သိထားတဲ့ အတိုင်း ဟိုးအရင်က ဇော်လမ်းကလဲ ရှိထားပြန်။ နောက်ပြီး သူယောက်ကျားက ချောစု အဖေအရင်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကန်တော့သာ ကန်တော့ရတယ် စိတ်ထဲက အောက်သက်သက်နဲ့၊ မကန်တော့ ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတာဘဲ။ ကသိကအောက် နိုင်တာကိုပြောတာပါ။ နောက်ပြီး အခေါ် အဝေါ် ကိစ္စ၊ ကျွန်တော် မတင်ကို ချောစုခေါ် သလို မေမေလို့ ခေါ် မထွက်ဘူးဗျာ။ ဘယ်လို ကြိုးစား ကြိုးစား နှုတ်က ထွက်မလာဘူး။ ကျွန်တော့် မေမေက တော့ ဆုံးမပါတယ်။ ယောက္ခမ ဖြစ်လာပြီဘဲ။ ချောစု ခေါ် သလို လိုက်ခေါ် ဘို့။ မရဘူး မေမေရေ နှုတ်ကျိုးနေပြီလို့ဘဲ ဆင်ခြေပေးရတယ်။ မတင်ကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဘာဘဲပြောပြော ဘယ်ယောက္ခမ မဆို မိဘလိုတော့ အခေါ် ခံချင်ကြမှာဘဲ။ ကျွန်တော်ကလဲ ခေါ် ချင်ပါတယ်။ ဒါ မြန်မာ လူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးစံဘဲဟာ။ ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ့်ကို လှန့်နေတာ။ ငရဲကြီးတာများလားမသိဘူး။ တော်သေးတာက သူတို့က ကိုယ့်နဲ့ အတူမနေတော့ ပြသနာက သိပ်မရှိပါဘူး။ ချောစုကတော့ ဦးဇော်ကလဲ မေမေကို မေမေလို့ ခေါ် တာမဟုတ်ဘူးလို့ တခါထဲပြောဘူးပါတယ်။ နောက်တော့လဲ ခေါ် ဖြစ်သွားမယ်ထင်ပါတယ်။ ခုတော့ နှုတ်ကျိုးနေလို့ ချောစုရေ လို့ဘဲ

အော် မင်္ဂလာဆောင်ကို မသန်းတို့ သားအမိတောင် လာသေးတယ်။ သူ့ယောက်ကျားတော့ ပါမလာဘူး။ မသန်းများ ဝလာလိုက်တာ။ မသန်းတို့များ ဝလို့လှလို့ ပါလားလို့ ကျွန်တော်က ဆိုတော့ မျက်စောင်းထိုးသေးတယ်။ ငယ်ငယ်က အကျင့်က ကြီးတဲ့ထိအောင် မပျောက်၊ သူ့သား ဇော်ထူးလား၊ မျောက်လောင်း၊ ဆော့လိုက်တာ လွန်ရော၊ တချက် အငြိမ်မနေဘူး။

မင်္ဂလာပွဲ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်သမားတွေကို ခဲဘိုးပေး၊ ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နဲ့နဲ့သောက်ပွဲလေး ကျင်းပ၊ ပေးလားဝါးလားလေး လုပ်ပြီး ည ၁၀ နာရီလောက်မှာ ဝိုင်းသိမ်းလိုက်တယ်။ အခုမှ ရေမိုးချိုးပြီး ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကြိုက် ရန်ကုန်တက်ဝယ်ထားတဲ့ ကုတင်ပေါ် မှာ နှစ်ယောက်သား နားရတော့တယ်။ အမယ် ဒီကုတင်ပေါ် ကို အခုမှများ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တက်ဘူးတယ် ထင်လား၊ ဝေးသေး၊ ဝယ်ပြီးပြီး ချင်းကတဲက ခိုင်မခိုင် စမ်းပြီးသား၊ နောက်ပြီး ချောစု အပျိုဘဝ ကိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တလခွဲလောက် ကုတင် မဝယ်ခင်ကတဲက ကျွန်တော်က ယူလိုက်ပြီးသား၊ ဟုတ်ဘူး၊ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ယူလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘရိတ်မမိတော့ဘဲ အရှိန်မသတ်နိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာ။ သိတယ်မှုတ်လား ဒါမျိုးက ဘရိတ်ချော်တတ်တယ်ဆိုတာ။

“မောလိုက်တာ ချောစုရယ်” ဆိုရင်း ရေချိုးပြီးကာစ သနပ်ခါးနံလေး သင်းနေတဲ့ ချောစုနား ဝင်လှဲရင်း လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။

“ဟား မွေးလိုက်တာ၊ အမောပြေလေး” ဆိုရင်း ချောစုနား တိုးဖက်ရင်း လည်တိုင်လေး လှမ်းနမ်းလိုက်တယ်။

“ခွီ ခွီ ခွီ” နဲ့ ရယ်ရင် ကျွန်တော့် ခေါင်းကို ဖက်ထားတယ်။ ချောစုလား လည်ပင်းကို နမ်းရင် ယားတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ အဲလို ယားတတ်လေ အတင်းနမ်းချင်လေဘဲ။ နဖူးလေကို နမ်းလိုက်၊ မျက်လုံးလေးကို နမ်းလိုက်၊ နှာခေါင်းလေးကို ကိုက်လိုက်၊ ပါးလေးကို နမ်းလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုတ်လိုက်နဲ့ ချောစု တကိုယ်လုံး မနမ်းချင်စရာ ကောင်းတဲ့ နေရာကို မရှိဘူးကိုဖြစ်နေတယ်။ နားရွက်လေးကို နမ်းလိုက်တော့ တခွီခွီ နဲ့ ရယ်ပါလေရော၊ တွန့်နေတာဘဲ။ နားရွက်ကနေ လည်တိုင်ဆင်းလိုက်၊ လည်တိုင်ကနေ နားရွက်ပြန်တက်လိုက်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ချောစုကို အဲလိုလုပ်ရတာကလဲ အရသာလေးတခု၊ ချောစုလား တခွီခွီ တခစ်ခစ်နဲ့ တွန့်လိမ်နေတာဘဲ။ သူက တခါတခါကျွန်တော့် နားရွက်ကို ပြန်နမ်းတယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော်လဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ယားတယ်၊ ယားတာမှ ကြက်သီးမွေးညှင်းလေးတွေ ထအောင်ကို ယားတာ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ယားအောင်လုပ်လိုက်၊ သူက ပြန်လုပ်လိုက်နဲ့ ၂ ယောက်သား အိပ်ယာပေါ် မှာ တခွီခွီ တဟားဟား နဲ့ အူမြူးနေကြတယ်။ တော်သေးတယ် အိမ်မှာ ကဘယ်သူမှ မရှိလို့၊ ဒီပုံနဲ့ ယောက်ကွမအိမ်မှာနေရင် တပတ်မကြာဘူး ကန်ချခံရမှာ သေချာတယ်။ အဲလို နှစ်ယောက်သား အနမ်း နပန်းလုံးရင်း က ကျွန်တော် ချောစုအဝတ်တွေကို ချွတ်လိုက်တယ်။ ခုတော့ ချောစု မရှက်တော့ပါဘူး၊ အရင်ပထမ တခါကဆိုရင် သူ့ခမျာ ရှက်လွန်းလို့ တကိုယ်လုံး တုန်နေရှာတယ်။ တကိုယ်လုံး ကျွတ်သွားတော့ အိပ်နေရင်း တန်းလန်းနဲ့ လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ် မြှောက်ပြီး ကိုယ်လေးကို ကော့ ပေါင်နှစ်ဘက်ကို အသာလေး လိမ်လို့ ကျွန်တော့်ဘက် ဘေးစောင်းလေး လှည့်ပြီး

“ဦးဇော် ချောစု လှလား” တဲ့

“ဟား ငါ့မိန်းမထက် လှတဲ့သူတောင် ငါ့မိန်းမလောက် မလှဘူး” လို့လူတကာ သုံးနေတဲ့စကားကို ဆိုရင်း ကော့နေတဲ့ ခါးလေးကို ဖက်ပြီး ရင်သားအောက်နားက ချက်အပေါ် လောက်နေရာလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ကပ်ပြီး ပူ ကနဲအသံထွက်အောင် လေနဲ့ မှုတ်လိုက်တယ်။

“အို ခစ် ခစ် ခစ် ခစ်”

မခွာတော့ပါဘူး၊ သူဘယ်လောက်ရီရီ၊ အတင်းဖက်ပြီး တကိုယ်လုံးကို ရှောင်နမ်းလိုက်တယ်။ ချောစုလဲ ကျွန်တော် နမ်းတဲ့နောက် တကိုယ်လုံးကို ကော့ပြန်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ဘဲ ခံတယ်။ သူလက်နှစ်ဘက်က ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံးကို နေရာအနှံ့ ပွတ်လို့၊ ကျွန်တော့်ဖွားဘက်တော်လေးကိုလဲ ကိုင်လို့၊ ခုတော့ ချောစုနဲ့ ကျွန်တော်က တကယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပါဘဲ၊ ရှက်တာကြောက်တာ တခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ ခဏနေတော့ ချောစု ကျွန်တော့်ပေါ် တက်ခွပြီး ခြောက်ဆယ့်ကိုး စတိုင်မျိုးလေး ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် ကဝင်လာတယ်။ ခင်ဗျားတို့ မသိဘူးနော်၊ ကျွန်တော် ဒီလို အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် တလလောက် ကြိုးစားယူလိုက်ရတယ်။ ခုတော့လဲ အရာအားလုံးက လျှောလျှောရှုရှု၊ ဘာဘာညာညာ ပြောနေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ မျက်နှာနားဝင်လာတဲ့ သူ့ဖင်တုန်းလေးကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ လှမ်းကြိုဆိုလိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းက ခေါင်းအုံးပေါ် ကို ရွှေလိုက်တယ်။ ညအိပ်မီးရောင် အောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားဘဲ ချောစု ပစ္စည်းလေးက အရည်ကြည်လေးတွေ ရွှဲလို့၊ အကွဲကြောင်းလေးတလျှောက် လက်နဲ့ ပွတ်ဆွဲလိုက်ရင်း လက်တဖက်က တင်ပါးကို ဖက်ပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် ဖိချလိုက်တယ်။ ချောစုကတော့ ကျွန်တော့် ဖွားဘက်တော်လေးကို အားရပါးရကြီး စုတ်နေလေရဲ့၊ တခါတခါ ဖွားဘက်တော်လေးကို ဘိုက်ပေါ် ကပ်ပြီး ဥလေးနှစ်လုံးကို စုတ်လားစုတ်ရဲ့၊

ကျွန်တော်သူ့အစေ့လေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ညှပ်ပြီး လျှာလေးနဲ့ ရမ်းပေးလိုက်တော့ အား ဆိုပြီး ငုံ့ပြီး စုတ်နေတဲ့ ခေါင်းလေးက မေ့လာတယ်။

“ကောင်းတယ် ဦးဇော် ကောင်းလိုက်တာ၊ အင်း အင်း အင်း အင်း” နဲ့

သူကောင်းလေကျွန်တော်ပိုလုပ်လေဘဲ၊ ပိုလုပ်လေ သူ့ဆီက အသံမျိုးစုံထွက်လေဘဲ၊ အီးအီးအားအားနဲ့ အ အကွဲရာနဲ့ ပေါင်းတဲ့ အသံမျိုးစုံ သူ့ဆီက ထွက်လာတယ်။ ခဏနေတော့ သူမနေနိုင်တော့ဘူး။

“ဦးဇော် ဦးဇော် ချောစုကို လုပ်ပါတော့” တဲ့

ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ် က လှဲချပြီး ပေါင်ကြားထဲ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ရွဲစိုနေတဲ့သူ့ ပစ္စည်းကြားထဲ ကျွန်တော့ ဟာလေးကို အသာတော့ပြီး ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ဖြေးဖြေးလေး ဝင်သွားတော့ သူ့ဆီက အင်း ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ကောင်းလိုက်တာ ဦးဇော်ရယ်တဲ့

သာသာလေး သွင်းလိုက်ထုတ်လိုက်လုပ်ရာကနေ သွက်သွက်လေး၊ နောက် ပြင်းပြင်းလေး တဆင့်ပြီး တဆင့် အရှိန်မြှင့်လာလိုက်တာ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်သား လိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်သွားပါလေရော။

တနေ့လုံးပင်ပန်းထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ရောပြီး နှစ်ယောက်သား ခြေပြစ်လက်ပြစ် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ တရားဘဲ။

ပန်းဘုရင်မလေး အိမ်ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်ခြံက ပန်းတွေပွင့်လိုက်တာမှ အရမ်းဘဲ။ အရင်ကထက် ၂ ဆတိုး ပွင့်တယ်လို့တောင် ဆိုလို့ရတယ်။ ချောစု လဲ ပန်းခြံထဲမှာ တနေ့တနေ့ ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ လိပ်ပြာလေးလိုဘဲ။ သူက ပန်းလဲချစ်၊ ဝါသနာလဲ ပါဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက်တောင် ပိုဂရုစိုက်သေးတယ်။ ခုနောက်ပိုင်း အဓိက အဝယ်လိုက်လာတာက သစ်ခွတွေ၊ ရန်ကုန်ထဲက လူတွေ သစ်ခွရောဂါ ရကုန်လို့လားတော့မသိဘူး။ ရောင်းလိုက်ရတဲ့ ပင်ပေါက်တွေ၊ မျိုးပွားလို့တောင် မလောက်ဘူး။ အလုပ်သမားတောင် နောက်ထပ် ၂ ယောက်လောက် ထပ်ခေါ် ထားရတယ်။ စီးပွားရေးက ကောင်းလာတော့ လောဘနဲ့ တက်ပြီး ရန်ကုန်မှာ ပန်းဆိုင်လေး တဆိုင်လောက်တောင် ဖွင့်မလား စိတ်ကူးမိတယ်။ ချောစုနဲ့ တိုင်ပင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ချောစုကတော့ ကျွန်တော့် သဘောပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စကရှိသေးတယ်။ မနက်ရန်ကုန်မောင်း၊ ညနေ ပဲခူးပြန်မောင်းနဲ့ ဆိုလဲ မဖြစ်ဘူး။ တနေ့တလေ မဟုတ်ဘဲ နေ့တိုင်းဒီလို သွားချည်ပြန်ချည်မောင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီလိုဘဲ ချည်တုန်ချတုန်ဖြစ်နေတုန်းမှာ အသိတယောက်က စမ်းချောင်းဘက်မှာ သူ့ရဲ့ ပိုနေတဲ့ မြေကို ခွဲရောင်းမယ်ဆိုလို့ သွားကြည့်တော့ နေရာလေးက မဆိုးတာနဲ့ ပေါ့ချောင်ကောင်းလေးရလိုက်တယ်။ ခြံကတော့သိပ်မကျယ်ပါဘူး။ ၅၀ x ၆၀ ပေလောက် အိမ်လေးတလုံးလောက် အလယ်ကဆောက်လိုက်ရင် ဘေးနားက မြေပိုလေးနဲ့ ဆိုအဆင်ကိုပြေလို့၊ ချောစုကလဲ ကြိုက်တယ်တဲ့။

ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် မယားနဲ့လဲ ဖြစ်လာပြီ။ စီးပွားရေးကလဲ အဆင်ပြေလာတော့ လောကကြီးက ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် သာယာနေတာဘဲ။ ကံကောင်းတာက အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်လို စီးပွားဖြစ် ပန်းပင်စိုက် လုပ်တဲ့သူက သိပ်မရှိဘူးလေ။ ဒီတော့ ရှားပါးပင်တွေဆို ကျွန်တော့် ခေါ် ဈေးဘဲ။ ပြေးပြေးချင်းနဲ့ဘဲ တနှစ်လောက်ကြာတော့ စမ်းချောင်းက အိမ်လဲ ဆောက်ပြီးသွားတယ် ၂ ထပ် တိုက်ခံ အိမ်လေး။ အားလုံးအဆင်ပြေနေပေမဲ့ လိုနေတာက သားသမီး၊ ကျွန်တော်နဲ့ စတုတ္ထကတဲက ချောစုက ဘာဆေးမှ မသုံးဆောင်တာ ကျွန်တော်အသိ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ဆော်ဆော် ဒီဘိုက်က ပူမလာဘူး။ ကျွန်တော်လဲ သားသမီးလိုချင်ပြီ။ ချောစုလဲ လိုချင်တယ်။ နှစ်ဘက်မိဘ တွေကလဲ မြေးချီချင်တယ်။ ခက်တာက ချောစုဘိုက်က ပူမလာဘူး။

တနေ့ ရန်ကုန်တက်ပြီး စိုက်ခင်းအတွက် ပိုးသတ်ဆေးဝယ်တော့။ ပိုးသတ်ဆေးရောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှင် ဦးကြီးက မေးတယ်။ ဖေါက်သည်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီဆိုတော့ တယောက်နဲ့ တယောက် အတွင်းသိ၊ ကျွန်တော့် မင်္ဂလာ ဆောင်တောင် လာသေးတယ်။

“မောင်ဇော် မင်းတို့ ခလေးမယူသေးဘူးလားတဲ့”

“ယူနေတာဘဲ ဦးလေးရယ်၊ သူ့ဟာသူ မရတာ”

“ဟ မောင်ဇော်ရယ် မင်းက လူမှ မလုပ်တတ်တာ၊ ခလေးလိုချင်ရင် မနက် အစောကြီး ၃ နာရီလောက် ထလုပ်ရတယ်ကွ” တဲ့ နောက်သလိုလို ပြောတယ်။

“ဟာ ဦးလေးကလဲ ပေါက်တတ်ကရ” ကျွန်တော်က ဆိုတော့ သူက တဟားဟားနဲ့ ရီတယ်။ အပြန်လမ်းမှာ အင်း . . . ခြံထဲမှာ ဒီပိုးသတ်ဆေးအနံ့တွေက တလှိုင်လှိုင်၊ ဓါတ်မြေဩဇာတွေ တကြိုင်ကြိုင်နဲ့ နေ့စဉ် ထိတွေ့နေရတော့ ခလေးက ရချင်လျှက်နဲ့ မရတာလားမသိဘူး။ နောက်ပြီး လက်ထပ်ပြီးကတဲက တနှစ်ကျော်ပြီ အေးအေးဆေးဆေး နှစ်ယောက်ထဲ ဘယ်မှလဲ မရောက်သေးဘူး။ အခု ခြံကို လဲ အောင်သန်းနဲ့ အားလုံး လွှဲထားလို့ ရတဲ့ အခြေအနေ၊ အလုပ်သမားတွေကလဲ သူ့ဟာနဲ့ သူ နေ့တိုင်းလုပ်နေကြ အလုပ်တွေဆိုတော့ နားလည်နေပြီ။ ခုဆို စမ်းချောင်းက အိမ်ကလဲ ဆောက်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ တလလောက် စမ်းချောင်းမှာ နှစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေးနေရင်း ရန်ကုန် တခွင် ဘုရားစုံ ဖူးရင် ကောင်းမယ်။ လို့ စဉ်းစားမိတယ်။

လမ်းမှာ စဉ်းစားမိတာကို ညအိပ်တော့ ချောစုနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။ ချောစုက အင်း ကောင်းသားဘဲ။ ချောစုလဲ ရန်ကုန်ကို အနံ့ ရောက်ဘူးတာ မဟုတ်ဘူး။ စမ်းချောင်းအိမ်မှာ ချောစုနဲ့ ဦးဇော် အိမ်တက်ပွဲကျင်းပရမယ်။ ပျော်စရာကြီး လို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အတင်းတက်ခွပြီး ဖက်နမ်းပါလေရော။

တပတ်လောက်အတွင်း ခြံထဲမှာ စီစဉ်စရာရှိတာကို စီစဉ်၊ အောင်သန်းကို လိုအပ်တာတွေ မှာကြားပြီး ကျွန်တော့် ကားထဲ အိပ်ယာလိပ်လေး တခုရယ်၊ အဝတ်အစား အိပ်ရယ်၊ အိမ်က ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရယ် သယ်ပြီး ချောစုနဲ့ ကျွန်တော် စမ်းချောင်းအိမ်ကို ထွက်လာပါရော၊ အိမ်က အခုမှ ဆောက်ထားတာ ဆိုတော့ ဟာလာဟင်းလင်း၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ တွေလဲ ဘာတခုမှ မရှိ၊ ဆေးတောင်မှ လွန်ခဲ့တဲ့ တလလောက်ကမှ အပြီးသတ် သုတ်ပြီးသွားတာ ဆိုတော့ အနံ့အသက်တောင် ပျောက်သေးရဲ့လား မသိ။ လမ်းမှာ ချောစုက “ဦးဇော် စမ်းချောင်းအိမ်ကို အကုန်လုံး ပရိဘောဂ တွေ အသစ်ဝယ်မယ်နော်” တဲ့ “အေးပါ ချောစုရယ်၊ ချောစု သဘော” ဆိုရင်း ကားထဲက ကက်ဆက်ထဲ ကက်ဆက်ခွေ ချောက်ကနဲ ထိုးထဲလိုက်တယ်။

မေခလာ ရဲ့ ဂိုးသွင်းကောင်းတဲ့ ကိုကို သီချင်း၊ ချောစုက လိုက်ဆိုနေတယ်၊ ခေါင်းလေးလှုပ်ပြီး “ဂိုး ဂိုး ဂိုး ဂိုး ဂိုးသွင်းကောင်းတယ် ဂိုးသွင်းကောင်းတယ် ဂိုးသွင်းကောင်းတဲ့ တို့ကိုကိုပါ” တဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလို့။

စမ်းချောင်းအိမ်ရောက်တော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေက ဘာလဲ ပြောင်းလာကြပြီလားမေးတော့၊ ဟုတ်ကဲ့ ပြောင်းလာပြီ ဆိုရင်း ကားထဲက အိပ်ယာလိပ်ရယ်၊ အဝတ်အိပ်လေး နှစ်လုံးရယ် ဆွဲချလိုက်တယ်။ အိမ်ထောက်တုန်းက ခဏ၊ခဏ လာကြည့်တော့ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ သိနေပြီလေ၊ ချောစုက အိပ်ယာလိပ်လေးပိုက်လို့၊ ကျွန်တော်က ဘုရားလေး ပိုက်ပြီး အဝတ်အိပ်လေး နှစ်လုံးလွယ်လို့၊ အိမ်နီးချင်းတွေတောင် အံ့ဩလို့၊ သူတို့ ကတော့ ထင်မှာဘဲ ပြောင်းလာတယ်လဲ ပြောသေး၊ ဘာမှလဲ မပါဘူးလို့၊ ရောက်ရောက်ချင်း စလုပ်ရတာက ရပ်ကွက်လူကြီးအိမ်မှာ ဧည့်စာရင်းတိုင်ရတာပါဘဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ်လာနေတယ် ဆိုပေမဲ့ အိမ်ထောင်စု စာရင်းက ဒီမှာမှ မရှိတာဆိုတော့ တိုင်ရတာပေါ့၊ တော်ကြာ ညကြီးသန်းကောင် ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ခွဲရက် တန်းလန်း အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေအုံးမယ်။ ငါတို့တိုင်းပြည်က ဒါလေးတွေ ချစ်စရာကောင်းတာ၊ ပြည်သူတွေကိုများ ခလေးမှတ်နေလားမသိဘူး၊ ဘယ်သွားသွား အသိပေးရတယ် လို့ ဖြေတွေးလေး တွေးလိုက်ရတယ်။

အိမ်ကတော့ ဆောက်ပြီးကတဲက သေသေချာချာ လှည်းကျင်းထားတော့ ဖုံတွေက သိပ်မရှိပါဘူး၊ ချောစုကတော့ ပါလာတဲ့ အိပ်ယာလိပ်လေးကို ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်းနေလေရဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပင့်လာတဲ့ ဘုရားကို ဘုရားစင်မှာနေရာချပြီး ရေလာမလာ မီးလာမလာ စစ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်ဆိုမှ လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့ကို ဈေးဝယ်ထွက်ဘို့ ပြင်တယ်။ ဒါလေးတွေကလဲ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မမေ့နိုင်တဲ့ အရာလေးတခု။

ရန်ကုန်မြို့လယ်က ပရိဘောဂဆိုင်တွေ လျှောက်ပတ်ကြည့်လိုက်၊ ဘိုက်ဆာတော့ ကြိုရာဆိုင် ဝင်စားလိုက်၊ တနေ့လုံး တကယ်ဝယ်ဖြစ်တာက လျှပ်စစ် ထမင်းအိုးတလုံး၊ ဆန်တအိပ်၊ ဆီတပုံး၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် အနည်းငယ်၊ ထိုင်စရာ ဒရင်းဘက် လို့ခေါ် မလား ခေါက်လို့လဲရ၊ အိပ်လို့လဲရတဲ့ ခုံက ၂ လုံး၊ ဒါလောက်ပါဘဲ၊ အဲ နာရီ နှိုးစက်လေးက တလုံး။

ညနေစာ ကတော့ နာမည်ကြီး ထမင်းဆိုင် တခုက ထမင်းနဲ့ ဟင်းဝယ်လာတယ်၊ အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စားမယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရမ်တပုလင်း နဲ့ ဆော်ဒါ ၆ လုံး၊ ဟဲ ဟဲ၊ တနေ့လုံး ဟိုမောင်း ဒီမောင်း ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် ပင်ပန်းသား၊ ချောစုကတော့ ပျော်နေလေရဲ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းတယ်လို့တောင် မထင်။

အိမ်ရောက်တော့ ဝယ်လာတဲ့ ခုံလေး ဧည့်ခန်းမှာ ချပြီး ၂ ယောက်စလုံး ခြေပစ်လက်ပြစ်နဲ့ အမောဖြေရင်း နေ့လည်က ကြည့်လာတဲ့ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ အကြောင်း၊ အိမ်မှာ ဘာတွေလိုအပ်တယ် ဆိုတာတွေ ဘေးချင်းယှဉ် ထိုင်ရင်း နှစ်ယောက်သား လေကန်ကြတယ်။ နဲ့နဲ့ အမောပြေတော့ ရေချိုးခန်းထဲ နှစ်ယောက်အတူ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားဘို့ ပြင်ရော၊ အိမ်မှာ ထမင်းစားခုံမရှိသေးတော့ ထမင်းစားခန်းမှာဘဲ သတင်းစာ စက္ကူလေး ခင်းပြီး၊ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ရင်း ဝယ်လာတဲ့ ထမင်းဟင်းကို ဒီနေ့မှ ဝယ်လာတဲ့ ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထဲစားကြတယ်။ ပျော်စရာကြီး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရမ်လေးနဲ့၊ ဘဝများ ဒီလို၊ စည်းစိမ်ကို

ကျလို့၊ အင်း နောက်နေ့ကျ ထမင်းစားခုံ တခုတော့ အရင်ဝယ်ရမယ်။
စားပြီးသောက်ပြီး ပြန်တော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိတာနဲ့ နှစ်ယောက်သား ခင်းထားတဲ့ အိပ်ယာပေါ်
မှာပူးပူးကပ်ကပ် တိုးအိပ်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ စကားပြောကြတယ်။
“ချောစု မှတ်မိလား၊ ဟိုတပတ်က ဦးဇော် ပိုးသတ်ဆေးတက်ဝယ်တုန်းကလေ”
“အင်း အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”
“အော် ပိုးသတ်ဆေးရောင်းတဲ့ ဆိုင်က ဦးကြီးက မေးတယ်၊ နင်တို့ ခလေးမယူသေးဘူးလားတဲ့”
“အဲဒါ ဦးဇော်က မရသေးတာ ဦးကြီးရေဆိုတော့၊ သူက”
“ခလေး လိုချင်ရင် မနက်အစောကြီး ၃ နာရီလောက် ထလုပ်ရတယ်တဲ့”
“အာ ဦးဇော်ကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန်”
“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ချောစုရယ်၊ အဲဒါ ဦးဇော်တို့ စမ်းကြည့်မလားလို့”
“ဟင် အိပ်ပျော်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
“အေးလေ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ နှိုးစက် ဝယ်လာတာပေါ့”
“ဟွန်း ချောစုက ဘာကြောင့်များ ဒီနှိုးစက်လေး ဝယ်တာများလဲလို့”
ကျွန်တော်လဲ ပြောပြောဆိုဆို ထပြီး နှိုးစက်လေးကို မနက် ၃ နာရီ ချိန်လိုက်တယ်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတလလုံး
အားနေတာဘဲစမ်းကြည့်လိုက်မယ်။ ဘာဘဲ လူတွေပြောပြောနေတာလေ၊ ရပ်ကြည့်လို့ အမြတ်မရှိဘူး၊ ချထိုးမှ
နှစ်ဆတိုးမယ် ဆိုလား၊ ဆိုင်မဆိုင်တော့မသိဘူး ချထိုးလိုက်မယ်၊ လာလေရော

တလလုံးလုံး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ထွက်ဝယ်လိုက်၊ ဘုရားလျှောက်ဖူးလိုက်၊ အိမ်ကိုပြင်ဆင်လိုက်၊
နှိုးစက်လေး အော်ချိန် ထလုပ်လိုက်နဲ့ အရာရာမေ့နေလေရဲ့၊ ခြံကိုတောင် တလလုံးမှ နှစ်ခေါက်လောက်ဘဲ
ပြန်ဖြစ်တယ်၊ ချောစုကတော့ လိုက်မလာ၊ အိမ်ကို ပြင်ဆင်ရင်းနေခဲ့တယ်၊ ခြံကို ပြန်ရင်း အပြန်မှာ ခြံထဲက
တချို့ ပန်းပင်မျိုးပေါက်တွေ တင်ခဲ့ပြီး ခြံဝင်းထဲမှာလဲ အလှဆင်သည်။ တလလောက်ကြာတော့ အိမ်က
သတ်သတ်ယတ်ယတ်လေး နဲ့ လှလှပပလေး ဖြစ်သွားသည်။ ချောစုကတော့ သူ့လက်ရာ သူ့သဘောကျလို့၊
ကျွန်တော်ကတော့ ပိုက်ဆံ တော်တော်ကုန်သွားသည်။
“ဦးဇော်ရေ ကြည့်စမ်း အိမ်က သတ်သတ်ရပ်ရပ်လေးနဲ့ ချောစု ပြန်တောင် မပြန်ချင်သေးဘူး”
“မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး ချောစုရေ၊ ခုဆို တလတောင် နဲနဲကျော်ရောပေါ့ ဒီမှာနေတာ၊ ခြံထဲမှာလဲ အလုပ်တွေက
တန်းလန်း”
ပြောနေရင်း စကားတောင် တိုးလို့တန်းလန်းနဲ့ ရပ်သွားတယ်၊ ဖြတ်ကနဲတစ်ခုခုကို သတိသွားရလိုက်တယ်၊
ကြည့်စမ်း မေ့နေလိုက်တာ၊ တလလုံး ဒီမှာနေနေတာ ချောစုဆီက ရာသီလာတယ် လို့လဲပြောသံမကြားပါလား။
ဒါနဲ့ ကမန်းကတန်း
“ချောစု ဒီလ ရာသီလဲမလာပါလား” ဆိုတော့
“အဲတော် ဟုတ်ပါရဲ့၊ ချောစုတောင် မေ့နေတယ်၊ ဒီနေ့ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ”
”၂၄ ရက်” ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တော့၊ ချောစု သူ့လက်ချောင်းလေးတွေ ချိုးပြီး တွက်ကြည့်တယ်။
“အယ် နှစ်ပတ်လောက်တောင် ပြည့်တော့မယ် ဦးဇော်ရေ” တဲ့
ဝုန်းကနဲ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ ဆိုဖာပေါ် ဇိမ်ကျကျ လေး ထိုင်နေရာက ခုန်ထလိုက်သည်။
“အကျီလဲ ချောစု၊ ခုဘဲ ဆေးခန်းသွားမယ်” ကျွန်တော် ကားသော့ပြေးဆွဲသည်။
ချောစုလဲ အကျီလဲဘို့အပေါ် ထပ် အပြေးလေး လှမ်းအတက်၊ ကမန်းကတန်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။
“ဖြေးဖြေး ချောစု ဖြေးဖြေး” လို့၊ တော်ကြာ မတော်တဆ . . .
အမလေး ရင်တုန်လိုက်တာ . . . နော်

ဆေးခန်းမှာ ဆရာဝန်မလေး စမ်းသတ်နေတာ ကြည့်ရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်၊ မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေးတာကလဲ စုံလို့
ဘယ်နေ့က နောက်ဆုံးလာသွားတာလဲ၊ အဲလိုဘဲ မကြာခဏ ထိန်တတ်လား၊ မူးသေးလား၊ အန်လား၊
ဘာညာကွဲကွဲနဲ့ နောက်ဆုံး ဆရာမလေးက ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိ ဆီးနဲ့သွေးစစ်ကြည့်ရမယ်တဲ့၊
မနက်ဖြန်တခေါက်ထပ်လာပါတဲ့၊ ဆိုရင်း ဆီးနဲ့ သွေးကို ယူထားလိုက်သည်။
အမလေး ဆရာဝန်မလေးရယ် ဒီနားကြပ်ကြီးနဲ့ ဘိုက်ကို ဒီလောက်ထောက်ပြီး စမ်းတာတောင် မသိဘူးလား၊

လို့တောင် မေးလိုက်ချင်တော့တယ်။ မနက်ဖြန်ထိစောင့်ရအုံးမယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က အဲဒီလို စောင့်ရတဲ့ အလုပ် အမုန်းဆုံး၊ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့၊ ဒီဆရာဝန်မလား မြန်မာပြည်မှာ မထားဘဲ နိုင်ငံခြားပို့ပြစ်ဘို့ကောင်းတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲက ဆရာဝန်တွေဘဲ ကောင်းတယ်။ လက်ကလေး ကိုင်ကြည့်တာနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိ တန်းပြောနိုင်တယ်။ တနေ့လုံး နေထိုင်ထိုင်မသာ၊ ချောစုကို အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ထားခိုင်းပြီး အလုပ်မှန်သမျှ ကျွန်တော် ကျုံးလုပ်လိုက်သည်။ ချောစုကို ထမင်းတောင် မချက်ခိုင်းတော့ဘဲ ကျွန်တော်ဘဲ အပြင်ထွက်ဝယ်သည်။ ချောစုကို ထမင်းပြင်ကျွေးလဲ ကျွန်တော်၊ ပန်းကန်ဆေးလဲ ကျွန်တော်၊ တနေ့လုံး အိမ်အလုပ်တွေ အကုန်လုပ်ပြစ်လိုက်သည်။ ချောစုလဲ တနေ့ကုန်အနားယူတာ များသွားလို့လားမသိ၊ ညနေ ထမင်းစားပြီးတော့ မူးတယ် ဆိုပြီး အန်သည်။ သူ့အန်တာကို နောက်က ကျောကုန်းလေး ဖိပေးရင်း ကျွန်တော်က ဝမ်းသာနေသည်။

တညလုံးလဲ အိပ်လို့မရ ချောစု ဘိုက်လေး တကိုင်ကိုင်နဲ့၊ ချောစုကတော့ အိပ်လိုက်တာ သိုးလို့၊ သူ့ဘာမှ မဖြစ်တဲ့အတိုင်း။

မနက်မိုးလင်းတော့ လဲ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်၊ ဒီနေ့ ဆရာဝန်မလေးဆီက အဖြေရမှာ ဆိုတော့ ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေရသည်။ အဲဒါကလဲ ရောဂါတခု၊ ကိုယ်ဝန်က ရှိလားမရှိလား မသိသေး၊ တကယ်ရှိလို့ကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ဒါကြောင့် လူတွေက သားဦးအရူးလို့ ပြောတာဘဲ၊ သားက ရူးတာမဟုတ်၊ မိဘကရူးတာလေ။

ဆေးခန်းမဖွင့်ခင်ကတဲက ဆေးခန်းရှေ့ကြိုရောက်နေတာက ချောစုနဲ့ ကျွန်တော်၊ ဆေးခန်းဖွင့်တော့ ဓါတ်ခွဲခန်းက အဖြေမလာသေးလို့ ခဏစောင့်ပါတဲ့၊ ဘာတတ်နိုင်မလဲ အောက်သက်သက်နဲ့ ထိုင်စောင့်နေရတာပေါ့၊ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ဓါတ်ခွဲခန်းက လူထင်တယ်၊ ဝင်လာပြီး ဆရာဝန်မလေးကို စာရွက်တထပ် ကမ်းပေးတယ်၊ ဆရာဝန်မလေးက ယူပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားတာ တော်ရုံပေါ် မလာဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ လည်ပင်းတရှည်ရှည်။

ခဏနေတော့ စာရေးမလေးက မချောစုတဲ့၊ ချောစုနာမည်ကို ခေါ် လိုက်တယ် ငေါက်ကနဲ ထလိုက်တာက ကျွန်တော်၊ ပြီးမှ ချောစုကို လက်ဆွဲပြီး အခန်းထဲဝင်လိုက်တယ်။

“ကဲ မချောစု ကိုယ်ဝန်ရှိတာတော့ သေချာပြီ၊ ဒီတော့ ခုရက်အတွင်း သားဖွားဆရာဝန်နဲ့ ဘိုက်ကို အပ်ပါ။ သူက လိုတာ ဆက်ညွှန်ကြားလိမ့်မယ်” တဲ့ ဒါလေးဘဲ ပြောတယ် စုစုပေါင်းမှ တမိနစ် မကြာ၊ ဒီတမိနစ်လေးအတွက် စောင့်လိုက်ရတဲ့ အချိန်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် စောင့်ရကြိုးနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဆရာဝန်မလေးပြောပြီးကတဲက ရင်ထဲဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး တဒိန်းဒိန်းနဲ့၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမရယ် စကားကို အထပ်ထပ်ပြောပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။ အမယ် ဆေးခန်းက အထွက် လှေခါးအဆင်းကို ချောစု လက်မောင်းကို ကိုင်လို့၊ ဂရုစိုက်ရမယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ချောစု ကို ရေရေလည်လည်ဂရုစိုက်ရမယ်။ ကားကို ဖြေးဖြေးလေးမောင်းပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်။ ရန်ကုန်က လမ်းတွေကလဲ ကောင်းတာ မဟုတ်တော့ ချိုင့်ဆောင့်ရင် ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဝန်က အခုမှ နုနုလေး၊ ချောစုနဲ့လဲ တိုင်ပင်ရသေးတယ်။

ဘာဆက်လုပ်ရကောင်းမလဲပေါ့။ ပထမ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ အမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ အိမ်မှာ လောလောဆယ်ဆယ် ဖုန်းမရှိတော့ အိမ်နားက ဖုန်းရှိတဲ့ အိမ်က ဆက်လိုက်တယ်။ အမေက ကျွန်တော့် ယောက္ခမကို ပြောလိုက်မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူတို့ လိုက်လာမယ်တဲ့၊ ကားဂိတ်က ကားငှားစီးလာပါလို့ဘဲ မှာလိုက်ရတယ်။ သွားတောင်မကြိုနိုင်၊ ချောစုကို မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံလို့ မရဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်လို့ သိရမှဘဲ ချောစုကလဲ မူးတာတို့ အန်တာတို့က ခဏခဏ ဖြစ်လာတယ်။ ဆေးခန်းက ပြန်လာကတဲက ခုဆို ၃ ခါလောက်ရှိပြီး တဝေါ့ဝေါ့နဲ့ လေတွေ အန်နေတာ။

နေ့လည်လောက်ကျတော့ ကျွန်တော့်မိဘရယ်၊ မတင်ရယ် အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ချောစုလဲ ဆရာဝန်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောပြတာပေါ့၊ မေမေကတော့ သူကြားဘူးတဲ့ ရွှေဘုံသာလမ်းက သားဖွားဆရာဝန် ဆီမှာ အပ်ဘို့ အကြံပေးတယ်။ မတင်ကတော့ ပဲခူးမှာ ပြန်နေခိုင်းတယ်၊ သူ့အိမ်မှာ၊ ကျွန်တော်က တော့ ဒီစမ်းချောင်းအိမ်မှာဘဲ နေချင်တယ်၊ ဒီအိမ်က စပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိတာဆိုတော့ ဒီအိမ်မှာဘဲ နေချင်တယ်။

ချောစုက သူ့အမေကို ဒီမှာလာနေခိုင်းတယ်၊ မတင်က လာနေလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့ သူ့ယောက်ကျားရှိသေးတယ်တဲ့။ သူတို့အိမ်မှာကလဲ လူပိုရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မိဘ များကလဲ ပဲခူးမှာ သူတို့စီးပွားရေးနဲ့ သူတို့၊

ဟိုညိုဒီညိုနဲ့ နောက်ဆုံး ချောစုဘိုက်ကို မေမေပြောတဲ့ ရွှေဘုံသာလမ်းက ဆရာဝန်ဆီမှာ အပ်မယ်၊ ခုလောလောဆယ် မတင်က ဒီမှာ

တရက်၊ နှစ်ရက် နေပေး၊ ကျွန်တော်က ခြံကိုပြန်ပြီး ခြံက ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်ကြီးကို ဒီခေါ် လာမယ်၊ သူလာရင် မတင်ပြန်၊ နှစ်ပတ်တခါလောက် ချောစုကို လာကြည့်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီမှာ ၃ - ၄ ရက် နေလိုက်၊ ခြံထဲမှာ ၃ - ၄ ရက်လောက်နေလိုက်နဲ့ အသွားအပြန်လုပ်၊ ချောစုကတော့ မွေးပြီးတဲ့ အထိ ပဲခူးမပြန်နဲ့အုံး၊ လောလောဆယ်ဆယ် ဒီလိုဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
အမေနဲ့ မတင်တို့က ကျွန်တော်နဲ့ ချောစု စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့အိမ်ကို ကြည့်ပြီး ချီးကျူးနေလေရဲ့။

၂လ - ၃လ - ၄လ - ၅လ အခြေအနေက ပုံမှန်၊ တခါတရံ နံနံပါးပါးအန်တာဘဲရှိသည်။ ဘိုက်လေးက တဖြေးဖြေးစုလာသည်။ ချစ်စရာလေး။
အဲ ၆လ ကျော် ၇လ လောက်လဲ ရောက်ရော ကျန်းမာရေးက နံနံဖောက်လာသည်။ ခဏ ခဏ မူးလာသည်။ မအီမသာ ခဏခဏ ဖြစ်လာသည်။ ဆရာဝန်ကို ပြုကြည့်တော့ သွေးတက်တယ်တဲ့၊ အစားအသောက် ရှောင်ခိုင်းသည်။ သွေးတက်စာတွေ ရှောင်ခိုင်းသည်။ သွေးကျဆေးပေးသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သွေးထဲ အချိုဓါတ်လဲ ပိုလာသည်။ ဆရာဝန်ကတော့ တချို့ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ အဲလိုဘဲဖြစ်တတ်သည်လို့ပြောတာဘဲ၊ အင်္ဂလိပ်လို နာမယ်ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မမှတ်မိ၊ မြန်မာလိုဆိုတော့ ကိုယ်ဝန်ဆိပ် တက်တယ်လို့ ပြောတာဘဲ။ သတိထားပေါ့တဲ့၊ အရမ်းမူးပြီး မထနိုင်ရင် ဆေးရုံတင်လို့ ပြောတာဘဲ၊ သူပြောတော့ လွယ်လွယ်လေး၊ ကျွန်တော်တော့ အရမ်းစိုးရိမ်နေသည်။ ချောစုလဲ တခါတခါ မူးပြီး အိပ်ယာထဲလဲရင် ကျွန်တော့်ခင်ဗျာ ပြာရိပြာရာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ အိမ်နားက ဆရာဝန်ကိုဘဲ ပြေးပြေးခေါ် ရသည်။ ခုတလော ခြံကိုတောင် မပြန်နိုင်၊ ချောစုအနားမှာဘဲ နေသည်။ ဘိုက်ကလဲ တနေ့တခြား ပိုပိုပူလာသည်။ မွေးဘို့ကလဲ ၂ လလောက်လိုသေးသည်။ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက တနေ့ထက် တနေ့ ပိုဆိုးလာသည်ဟုဆိုရလောက်သည်။ ၂ရက်တခါ၊ ၃ရက်တခါလောက် မူးမူးပြီး အိပ်ယာထဲလဲနေသည်။ သူမူးတာကလဲ ကြောက်စရာ ခေါင်းတောင်မထောင်နိုင်။ တခါတခါကျတော့လဲ ၃-၄-၅ ရက် လူကောင်း၊ ဆေးလဲ မှန်မှန်သောက်သည်။ ဒီကြားထဲ ချောစုက ခြံကို ခဏပြန်ချင်တယ် တောင်းဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်က မွေးပြီးမှ ပြန်ဘို့ ပြောသည်။ မရ၊ သူကပြောသည် ခဏဘဲ နေမှာပါတဲ့၊ ခြံကို သူအရမ်းလွမ်းလို့ပါတဲ့။ နေ့တိုင်းလိုဘဲ တောင်းဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သနားလာသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့အစား ကျွန်တော်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်ချင်သည်။ သူ့ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ မတင်လဲ ခဏခဏ လာရသည်။ ကျွန်တော့် အမေလဲ ခဏခဏ လာကြည့်သည်။ အဖေကတော့ တခါတရံမှ လိုက်လာသည်။
ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တော့ သူသွားချင်ရင်ပို့ပေးလိုက်ပါတဲ့၊ ဒါမှ သူလဲ အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီး စိတ်ပျော်မယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ချောစုကို ကျန်းမာရေးကောင်းရင် ဒီစနေနေ့ သွားမယ်လို့ပြောလိုက်တယ်၊ ခြံထဲမှာ တညအိပ်မယ်။ နောက်နေ့ပြန်မယ်ပေါ့၊ ချောစုကလဲသဘောတူသည်။ ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့လားမသိ တပတ်လုံး ချောစု ဘာမှမဖြစ်။

ကတိပေးထားတဲ့ အတိုင်း စနေနေ့ မနက်စောစောဘဲ ချောစုရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးရယ် အိမ်က ကားနဲ့ ပဲခူးမောင်းလာခဲ့တယ်။ အမြန်နှုန်းကို စာဖွဲ့ရရင်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိပ်တကောင် ပြိုင်တူတာလွှတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ပဲခူးရောက်တဲ့ အချိန်ဆို အဲဒီလိပ်က ပဲခူးမှာ တရားတောင် နီးပြီလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ခြံရောက်တော့ အားလုံးက ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ချောစုကို ကြိုကြိုတယ်။ ချောစုထွက်သွားတာလဲ အတော်ကြာပြီကိုး၊ အလည်တလလောက်ဆိုပြီးထွက်သွားလိုက်တာ ခုခဏအလည် ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်ထိ တွက်ကြည့်လိုက်ရင် ၈ လနီးပါး။ ချောစုကလဲ ပျော်လို့ ဘိုက်ကြီးတကားကားနဲ့ ဟိုလူ နှုတ်ဆက်၊ ဒီလူ နှုတ်ဆက်၊ သူချစ်တဲ့ ပန်းပင်တွေ လျှောက်ကြည့်၊ ကျွန်တော်က သူ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း စိတ်တပူပူ။ မတင်ရော၊ မေမေရော အိမ်ရောက်လာသည်။

အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရင်တထိပ်ထိပ်။
နောက်တနေ့ ညနေစောင်းလောက် ပြန်ခဲ့သည်။ ဘာမှမဖြစ်၊ အားလုံးချောချောမောမော၊ ချောစုလဲ သူ့ဆန္ဒပြည့် သွားလို့ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ စကားတွေများပြောလိုက်တာ အရမ်း။ အဲ နောက် ၃-၄ ရက်လောက်နေတော့ ဖြစ်နေကြ ရောဂါ ပြန်ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဒီလိုဘဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကာလ ဒီအတောအတွင်း သွေးတက်လိုက်၊ ဆရာဝန်ပင့်လိုက်၊ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လိုက်နဲ့ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေသည်။
တဖြေးဖြေးနဲ့ မွေးရက်က ကပ်လာသည်။ ဆရာဝန်ခန့်မှန်းတဲ့ ရက်နဲ့ဆို ၂ ပတ်လောက်ဘဲ လိုတော့မယ်ထင်သည်။ မတင်လဲ သူ့သမီး မွေးဖွားခါနီးတော့ အိမ်မှာ လာနေသည်။ ဘာဘဲပြောပြော

မတင်ရှိတော့ ကျွန်တော် အားပိုရှိသည်။ ညည ချောစုဘိုက်ထဲက ခလေးလှုတ်တာ စမ်းစမ်းပြီး နှစ်ယောက်သား ပျော်တပြုံးပြုံး။ ဟီဟီ အထဲကကောင်လေး ငါ့ကို ကန်တယ်ဟ။

အင်း တပတ်လောက်ဘဲ လိုတော့တယ်။ ရင်တထိပ်ထိပ်၊ ချောချောမောမော ချောစုမွေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာလဲ အမော။ ခုဆို တမိနစ်မှ ချောစုကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ။

မနက်အိပ်ယာကထပြီး မကြာခင်မှာဘဲ မြူးကနဲ ချောစု မူးတယ် ဆိုတော့ အသာလေး ဖေးမပြီး ကုတင်ပေါ် ပေးလှဲလိုက်တယ်။ မတင်ကတော့ အောက်ထပ်မှာ၊ ခဏနေတော့ ဦးစော် ဦးစော် ဘိုက်ထဲက နာတယ်ဆိုပြီး ပြီးပါလေရော၊ ကျွန်တော်လဲ ကမန်းကတန်း မတင်ကို အော်ခေါ် ရတာပေါ့။ မတင် ပြေးတက်လာပြီး ချောစုကို မေးတော့ ချောစုက ဘိုက်ထဲက အရမ်းနာတယ်တဲ့။

မတင်က ဟဲ့ငဇော် ချောစု မွေးတော့မလားမသိဘူး။ ဆေးရုံပို့မှနဲ့တူတယ် လို့ စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး ချောစု ထမီတခုလုံး ရှုရှုပေါက်ချသလို ရွဲရွဲစိုလာပါလေရော။

ချောစုကတော့ နာတယ်မေမေ နာတယ်။ မူးလိုက်တာ မူးလိုက်တာ နဲ့ နာတာရော မူးတာရော စုံနေတာဘဲ။ မတင်က ကမန်းကတန်း ဟဲ့ ငဇော် ရေမွှာပေါက်ပြီ၊ မွေးတော့မယ်၊ မွေးတော့မယ် ဆေးရုံပို့မှ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ကစပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ချောစုကလဲ မူးပြီး မထနိုင်၊ ပါးစပ်က တအင်းအင်းနဲ့ ညည်းနေသည်။

မတင်က ဟဲ့ ချောစုကို ပွေချိုပြီး ကားပေါ် တင်ပါဟဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ ကားသေ့ ဆိုတော့မှ ကမန်းကတန်း ချောစုကို လှမ်းပွေလိုက်သည်။

ကားသေ့ အောက်ထပ်က စားပွဲပေါ် မှာ မတင် ဆိုပြီး လှေခါးက ချောစုကို ချီရင်း ဆင်းလာသည်။ မတင်က ကမန်းကတန်း ကားသေ့ပြေးယူသည်။ ဒေါ်ကြီးက အိမ်တခါး ပြေးဖွင့်သည်။ အိမ်ထဲက လှမ်းထွက်ရင်း ဒေါ်ကြီးရေ မေမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် လို့ လှမ်းအော်မှာခဲ့သည်။

ကားက အလုံက ဒက်ဖရင်ဆေးရုံကို ခုံးစိုင်းပြေးသည်။ သိပ်မဝေး၊ အရေးပေါ် ဌာနရှေ့မှာ ကားဆိုက်တော့ ဆေးရုံရှေ့က အလုပ်သမားတွေကပြေးလာသည်။ မွေးလူနာ လူနာက လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး ဆိုတော့ တွန်းလှည်းကုတင်တလုံးတွန်းလာသည်။ ကုတင်ပေါ် ပွေတင်ပြီး အရေးပေါ် ခန်းထဲ တွန်းသွင်းသွားသည်။ ဆရာဝန်က သေချာစမ်းသပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေမေးသည်။ နောက်ဆုံး သူက လူနာက သွေးအရမ်းတက်နေတယ်၊ ရှိုးရှိုးမွေးလို့မရဘူးတဲ့၊ အရေးပေါ် ဘိုက်ခွဲရမယ်တဲ့၊ အထဲက ကလေးကလဲ အသက်ရှုနဲ့မမှန်တော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ အမြန်ခွဲရမယ်တဲ့။

ကမန်းကတန်း သူတို့အလုပ်ရှုတ်သွားသည်။ နပ်စ်မက လူနာရှင်ဘယ်သူလဲတဲ့၊ ဒီမှာ သဘောတူကြောင်းလက်မှတ်ထိုးပါတဲ့။

ခုချိန်မှာ သဘောမတူလို့မရ၊ ကမန်းကတန်းဘဲ သဘောတူကြောင်းလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ နပ်စ်တွေ ချောစုကုတင်ကို ကမန်းကတန်း ခွဲစိပ်ခန်းဆီ တွန်းသွားကြသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ မတင်လဲ သူတို့နောက်က အပြေးတပိုင်း။

ယောက်ကျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေတဲ့။ ခုခေတ်တော့ ကျွန်တော်သိသလောက်က ယောက်ကျားတွေ ဖောင်မစီးကြတော့၊ စက်တပ်လှေနဲ့ ဆွဲကြသည်။ အဲ မိန်းမတွေကတော့ မီးနေတုန်း။

ခွဲစိပ်ခန်းဝမှာ ထိုင်စောင့်နေရတာ တမိနစ်ကို တကမ္ဘာလောက်ကြာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ဘာမှလဲ လုပ်မတတ်တော့ ခုံပေါ် မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်၊ ခါးကုန်းပြီး လက်နှစ်ဘက်နဲ့ ငိုက်စိုက်ကျနေတဲ့ ခေါင်းကို ထောက်ထားရင်း ငူငူကြီးထိုင်နေရင်း၊ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆေးပညာဒီလောက်တိုးတက်တဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုခလေးမွေးတဲကိစ္စက ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေသိပ်နေရတယ်။ ကမ္ဘာပေါင်း ၃၀ နီးပါး လောက်ထိုင်စောင့်နေပြီးနောက်တော့ ခွဲစိပ်ခန်းထဲက နပ်စ်မလေး တယောက်ထွက်လာပြီး “မချောစု သမီးလေးမွေးတယ်၊ မိခင်ရော သမီးပါ ကျန်းမာတယ်”တဲ့ လို့ကြေညာပါလေရော။ ရုတ်တရက် ကိုယ့်နားကိုတောင် ကိုယ်မယုံ၊ ဘေးနားထိုင်နေတဲ့ မတင်ကို အမေ သမီးလေးမွေးတယ်တဲ့ လှမ်းပြောပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ကမန်းကတန်းထပြီး နပ်စ်ဆီပြေးသွားတယ်။ ဝမ်းသာအားရနဲ့ မတင်ကိုတောင် ဘယ်ကနေဘယ်လို အမေလို့ ခေါ် ထွက်သွားမှန်း မသိလောက်အောင်ပါဘဲ၊ ဆရာမလေးက ဆက်ပြီး မချောစုအတွက် ကုတင်အဆင်သင့် ပြင်ထားပါ၊ ရှိုးရှိုးခန်းမှာဘဲ ထားမှာလား၊ စပါယ်ရှယ် အခန်းမှာ ထားမှာလားတဲ့၊ ခွဲမွေးတယ်ဆိုတော့ ဆေးရုံမှာ တပတ်နေရမယ်လို့ ဆက်ပြောတယ်။

“ဆရာမ လူနာက ဘယ်တော့ ထွက်လာမှာလဲ” ဆိုတော့

“တနာရီလောက်ကြာအုံးမယ်၊ မေ့ဆေးပေးထားတယ်၊ ခုလူနာအတွက် အဆင်သင့် ပြင်ထားလို့ရအောင် ကျွန်မထွက်ပြောတာ”

“စပယ်ရှယ်ခန်းဘဲ ယူမယ်ဆရာမ”

“ဒါဆို ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့” ဆိုပြီး ဆရာမလေးက ရုံးခန်းဘက်ထွက်သွားတော့

“ဟဲ့ မောင်ဇော် မင်းအိမ်ပြန်ပြီး လိုအပ်တော့တွေ သွားယူလာလေ၊ အမေဘဲ ဆရာမလေး နဲ့လိုက်သွားပြီး ကုတင်ယူထားလိုက်မယ်” ကျွန်တော်ခေါ် တာကြားသွားလို့ထင်တယ်၊ မတင်လဲ သူ့ကိုယ်သူ အမေလို့ ထဲ့သုံးတယ်၊ ခုမှ မတင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြား စိတ်ထဲ အရမ်းရှင်းသွားတယ်။ အဲဒါ သမီးလေး ကျေးဇူး။

“ဘာ တွေယူခဲ့ရမှာလဲ အမေ”

“ဟဲ့ ငါ အားလုံး အသင့်လုပ်ထားပြီးသား၊ ဒေါ် ကြီးသိတယ်၊ အရေးကြီးတာက ခလေးအနီးရယ်၊ ချောစု အဝတ်အစားရယ်၊ ခလေးခြင်ထောင်၊ လူကြီးခြင်ထောင်၊စောင်၊ ဓါတ်ဘူး၊ အစားအသောက်တွေက ဒေါ် ကြီးကို ငါမှာပြီးသား၊ အားလုံးယူခဲ့”

အိမ်နဲ့ရတာနဲ့ ကားဆီလှမ်းပြေးပြီး၊ အိမ်ကို ခုံးစိုင်းခဲ့ပြန်တယ်။ ရင်ထဲမှာ တော့ သမီးလေး၊ သမီးလေး နဲ့၊ ဟာ ဟာ ငါတော့ အဖေဖြစ်ပြီဟ၊ ဝမ်းသာမှုကို ဘယ်လိုမှ မထိမ်းနိုင်။

အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့က ဒေါ် ကြီးရေ ဒေါ် ကြီး သမီးလေး မွေးတယ် လို့ ခြံဝက အော်ရင်း အိမ်ပေါ် ပြေးတက်ခဲ့တယ်။ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ဒေါ် ကြီးက ကမန်းကတန်း တံခါး ဆီးဖွင့်ပေးတယ်။ ဒေါ် ကြီးကို တွေ့တော့

“ဒေါ် ကြီး သမီးလေးတဲ့” ထပ်ပြောပြန်တယ်၊

“ဟဲ့ ဟဲ့ ငါကြားပါတယ်ဟဲ့၊ ဒါနဲ့ ချောစုရော”

“ချောစုလဲ နေကောင်းတယ်တဲ့၊ ဘိုက်ခွဲမွေးထားလို့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲက မထွက်ရသေးဘူး၊ ခု ပစ္စည်းတွေ လာယူတာ”

“အေး အေး အားလုံးအသင့်ဘဲ၊ ဟိုမှာ ငါအားလုံး ထုတ်ပြီးသား”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြင်းတွေ၊ အိပ်တွေနဲ့ ၄-၅ လုံး၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းတုန်းကတောင် ဒီလောက်မများ။

“ဒေါ် ကြီး မေမေဆီရော ဖုံးခေါ် လိုက်သေးလား”

“အေး ခေါ် ပြီးပြီ၊ သူတို့ ခုထွက်လာမယ်တဲ့၊ ခုလောက်ဆို ထွက်လာလောက်ရောပေါ့”

“ရောက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ ဒက်ဖရင် စပယ်ရှယ် ခန်းမှာလို့ ပြောလိုက်နော် ဒေါ် ကြီး”

“အေး အေး”

ဒေါ် ကြီးကို မှာရင်း ကျွန်တော် အိပ်တွေ ခြင်းတွေ ကားပေါ် ကောက်တင်လိုက်တယ်။ ဒေါ် ကြီးလဲ ပိုင်းကူပေးတယ်။ သယ်ရင်း

“ဒေါ် ကြီး ခလေး အနီး၊ ချောစု အဝတ်၊ ခလေးခြင်ထောင်၊ လူကြီး ခြင်ထောင် အားလုံးပါရဲ့လား”

“ပါ ပါတယ်၊ မောင်ဇော်ရယ်၊ ငါသိပါတယ်”

“အင်း အင်း၊ ကျွန်တော် သွားအုံးမယ်” ဆိုပြီး ဆေးရုံကို ခုံးစိုင်းမောင်းရပြန်တယ်၊ မောတောင် မမော။

ဆေးရုံဝ ပြန်ရောက်တော့ စောစောက လက်တွန်းကုတင် ယူလာပေးတဲ့ အလုပ်သမားက ပစ္စည်းတွေ ပိုင်းသယ်ပေးရင်း

“ဘယ်အခန်းလဲ ဆရာ”

“စပယ်ရှယ်ခန်း” ဆိုတော့ သူက အရှေ့ကနေ တန်းသွားတော့ ကိုယ်က သူ့နောက်က၊ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်ဆို စပယ်ရှယ်ခန်း ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိ။

စပယ်ရှယ်ခန်းဘက် ချိုးဝင်လိုက်တာနဲ့ မတင်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။

“အမေ ချောစုတို့ ထွက်လာပြီလား” မေးတော့

“ဟင်အင်း မထွက်လာသေးဘူး၊ စပယ်ရှယ်ခန်းက ကောင်းတယ် မောင်ဇော်၊ တခန်းလုံး ငါတို့ဘဲ” ဆိုရင်း

အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်တယ်။ အလုပ်သမားက သူသယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အခန်းဒေါင့်မှာ

နေရာချလိုက်တော့ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်တယ် လှမ်းပြောရင်း အိပ်ထဲက ပိုက်ဆံတရွက်

ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ မတင်က အိပ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပြီး ကုတင်စခင်းနေတယ်။ အမယ် အခန်းက

အပျံစား၊ လူကြီးကုတင် တလုံး၊ ခလေးကုတင်လေး တလုံး၊ ထိုင်စရာ ခုံက ၄ လုံး၊ ဘာညာ ပစ္စည်းတွေတင်ဘို့

စားပွဲ၊ မဆိုးပါဘူး။

ကျွန်တော်လဲ ခြင်းထဲက ခါတ်ဘူး၊ ဖန်ခွက်၊ ဇွန်း၊ လက်သုတ်ပုဝါ၊ ဘာညာ တိုလီမှတ်စလေးတွေ ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်တယ်။ အချိန်ကိုက်လောက်ပါဘဲ။ ကျွန်တော်တို့လဲ ပြင်လို့ဆင်လို့ပြီးရော ဆေးရုံဝန်ထမ်း တယောက်က ချောစုအိပ်နေတဲ့ ကုတင်ကို တွန်းလို့ နပ်စိမလေး တယောက်က သမီးကို ချီလို့ အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သမီးကို မြင်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ကန် အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။ အဲဒီဝမ်းသာမှုက ဘာနဲ့မှမတူ။ ဆရာမလေးက အသာအယာဘဲ အသင့်ခင်းထားတဲ့ ခလေးကုတင်ပေါ် ချလိုက်တယ်။ သမီးလေးက မျက်လုံးတောင် မဖွင့်၊ အဲ့ အဲ့ နဲ့ အသံလေးထွက်လာသည်။ ဆရာမလေးက သူ့အမေ သတိရလာရင် ခလေးကို နို့တိုက်လိုက်နော် လို့မှာတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမလေးနဲ့ ဝန်ထမ်းက ချောစုကို ကုတင်ပေါ် ရွှေ့ပေးတယ်။ ချောစုကတော့ သတိမရသေး၊ ဆရာမလေးက တော်ကြာဆို သတိရလာတော့မှာ၊ အရေးကြီးရင် လှမ်းခေါ် လိုက်ဘို့ မှာသည်။ ကျွန်တော်က ချောစုဘေးနားသွားကြည့်လိုက်။ သမီးလေးကို လာကြည့်လိုက်နဲ့ တယောက်ထဲ ပျာယာခတ်နေသည်။ ခုမှ စောစောက စိတ်ပူတာတွေပျောက်ပြီး စိတ်ကို ခုံးခုံးချနိုင်တော့တယ်။ သမီးလေး မျက်နှာမြင်လိုက်ကတဲက အမောတွေက ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။

“အမေ သမီးဘိုက်ဆာနေမလားမသိဘူး၊ ချောစုကလဲ သတိမရသေးဘူး” စိတ်ပူစွာ ဆိုမိတော့
“အမလေး မဆာပါဘူး မောင်ဇော်ရယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ သူ့ဆာရင် ငိုလိမ့်မယ်” တဲ့
ခဏလေးနေတော့ ချောစုက တအင်းအင်း နဲ့ သတိရလာတယ်။ ကမန်းကတန်း ချောစု အနားပြေးသွားပြီး
“ချောစု ချောစု သတိရပြီလား” ဆိုတဲ့ စကားကို အခါခါဆိုမိတယ်။
အင်း အင်း အင်း အင်း နဲ့ ချောစုက သေသေချာချာ သတိရသေးဟန်မတူ၊ မျက်လုံးတောင် မဖွင့်သေး၊ ကျွန်တော်က ချောစု လက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး ချောစု ချောစု လို့ဘဲ တတွင်တွင် ခေါ် နေမိတော့တယ်။ ခဏလေးနေတော့ သူ့အသိဉာဏ်ထဲ သတိတွေ ပြန်ဝင်လာပုံရတယ်။ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့

“ဦးဇော်တဲ့”

ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရနဲ့
“ချောစု သမီးလေးမွေးတယ်” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ မတင်က ချီထားတဲ့ သူ့မြေးကို ချောစုဘေးချပေးတယ်။ သမီးကိုကြည့်ပြီး ချောစုခင်မျာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလို့
“ချောစု မူးသေးလား၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”
“ကောင်းပါတယ်၊ ဦးဇော် ဒါ ချောစုတို့ သမီးလေးနော်”
“အင်းပေါ့၊ ဟောဒီ ချောစု ဘိုက်ထဲက ထွက်လာတာလေ”
“ချောစု ပျော်လိုက်တာ ဦးဇော်ရယ်” တဲ့၊ ပျော်တဲ့သူကလဲ မျက်ရည်တွေနဲ့
“သမီး သွေးနုသားနုနဲ့ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ ကြည့်စမ်း သမီးလေးက သမီးနဲ့ တပုံစံတည်း” မတင်က စကားလမ်းကြောင်းဝင်ပြောင်းတယ်။

“ဟုတ်တယ်နော် အမေ၊ သမီးက ချောစုနဲ့ တပုံတည်း”
သူ့အမေကို ကျွန်တော်က အမေလို့ လှမ်းခေါ် လိုက်တာ ချောစုကြားလိုက်လို့လားမသိ၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးလေး ဝင့်ပြီး ကြည့်တယ်။ ပြောရင်းဆိုရင်း အဲ့ အဲ့ အဲ့ အဲ့ သမီးလေးက အသံပေးတော့
“ဟော သမီးဘိုက်ဆာပြီနဲ့တူတယ်၊ ချောစု နို့တိုက်ရအောင်” ဆိုတော့ ချောစုက ပက်လက်လေး အိပ်နေရာက သမီးဘက်ကို စောင်းလိုက်တယ်။

“အင်း ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်” နဲ့ ကိုယ်က လှုတ်လိုက်လို့လားလို့မသိ၊ ချောစုဆီက ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် နဲ့ အသံထွက်လာတယ်။
“နာလို့လားချောစု” ကျွန်တော်က စိတ်ပူသံနဲ့ မေးတော့
“ရတယ် ရတယ်” တဲ့။

ဝတ်ထားတဲ့ သူ့အင်္ကျီကို ကျွန်တော်က ဝိုင်းကုလုန်ပေးရင်း သူ့နို့သီးလေးကို သမီး ပါးစပ်နားတော့သည်။ အံ့မကျ၊
“မောင်ဇော် နင်ဖယ်စမ်းပါ၊ ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်” မတင်ကပြောတော့၊ ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တယ်။ မတင်က သမီးလေးကို ဘေးစောင်းလေးဖြစ်အောင် နေရာတကျပြင်ပေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ အံ့ဝင်ဝင်ကျလေး ဖြစ်သွားပြီး သမီးက သူ့အမေနို့ကို ပါးစပ်လေး လှုတ်လှုတ်လှုတ်လှုတ်နဲ့ စို့ပါရော။

ကျွန်တော့် တသက်မှာ အဲဒီလောက်လှတဲ့မြင်ကွင်းမျိုး တခါမှမမြင်ဘူးခဲ။ သမီးပါးစပ် တလူတ်လူတ်လေးရပ်သွားတော့ မတင်က ဟိုဘက်တခါပြောင်းတိုက်အုံး ဆိုပြီး သမီးလေးကို ချီတယ်။ ချောစုလဲ တဖြေးဖြေးချင်း ဟိုဘက်လှဲ့ပြန်ရော၊ စောစောကလိုဘဲ နေရာတကျသမီးလေးကို ချပေးလိုက်တော့ သမီးက ပါးစပ် တလူတ်လူတ်နဲ့ စို့ပြန်ရော၊ ခဏလေးပါတဲ။ ပါးစပ်လူတ်တာလေး ရပ်ပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သမီးပြန်အိပ်သွားပြီး ခဏမှာဘဲ ကျွန်တော့် ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ် ရောက်လာတယ်။ အောင်သန်းလဲ ပါတယ်။ သမီးလေး အိပ်နေတယ်ဆိုတော့ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ဇော်စုံခင်းပြီး ပြန်ပြောကြတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကတော့ ဝမ်းသာလို့၊ သူတို့ မြေးရပြီလေ။

စကားပြောရင်းတန်းလန်း ခလေးက အဲ့ အဲ့ နဲ့ အသံထွက်လာတော့ အားလုံးအကြည့်က ခလေးဆီကို ရောက်သွားတယ်။ စောစောက နို့စို့ထားတာ အရှိန်မသေလို့လား မသိဘူး၊ သမီးပါးစပ်လေးက ပြန်လူတ်လာပြီး ပြုံးသလိုလိုလေး၊ ဒါကိုကြည့်ပြီး အားလုံးက ပြုံးသည်။ အောင်သန်းက

“ငဇော် မင်းသမီးက ချိုချိုနဲ့ ဆင်တယ်ကွ” တဲ့

အောင်သန်းပြောမှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တော်တော်ကြာကြာပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ချိုက ပြန်ဝင်လာတယ်။ ပျောက်ဆို ချောစုနဲ့ ရိုးစားစဖြစ်ကတဲက ချိုကို သတိမရဖြစ်ခဲ့တာဘဲ။ ကမန်းကတန်း သမီးလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်တယ် သမီးလေးက ချိုနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်၊ ကြည့်စမ်း ချိုက ကျွန်တော့် သူ့ကို မေ့နေပြီ ထင်ပြီး သူ့ကိုယ်စား သမီးလေးကို ချောစု ဘိုက်ထဲ ထဲလိုက်တာလားမသိ၊ ချောစုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ချောစု အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ချောစုအကြည့်ကို နားလည်လိုက်သလိုဘဲ။ ဒီတော့ အားလုံးကို တခါတည်းပြောလိုက်တယ်။

“သမီးကို ချိုချိုလို့ နာမည်ပေးရမယ်” လို့၊ ချောစုက ပြုံးလို့၊ နေ့နံကလဲ အံ့ကိုက်၊ ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့။ “မေမေ သမီး ရှုပေါက်ချပြီထင်တယ်။ အနီးမှာ စိုနေပြီ” လို့ ချောစုက သူ့အမေကို လှမ်းပြောတယ်။ မတင်က ဟုတ်လာဆိုပြီး အနီးကိုလာကိုင်ကြည့်ပြီး အနီး အသစ်လဲရအောင်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အိပ်ထဲက အနီးအသစ် တခု ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ မတင်က သူ့ကုတင်မှာဘဲ ခင်းလိုက် ဆိုတော့ ကျွန်တော်က အနီးအသစ်ကို ခလေးကုတင်မှာ ခင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လုပ်တာ အံ့မကျတော့ မေမေက ဝင်ကူပြီး ခင်းပေးတယ်။ မတင်က ချောစုဘေးက သမီးလေးကို အနီးချွတ်ပြီး ကိုယ်လုံးတီးလေးပွေ့ချိုလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ သမီးလေး တင်ပါးက ခပ်ညိုညို အမှတ်လေးတခုကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

“အမေ ဒါဘာလေးလဲ” ဆိုပြီး အမှတ်လေးကို လက်ညှိုးနဲ့ တို့ကြည့်လိုက်တယ်။ မတင်လဲ ခလေးကို ကုတင်ပေါ် ချရင်း ကြည့်တယ်။

“အမှတ်လေးထင်တယ် မောင်ဇော်” မတင်ပြန်ဖြေတော့ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ နှစ်ကျော်လောက်က အဖြစ်လေးတခုကို သတိရသွားတယ်

“ချို ချိုတင်ပါးမှာ အမှတ်လေးနဲ့ပါလား” ကျွန်တော် တုံးလုံးချွတ်ထားတဲ့ ချိုတကိုယ်လုံးကို အရသာခံ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တော့

“ဇော်နော်” ဆိုပြီး ချိုက သူ့တင်ပါးက အမှတ်လေးကို လက်နဲ့ အုပ်လိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်။ သမီးလေးက ချိုမှ ချိုအစစ်၊ ချို ကျွန်တော့်သမီးလေးအဖြစ် ချောစု ဘိုက်ထဲ ပြန်ဝင်စားတာ။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုပျော်သွားမှန်းမသိ၊ ခုမှ ကျွန်တော့်ဘဝ ပြီးပြည့်စုံသွားသလိုဘဲ။ ချောစုက ကျွန်တော့် ချစ်ဇနီး၊ ချိုချိုက ကျွန်တော့် ချစ်သမီး။

+++++

နိဂုံး

ကြည့်စမ်း၊ ဘာမှသာမဟုတ်တယ်၊ အချိန်တွေကလဲ ကုန်မြန်လိုက်တာ၊ ခုဆို သမီးတောင် ၈ တန်းကျောင်းသူကြီးဖြစ်လို့၊ သမီးလေး ချိုမွှေးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်တို့ ခလေးထပ်မယူတော့၊ ခလေးထပ်ယူရမှာ ကြောက်သွားတာလဲပါတာပေါ့လေ၊ ချောစုက အသက်နဲ့ ရင်းပြီး သမီးကို မွေးလိုက်ရတာကိုး၊

သမီးလေး ၂ နှစ်သားလောက်မှာ ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော်ဖွင့်ချင်တဲ့ ပန်းဆိုင်ကို မြို့ထဲမှာ ဖွင့်ဖြစ်တယ်။ နောက် ၂ နှစ်လောက်မှာ ၈ မိုင်မှာ ခြံတခြံ ထပ်ဝယ်ပြီး ပန်းစိုက်တယ်။ ပဲခူးက ခြံကိုတော့ အောင်သန်းက ဦးစီးတယ်။ အောင်သန်းလဲ ခုဆို သူ့ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကျွန်တော် အရင်က နေတဲ့ အိမ်မှာ နေနေလေရဲ့၊ အောင်သန်းကတော့ သမီး တယောက်၊ သားတယောက်၊ တနှစ်ကြီး တနှစ်ငယ်။

တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော့်ဘဝ မှာ ခုဆို အားလုံးအဆင်ပြေလို့၊ ငွေရေးကြေးရေးကလဲ မပူပင်ရ၊ သမီးကလဲ ခုခေတ် မိန်းခလေးတွေအတိုင်း အိမ်မှုကိစ္စလေး မလုပ်တာက လွဲလို့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းလဲ မများ၊ အလည်အပတ်ကလဲနဲ့၊ အားရင်း တီဗွီကြည့်လိုက်၊ သီချင်းနားထောင်လိုက်၊ စာအုပ်လေးဖတ်လိုက်နဲ့၊ သူ့အမေလိုဘဲ အေးအေးဆေးဆေး၊ အမေနဲ့ သမီးက ညီအမလား ထင်ရအောင် ဘယ်နေရာမဆို စိတ်တူကိုယ်တူ။

အဲ ပြောစရာဆိုလို့ တခုဘဲ ရှိတယ်။ ဟိုကောင် မောင်ထူး ကိစ္စ၊ ဘယ်သူရှိမလဲ မသန်းသား ဇော်ထူးပေါ့၊ သမီး

၅ နှစ်သားလောက်မှာ သူတို့ ရာထူးတက်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတယ်လေ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ဒီလောက်ကျယ်တာ ဝယ်စရာ အိမ်ရှားလို့ ကျွန်တော့် အိမ်နဲ့ တလမ်းလောက်ခြားတဲ့ နေရာမှာ လာဝယ်တယ်လေ၊ ပြောင်းလာခါစကတော့ နီးနီးနားနား ဆွေမျိုးတွေဆိုတော့ ဝမ်းသာလို့၊ ခုတော့ မျက်စိနောက်လာတယ်။ သမီး ချိုချိုနဲ့ မောင်ထူးက ဆွေမျိုးစပ်လိုက်ရင် ဘယ်လို တော်မှန်းတောင် ပြောရခက်ခက်၊ ဦးလေးနဲ့ တူမ တော်တယ်လို့ ဘဲ ပြောမလား၊ တစ်ဝန်းကွဲ တူမလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် ဆွေမျိုး မစပ်တတ်။ အသက်ကလဲ ၈ နှစ်လောက်ဘဲကွာတယ်လေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ချောစုလောက်ပေါ့၊

နှစ်ယောက်စလုံးက တဦးတည်းသော သား နဲ့ သမီးတွေဆိုတော့ စတွေ့ကတဲက မောင်နှမ တွေလိုပါဘဲ၊ ကောင်လေးကလဲ သမီးဆို အလိုလိုက်တယ်၊ သမီးကလဲ ကောင်လေးဆို နွဲ့ဆိုး ဆိုးနေကြ၊ ကောင်လေးက မဆိုးပါဘူး၊ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုဆို ဆေးကျောင်းတက် နေတာ ဒုတိယနှစ်တောင် ရောက်ပြီ၊ ခုလဲ သမီးကို ၈ တန်း ဂိုက် လုပ်နေတယ်လေ၊ သူ့လို ဆရာဝန် ဖြစ်အောင်တဲ့။ ကျွန်တော်ကသာ သမီးနဲ့ အရောတဝင်နေလွန်းတော့ နေရင်းထိုင်ရင်း မျက်စိနောက်နေတာ၊ ပြောဘို့ကလဲ ခပ်ခက်ခက်၊ ကဲ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ပြောလိုက်မှ သူတို့စိတ်ကို ဆွပေးသလို ဖြစ်သွားမှာလဲ စိုးရသေး၊ အဲဒါဘဲ စိတ်က ခုလု ခုလု ဖြစ်နေတာ။ ခုလဲကြည့်၊ ညစာထမင်းစားရအောင် ဆိုတော့ သမီးက ဟယ် ကိုထူးကြိုက်တဲ့ ပုဇွန်ဆီပြန်ဟင်းတော့၊ သမီး ကိုထူးကို ထမင်းလာစားဘို့ ဖုံးဆက်ခေါ် လိုက်အုံးမယ်တဲ့၊ ဆိုပြီး ဖုံးရိုရာ ကို ထပြေးပါလေရော၊ အဲဒါတွေပေါ့ ကြည့်မရတာ၊ ချောစုလား၊ သမီးဘာလုပ်လုပ် တပြုံးပြုံး၊ ကြည့်စမ်းပါအုံး သမီးဖုံးပြောနေတဲ့ ပုံက

“ဖွားလေးလား၊ ကိုထူးရှိလား၊ သမီးလေ ချိုပါ” မသန်းဖုံးလာကိုင်ပုံရတယ်။

“-----”
“ကိုထူးလား၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“-----” ဟိုက ဘာပြန်ပြောလဲ မကြားရ
“ဒါဆို အိမ်မှာ လာစားလေ၊ ဒီနေ့ ကိုထူးကြိုက်တဲ့ ပုဇွန်ထုပ် ဆီပြန်”

“-----”
“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုပွတာဘဲ၊ ခုလာခဲ့”

“-----”
“အာ မရဘူး၊ မရဘူး၊ နောက်မှ ချိုး၊ ခုလာဆို လာခဲ့နော်၊ ဒီမှာ ချိုဘိုက်ဆာပြီ”

“-----”
“ဒါမှ တို့ကိုထူးကွ၊ ဒါဘဲနော်”

ဖုံးချုပ်ပြီး ကမန်းကတန်း ထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။ ဖေကြီးနဲ့ မေကြီး စားနှင့်တော့ သမီး ကိုထူးကို စောင့်လိုက်အုံးမယ်။ သူတို့အိမ်မှာ ငါးသလောက်ပေါင်းလို့တဲ့။ သမီးအတွက်ယူလာမယ်တဲ့ ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ကိုထူးကို စောင့်နေလေရဲ့။ ချောစုကတော့ ပြုံးလို့ ဒီမိန်းမ သမီးဘာလုပ်လုပ် တပြုံးပြုံးနဲ့ ညမှ ချောစုကို တီးတိုး သတိပေးရမယ်။ ချောစုကတော့ ဘာပြန်ပြောမလဲ မသိ။ နေအုံး ဒီပုဇွန်ထုတ်တွေ ငါတယောက်ထဲ အကုန်စားပြစ်လိုက်မယ်။

ပြီးပါပြီ။

အားလုံးပျော်ရွှင်ကြပါစေ။

မောင်ဇော်ဦး